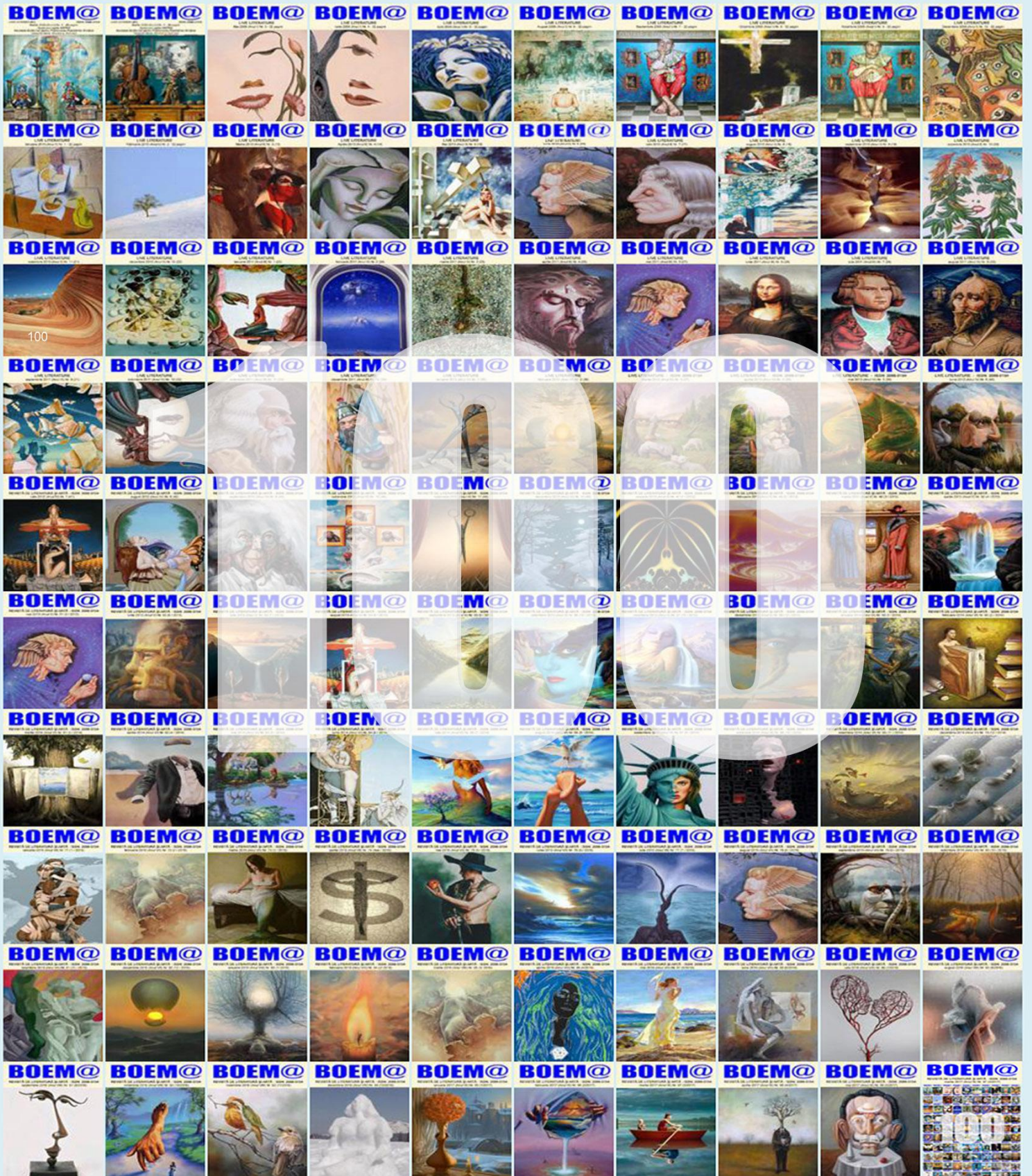

BOEM@

REVISTĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ - ISSN: 2066-0154
iunie 2017 (Anul IX) Nr. 100 (6/2017)

BOEM@

Live Literature

iunie 2017 (Anul IX) Nr. 6 (100) - 46 pagini

ISSN 20660154

Apare sub egida ASPRA

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice

Editor: S.C. InfoRapArt Galați - Editura InfoRapArt

6 / 2017

COLEGIUL DE REDACȚIE

Director: Petre Rău
Redactor-șef online: Mihail Gălățanu
Redactor șef: Cristian Biru
Redactori: Constantin Oancă, Coriolan Păunescu, Paul Sân-Petru, A.G. Secară, Dimitrie Lupu, Denisa Lepădatu, Maria Ieva, Cristina Roșu
Grafică: Elena-Liliana Fluture
Tehnoredactare: Daniela Cașu
Colaboratori: Maria Timuc (București), Tănase Carașca (Tulcea), Luca Cipolla (Italia), Dan Verejanu (Chișinău), Melania Cuc (Bistrița), Petru Jipa (Germania), Corina Petrescu (Satu Mare)

Revista literară BOEMA o puteți citi și pe site-ul
www.boema.inforapart.ro
actualizat permanent de: InfoRapArt
Email: boema@inforapart.ro,
petrerau@yahoo.com
Telefon: **0726 337376, 0740 596225**
ADRESA REDACȚIEI: Str.Regimentul 11 Siret, Nr. 17,
Bloc C20, Ap. 42, parter, Galați, 800331

Abonamente: boema@inforapart.ro, tel: **0726 337376**

- În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate.
- Materialele trimise la redacție trebuie să fie în format electronic (Word, RTF etc.) și să conțină diacritice.
- Din respect pentru cititorii noștri, revista nu publică decât în mod excepțional articole apărute anterior în alte publicații (inclusiv pe internet).

Literatură și Artă

DIN CUPRINS

Poezie: Mihail Gălățanu (p.8), Denisa Lepădatu (p.9), Maria Ieva (p.13), Elena Mlădinoiu (p.14), Petre Rău (p.15), Ionela Anciu (p.18), Constantin Oancă, Aurel M. Burirea, Aurica Istrate, Alexandra Mihalache, Virgil Costiuc (p.20), Maria Timuc, Coriolan Păunescu, Grigore Grigore, Ignatie Grecu, Melania Cuc, Corina Petrescu (p.21), Cătălin Dominteșanu (p.24), Mónika Tóth (p.28), Mircea Marcel Petcu (p.29), Maria Raluca Arhipencu (p.31), Irina Lucia Mihalca (p.37), Adrian Crețu (p.40)

Proză: Paul Sân-Petru: Inspirație senzorială / Recital de clipe lacustre (p.10), Tănase Carașca: La cerbi (p.22)

Eseu: Cristian Biru: Curs minor de metaforă - (VIII) (p.5)

Cronică de carte: Dumitru Anghel: Adevărate sau imaginate, de întâmplat, s-au întâmplat... de Elena Dumitrescu Nentwig (p.11), Lidia Grosu (Rep. Moldova): Poezia lui Petre Rău: un răsărit în care nu există apus (p.16), Constantin Oancă: Aurel Scarlat și deșertul tranziției (p.26), Ioan Romeo Roșianu: Daniela Pătrașcu sau noua devenire poetică prin cuvânt și trăire (p.33) / Mirela Orban și închinarea la idolii poeziei (p.34) / Daniel Marian și poezia cât o fulgurație de gând (p.36)

Note de lectură: Mihai Vintilă: Punct și de la capăt (p.19), Constantin Bejenaru: Mărturie târzie despre un arheolog împovărat cu dragoste de poezie încă din copilărie (p.30), Luminița Zaharia: Note de lectură - Daniel Prallea Blaga - Admirabil (p.32)

Diaspora: Pr. Constantin Sturzu: Migrarea românilor - binecuvântare sau blestem?

Umor: Marius Zaharia: Porcul ucis fără asomare îi bântuie pe săteni / Conturile de Facebook vor fi impozitate! (p.39)

Eveniment: Redacția: Boem@ celor 100 de numere (p.3) / La mulți ani, Boem@! (p.42) / Revista literară Boem@ la aniversarea celor 100 de numere (martie 2009 - iunie 2017) (p.45)

Cărți: Redacția: Cărți sosite la redacție (p.41)

Grafică:

Coperta I + IV: Colecția InfoArt

Interior: desene de Elena Liliana Fluture

www.boema.inforapart.ro

BOEM@ celor 100 de numere

În urmă cu mai bine de 9 ani, în spațiul cultural gălățean, dar și în cel național și internațional și-a făcut apariția o nouă revistă de literatură și artă. Ea s-a numit Boem@ și avea la acea dată ca deviză asumată „live literature”, formulă prin care publicația și-a propus să includă toate tipurile de creații literare și artistice la modă în țara noastră și nu numai, cu precădere în mediul online, dar și în variante tipografice de lux.

Înființată și lansată în martie 2009 (ISSN 2066-0154), în prezent revista a ajuns la **cel de-al 100-lea număr online** (lunar) și la **al 34-lea număr tipografic** (trimestrial). Ea este editată de InfoRapArt și apare sub egida ASPRA (Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice) din Galați. Publicația literară îl are ca director pe scriitorul gălățean Petre Rău și înglobează în prezent în caseta de redacție un colectiv de însemnați scriitori: *Mihail Gălățanu* (redactor șef), *Cristian Biru* (redactor șef adjunct), redactorii *Constantin Oancă*, *Coriolan Păunescu*, *Paul Sân-Petru*, *Dimitrie Lupu*, *A. G. Secară*, *Denisa Lepădatu* și *Cristina Roșu* (din Galați), *Maria Ieva* (Timișoara). Revista s-a bucurat totodată de sprijinul permanent al mai multor colaboratori zonali, atât din țară: scriitorul *Tănase Carașca* (Tulcea), poeta și jurnalista *Maria Timuc* (București), scriitoarea *Melania Cuc* (Bistrița), poeta și traducătoarea *Corina Petrescu* (Satu Mare), cât și din străinătate: poetul și traducătorul de limba română din Milano, *Luca Cipolla*, tânărul lingvist doctorand *Dan Verejanu* (Rep. Moldova), poeta și criticul literar *Lidia Grosu* (Rep. Moldova), poetul *Petru Jipa* (Germania), scriitorul și publicistul *Adalbert Gyuris* (Germania) ș.a.

Grafica a fost asigurată în primul rând de profesorul informatician *Elena-Liliana Fluture* (colaborator permanent), dar și de creațiile altor autori plastici precum *Paul Sân-Petru*, *Carmen Racoviță*, *Marian Alexandru*, pictorița *Constanța Abălașei-Donosă* (Brăila), dar și fotograful profesionist constănțean *Roland Florin Voinescu*, artistul plastic *Iurie Matei* (Rep. Moldova) și mulți alții.

De-a lungul timpului au mai colaborat la propășirea revistei, pe perioade mai lungi sau mai scurte și poeți și scriitori cunoscuți precum: *Ion Zimbru*, *Ion Avram*, *Simona Șerban*, *Viorel Ștefănescu*, *Sain-Simon Ajarescu*, *Victor Cilincă*, *Valeriu Valegvi*, *Virgil Costiuc*, *Violeta Ionescu* (Galați), *Patricia Lidia* (Timișoara), *Alexandra Mihalache* (Slobozia), *Marian Hotca* (Baia Mare), *Mirela* și *Nastasia Savin* (Constanța) ș.a.

Revista apare lunar în format online și poate fi vizionată la adresa www.boema.inforapart.ro, pe un site original, bine structurat, așa încât fiecare vizitator poate naviga și o poate răsfoi cât mai simplu. În plus, ea poate fi descărcată de aici număr de număr în format PDF. Totodată, revista apare trimestrial și în format tipografic.

După cum se știe, la nivel național au existat până în prezent mai multe încercări de a aduce în fața publicului noi reviste culturale, însă nu toate au rezistat. Ba s-ar putea spune că marea majoritate a acestora au eșuat, în primul rând din faptul că au fost greu de accesat sau de asimilat, nu au avut/păstrat calitatea drept criteriu de bază, nu au avut un public țintă și/sau nu s-au adaptat prea bine temelor și cerințelor culturale de astăzi.

Evident, și noi ne-am pus, de-a lungul timpului, dar

Primul număr al revistei Boem@ - martie 2009

mai cu seamă în perioada de început, întrebarea firească dacă revista noastră de literatură și artă va rezista sau nu pe piața românească. Răspunsul a fost mai mereu același: *da*. Și asta datorită încurajărilor pe care le-am primit permanent, în primul rând de la cititorii noștri. Dacă vom compara revista Boem@ cu propria ei spiritualitate, poate s-ar găsi unele motive care să ne facă să ne simțim un pic descurajați. Dacă însă o vom raporta la alte reviste similare, nu avem cum să nu-i remarcăm profesionalismul. Cititorii noștri nu scapă ocazia să ne spună deseori că Boem@ este o revistă bine construită, consistentă, cu un conținut bogat, cu multă apetență pentru calitatea fondului cultural, literar și artistic promovat atât din punct de vedere vizual, cât și textual, fapt observat încă de la primul ei număr.

Ca revistă, Boem@ este prea puțin pedantă. Pe lângă literatură de aproape toate genurile și articole deloc savante, în fiecare număr sunt prezentate ilustrații și desene artistice, în mare parte originale, color în varianta online. În plus, după cum mărturisesc realizatorii ei, dar așa cum confirmă și cititorii, revista nu s-a dorit niciodată a fi una de polemică, de partizanat și parti-pris-uri, nu și-a propus să impună manifeste noi excesive ale tinerei generații, nici să coaguleze vreun grup exclusivist, nici măcar să concureze alte reviste de cultură existente. Nu s-a vrut și nu se vrea decât să se surprindă, pe cât posibil, diversitatea literaturii care se scrie azi.

Interesantele secțiuni pe care le întâlnim în revistă trădează tot atâtea teme abordate: poezie, proză, eseu, teatru, umor, meridiane, cărți, cronică

(continuare în pag. 4)

DRAGĂ BOEM@,

de carte, de teatru, film și de cenaclu, diaspora, comentarii, opinii, editorial, eveniment, foileton, idei, interviu, istorie literară, filosofie, religie, jurnal, personalități, artă cibernetică, din valorile vremii și încă multe altele.

Pe lângă cei câțiva specialiști în realizarea permanentă a revistei și plasarea ei în spațiul virtual sau în varianta tipografică, publicația a dispus și dispune de numeroși colaboratori din rândul unor scriitori și autori valoroși și nonconformiști, receptivi la spiritul vremii. Lista tuturor autorilor publicați, de la primul număr și până azi, poate fi consultată în orice moment pe site-ul revistei la rubrica *Lista autorilor*.

Din păcate, numai între anii 2012-2015 revista Boem@ a beneficiat de o finanțare parțială din partea consiliului local al municipiului Galați, apariția ei fiind asigurată de-a lungul anilor, în cea mai mare parte în condiții dificile, prin voluntariat și prin contribuția asociației ASPRA și a editurii InfoRapArt, fapt care a împiedicat întrucâtva ca revista tipărită să ajungă într-un număr suficient de exemplare la cititorii interesați. Se speră însă că această situație va fi depășită. Cert este că revista Boem@ a existat și există, și iată acum ajunsă la **numărul 100**. Este și o dovadă a faptului că tocmai de aceea evoluția ei a meritat să fie urmărită cu interes de cititorii noștri.

Așa încât, o recomandăm în continuare tuturor celor interesați să citească literatură nouă, originală, cu leasă, ordonată și prezentată și într-un alt mod decât cum am fost obișnuși să vedem până în prezent la altele de același profil.

Ce i se poate dori unei reviste mai mult și mai frumos decât viață lungă? În condițiile grafice și de conținut calitativ actuale ne așteptăm ca încă tânăra publicație să se bucure în continuare de un real succes.

Așadar, putem să-i urăm din toată inima revistei Boem@, la **aniversarea celor 100 de numere și peste 9 ani** de existență onorantă în spațiul culturii literare românești, să se bucure de longevitate.

Redacția

La aniversarea apariției numărului 100 al revistei atât de îndrăgită de iubitorii de literatură și artă, eu, în calitate de colaborator permanent de Tulcea, îți urez viață lungă și succese cât mai mari, cu răsunet larg către populația lumii de pretutindeni.

De-a lungul anilor ai reușit să aduni în paginile tale materiale cu greutate literară genurile literare de pe toate meridianele globului, le-ai selectat cu mare atenție și le-ai dăruit cititorilor lună de lună pagini memorabile care au marcat prezentul literar, dar și viitorul care ne îmbracă în ținuta lui modernă gândirile progresiste dăruitoare de libertăți depline imaginației și acțiunii celor care nu se mulțumesc cu pașii mărunți și prudenți, cu plafonarea sau fixarea pe o anumită treaptă a creației, cei ce încearcă să țină ritmul alert al pretențiilor timpului.

Am bucuria de a fi trimis spre publicare în paginile tale, texte ale unor scriitori tulceni consacrați, ale unora care au făcut primii pași șovăitori înspre integrarea în rândul celor dăruți muncii literare, dar și debutanților care, cu timiditatea caracteristică începuturilor, promit să intre cât mai curând în tagma celor obișnuși să semneze cu regularitate materiale ce apar în publicațiile românești sau din afara hotarelor țării.

Așa că, dragă revistă Boem@, eu, ca și toți scriitorii tulceni, îți dorim cu mult drag viață lungă, colaborări cât mai fructuoase, un colectiv redacțional cât mai select și mai stabil, să pășești cu fruntea sus că pe urme îți răsar valori, „iar noi să mai jucăm un pic” și la numărul 1.000, că doar ne e la îndemână și ne și place!

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Tănase Carașca

Tot ce poartă *semnul* lui Petre Rău este *hăruit*. Are, vreau să zic, *semnele* lui: inteligență, minte rece, calculată de matematician, dar și incandescență/îndrăgostită, de artist. Am fost, poate, uneori, prea dur/nejustificat cu ce face, dar am fost din dragoste de prieten, care vrea să-și biciuiască prietenii, ca și pe sine, către o *înfăptuire* mai mare. Avem de-a face, în tot ce este creația lui, fie ea jurnalistică (literară) ori literatură, pur și simplu, cu o minte strălucită, neostoită. Se împlinesc, curând, peste trei decenii (cred) de când îl cunosc pe neobositul Petre - și el a fost, constant, unul dintre creatorii de conținut de artă, în proză, în eseu, în comentariu critic și în jurnalism.

Revista BOEM@, pe care o sărbătorim acum, îmi face cinstea de a fi membru al redacției - și ne face onoarea de a ne reprezenta în lume, cu tot ce are ea mai bun. Este o revistă făcută cu dragoste, cu entuziasm, numărul **O SUTĂ** fiind un simbol al maratonului literar în care ne-am angrenat.

Mihail Gălățanu

Cristian BIRU

Curs minor de metaforă – (VIII)

Unele concepte de înțelegere ale unui astfel de roman sunt date de filozofia tipului. Proust a fost influențat masiv de cercetările lui Henri Bergson asupra memoriei și a conștiinței imediate. Pentru a-l înțelege pe Proust e nevoie de o viziune filozofică a existenței, adică a memoriei. La Bergson memorie și existență înseamnă același lucru. Bergson scrie despre memorie un lucru de bun simț. Memoria noastră nu este făcută din zone, ci din clipe. Nu ne amintim de fapt decât niște clipe, clipa când am iubit prima oară, clipa când am reușit, clipa amară a eșecului, clipa când am fost trădați, clipa adevărului, clipa minciunii... Restul nici nu contează. Să ne imaginăm memoria ca pe o linie neagră punctată de anumite bile albe. Aceste bile albe sunt de fapt clipele care contează. Dacă introspectăm aceste clipe trăite vom ajunge la viziunea întregii existențe. Aceasta este viziunea lui Henri Bergson din "Eseu asupra conștiinței imediate." Clipele albe sunt numite în eseul lui Bergson, "clipe de existență". Ca să înțelegi romanul lui Proust ai nevoie de o clipă de existență. Toate marile romane proustiene sunt de fapt niște clipe de existență, care, odată introspectate, se pot desfășura pe sute de pagini. E ca și cum ai povesti o fracțiune de secundă sau mai bine spus ca și cum ai aduna toate personajele din "Iliada", cu tot cu întâmplările lor în carcasa dură a unei singure secunde de viață. Îmi amintesc un roman proustian, "Un veac de singurătate" al lui Garcia Marquez. Romanul începe cu următoarea clipă de existență: un colonel stă în fața unui pluton de execuție. Deja se trage foc, gloanțele pornesc spre țintă dar încetinesc în aer în așa fel încât, colonelul poate să-și amintească despre satul lui Macondo de lângă Amazon, un sat înconjurat de junglă și de ceață, o ceață pe care o străbat țigarii nomazi, aducând lucruri miraculoase pentru sătenii din Macondo cum ar fi o oglindă sau o bucată de gheață. Satul Macondo se dezvoltă, devine o metropolă, consumă o odisee și în final se găsește într-o plantă o carte care povestește exact ce s-a povestit. Probabil colonelul este străpuns de gloanțe în final dar nici nu mai contează pentru că a trăit sute de pagini de introspecție, ca și cum și-ar fi trăit existența încă o dată altfel. Baudelaire - un Proust în poezie, Proust - un Baudelaire romanțier. Cel de-al doilea concept cheie pentru înțelegerea unor astfel de creații este însuși conceptul de introspecție. Introspecția este o autoanaliză. Cineva nu poate introspecta pe altcineva. Cineva se introspectează sau cineva își introspectează propria memorie afectivă. Când această memorie afectivă este epică, se produce romanul. Când memoria este lirică se produce poezia. Deși pare bizar spus, Baudelaire folosește introspecția și produce în poezie un efect de realitate, mai ales când cheamă mărturia confratelui sau cititorul.

Baudelaire mângâie părul unei prostituate evreice, un păr blond care deschide azurul cerului, simte atingerea unui ocean lichid de safire, de pietre prețioase, dar ce ocean, pur și simplu din atingerea poetului se deschide un port din care pornesc flote de vapoare de parfumuri și miresme, de corespondențe dintre sunet și culoare, care plutesc pe oceane de aur lichid. Noi trăim această metaforă, îl credem pe Baudelaire pe cuvânt, pentru că am stabilit un astfel de pact cu autorul. Umflă această

femeie obișnuită ca pe un balon, o umflă cât toată bolta cerească și apoi începe să sufere atât de crunt încât, femeia devine o mașină oarbă de voluptate, adică exact ceea ce este. Credem sau nu poezia lui Baudelaire produce un efect de corecție realistă a femeii dintotdeauna. Modelul romantic al femeii pentru care ne-am născut este corectat realist, femeia lirică pășește în realitate și acest pas este credibil, astfel încât îi dăm dreptate poetului. Renașterea este o mască pe statuia femeii. Chipul feminin dominând paturile somptuoase, chipul de zeiță voluptuoasă promițând fericirea este o blasfemie, poate e prea dur termenul, oricum pentru Baudelaire această imagine este o minciună fără margini.

Baudelaire dă jos această mască și arată adevăratul chip al femeii, este un chip monstruos bicefal pe care a împietrit o grimasă atroce. Îmi amintesc de o nuvelă publicată în România literară. Nu mai țin minte autorul, dar după ce am citit acea nuvelă de iubire, am exclamat: "Baudelaire!" Cred că e vorba de un scriitor belgian care a supraviețuit unei iubiri stranie, o iubire care l-a prins ca într-o capcană cum prind plantele carnivore insectele. Scriitorul belgian avea și cunoștințe de arheologie. În concediu obișnuia să plece în America de Sud și să jefuiască morminte incaș pe care le recunoștea dintr-o singură privire. Să presupunem că vedem împreună cu el o movilă, noi vedeam o simplă movilă, dar el avea indicii solide că e un mormânt incaș. Îl jefuia, ascundea obiectele din aur și le trecea granița, rotujindu-și veniturile din contrabanda cu aur, trăind în același timp și satisfacția celei de-a doua pasiuni - arheologia. Într-o zi însă dă peste un sat incaș ascuns într-o pădure sălbatică de pe vârful unui munte, cu străduțe înguste săpate direct în stâncă, un loc uitat care dădea impresia că timpul nu există. Uluit începe să le studieze limba și obiceiurile. Când se hotărăște să plece spre casă, vede o indiană de o frumusețe nepământeană, cu un corp amețitor de voluptuos și scriitorul nu mai pleacă din sat convins că și-a găsit în sfârșit femeia pentru care s-a născut. Belgianul învață limba indienilor, se ține în fiecare zi după indiană, îi mărturisește dragostea insistent, dar indianca nu-i dă nicio atenție. Într-o zi se duce la vraci să învețe cum trebuie să se poarte cu o femeie pe care o iubește. Vraciul ridică din umeri și-i dă o șă veche. "-la șăua asta și pune-o în fața chillei. Să ai grijă să fii în șă, când se trezește indianca dimineța. Când te va vedea pe șă în fața casei, sigur va înțelege c-o vrei de nevastă, restul însă depinde de ea." Scriitorul se așază în fața chillei pe șă și așteaptă ca indianca să-l bage în seamă. Așteaptă zile în șir, îndurând ploaia rece de munte, trecerea zadarnică a timpului, lapoviță și ninsoare, dar indianca nu-i dă nicio atenție trecând pe lângă el indiferentă ca pe lângă o piatră. Într-o zi, cu mințile atinse de această așteptare inutilă, scriitorul începe să delireze, iar indienii îl izolează într-o chilie. La un moment dat satul este lovit de o molimă de gripă pe care poate chiar scriitorul o adusese fără să știe și indienii încep să moară pe capete iar câinii indienilor încep să mănânce din cadavrele stăpânilor. Într-o

(continuare în pag. 6)

dimineață în chilia scriitorului intră un câine cu capul indienei de care se îndrăgostise în gură. În delirul lui scriitorul ia capul indienei și-l rostogolește prin chilie ca pe-o minge până când țeasta femeii crapă lăsând să se vadă un creier cu o singură circumvoluțiune care-i împărțea creierul în două emisfere egale într-o formă de cur. Ce-ar putea percepe o femeie cu un creier cu o singură circumvoluțiune? N-ar putea percepe nici măcar culorile, darmita un sentiment atât de complex ca dragostea. Nu știu cum a scăpat scriitorul belgian de aceasta iubire baudelairiană care l-a aruncat în neantul nebuniei, dar mărturia lui a reușit să ajungă până la noi. Întotdeauna iubim până la nebunie o femeie cu o singură circumvoluțiune pe creier. Pentru un cur ne lăsăm aruncați în neantul delirului și murim disperați de iubire.

O metaforă importantă pentru memoria mea afectivă și pentru antologia mea lirică este metafora jucăriiilor stricate a lui Ion Minulescu, un poet încă vândut și iubit, dar un artist care se citește prea puțin, probabil și datorită umorului său original. Este unul dintre puținii poeți români care lasă comicul să intre în vers fără ca acest lucru să împiedice în vreun fel deschiderea viziunii. Din pricina asta, probabil și datorită complexului aristotelic al culturii europene, critica literară îl consideră un scriitor minor. Comicul în viziunea aristotelică este superficial, poate asta îi face pe unii critici să-l minimizeze. Mie mi se pare dimpotrivă un scriitor important. Să presupunem că intrăm într-un oraș înconjurat de apă, un oraș umed, inundat prin interior, izolat de cataclismul unei ploii interminabile. Într-un asemenea oraș în care plouă de trei ori pe săptămână, iubirea este încă posibilă. Chiar și în clipa dinaintea morții cuplurile îmbătrânite, prăbușite în demență se țin totuși de mână în mod bizar și ciudat. Ploaia este un ser al unui univers bolnav care oferă o viață absurdă, lentă, monotonă, în ritmul cadenței picăturilor de ploaie care cad de oriunde.

„În orașu-n care plouă de trei ori pe săptămână, orașenii, pe trotuare, merg ținându-se de mână, și-n orașu-n care plouă de trei ori pe săptămână, de sub vechile umbrele, ce suspină și se-ndoaie, umede de-atâta ploaie, orașenii pe trotuare par păpuși automate, date jos din galantare”. În orașu-n care plouă de trei ori pe săptămână nu răsună pe trotuare decât pașii celor care merg ținându-se de mână, numărând în gând cadența picăturilor de ploaie, ce coboară din umbrele din burlane și din cer cu puterea unui ser dătător de viață lentă, monotonă, inutilă și absentă... „În orașu-n care plouă de trei ori pe săptămână un bătrân și o bătrână - două jucării stricate - merg ținându-se de mâ-nă...” Acest oraș umed care a transformat viul în mecanic, oamenii în păpuși automate abia scoase din galantare, îmi aduce aminte de "Cântăreața cheală" a lui Eugen Ionescu, o antipiesă a păpușilor automate. Dl. Martin se întâlnește cu doamna Martin și preocupat îi spune aproximativ: "Doamnă, parcă vă cunosc de undeva." Ca o păpușă mecanică, doamna Martin îl privește schizofrenic și-i răspunde: "- Se poate, domnule, dar nu-mi aduc aminte." "- Ce ciudat, ce bizar și ce coincidentă, sigur v-am văzut undeva, eu am venit în Londra cu trenul de ora 9." "- Și eu tot cu trenul de ora 9 am venit și am stat în vagonul 6 pe locul 42" "- Ce ciudat, ce bizar și ce coincidentă, și eu am stat în vagonul 6 pe locul 44. Ce ciudat, ce bizar și ce coincidentă, înseamnă c-am stat față în față. Ce ciudat, ce bizar și ce coincidentă, nu cumva sunteți dv. doamna pe care am ajutat-o să urce

Boem@ (100) 6/2017

valiza în plasă și care mi-a interzis să fumez?" "Se poate, domnule, dar nu mi-aduc aminte." Tot dialogul dintre aceste păpuși mecanice este un șir uimitor de coincidențe care aduce valuri de răsturnări de situații, de suspans și revelații succesive care afectează personajele și le transformă, producându-se un quiproquo psihologic. Cei doi discută foarte politicos, pe un ton neutru, ca la o lecție de civilizație engleză și pe măsură ce discută se transformă, se metamorfozează, cum se transformă apa în vin și câinele în om. Ei își dau seama că locuiesc pe aceeași stradă, în aceeași casă și au o fetiță cu un ochi roșu și unul albastru. Se recunosc ca soț și soție și se îmbrățișează absurd ca două jucării stricate, iar prin spatele lor vine pe scenă un personaj oarecare, metaleptic care ne explică adevărul scriiturii, că de fapt cei doi care locuiesc pe aceeași stradă în aceeași casă și în aceeași cameră au o fetiță, numai că ea are o fetiță cu un ochi roșu în stânga și un ochi albastru în dreapta, iar el are o fetiță cu un ochi roșu în dreapta și un ochi albastru în stânga, deci sunt exact doi străini. Au început să discute ca doi străini, discuția și cuvintele dintre ei, i-au transformat în soț și soție, când de fapt sunt doi străini, dar așa cum e iubirea în lumea noastră absurdă n-ar fi nicio problemă dac-ar fi soț și soție pentru că oricum cuplurile sunt absurde și mecanice. Pentru Eugen Ionescu cuplul este metafora torturii, sau mai bine zis cuplul este un instrument medieval de tortură, un Pat al lui Procust. Lumea modernă a transformat oamenii în mașini, pur și simplu i-a redus prin scleroză la niște mecanisme cu o părere de memorie, o iluzie de caracter, astfel încât poți ieși în metropolă, poți întâlni o femeie pe care, parcă o cunoști de undeva să discuți cu ea pe parcursul unui act dramatic și să-ți dai seama că e soția ta, când de fapt nu este. Absurdul atinge tragicul și stârnește râsul. Frapantă este actualitatea lui Eugen Ionescu.

Ion Minulescu este de asemenea foarte actual. Opera lui e o metaforă a actualității. De multă vreme românii trăiesc într-un univers absurd. Dacă un european aude cât câștigă un profesor român pur și simplu îl bufnește râsul. Impozitele românilor depășesc veniturile slujbei așa că majoritatea se descurcă sau măcar au impresia că se descurcă într-o țară în care nu se întâmplă nimic. Sistemul social, o istorie a nimicului i-a transformat aproape pe toți în niște mașinuțe ca în "Amiază rurală" a lui Minulescu. Lacul eminescian a secat, nufierii galbeni s-au dizolvat în noroi, răcoarea lirică a nopții a fost distrusă de un val de căldură toridă, seacă de peisaj sterp, mizerabil. E atâta mizerie în jur încât îți intră în suflet sau poate chiar de acolo vine. În această baltă mizerabilă până și broscii se sinucid. Este metafora României contemporane populată de personajele lui Caragiale, Brânzovenești care se ceartă absurd pentru un scaun de deputat când de fapt toți deputații sunt aleși de la centru în această democrație minunată, balcanică, grotescă, monstroasă care te face în mod bizar să râzi. "E cald și lacul pare o hartă de noroi.../E harta unei țări după război, în care, dezgustat de-atâta murdărie, /S-a sinucis și ultimul

(continuare în pag. 7)

broscoi, /Un biet școlar cu nota 3 la geografie... /Pe malul lacului, un bou, o vacă, un vițel și-un taur recită Testamentul nou /Și poezia veche, din clasele primare: /"Viitor de aur Țara noastră are!..." /Iar pe șoseaua comunală, cârciumarul, învățătorul popa și notarul - /Cei mai de seamă gospodari din sat - Se ceartă pe un scaun vacant de deputat."

Un alt exemplu de metaforă care contribuie la înțelegerea subiectului este metafora lui Nichita Stănescu din "Laus Ptolemaei". Este metafora care clădește o lume recuperând-o din istoria uitată. Într-o epocă plină de descoperiri științifice, epoca în care primul pământean pășește pe Lună, Nichita Stănescu este sigur că pământul este plat ca o scândură plutind în univers. Iar sub această scândură atârnă spânzurate de rădăcinile copacilor craniile și scheletele celor care au viețuit pe pământ. Scândura lui Nichita Stănescu plutind prin cosmos desfidând toate teoriile despre sfericitatea Pământului și despre spațiu, toate teoriile despre cosmos și toate călătoriile în jurul lumii de la Magellan încoace este incredibil de curajoasă. Este intensă, ludică, este lirică. Fără să vreau o asemăn cu acțiunea lui Iulian, romanul lui Gore Vidal, "Iulian", Iulian Apostatul, împăratul bizantin care în plin creștinism vrea să revină la vechile temple și la credința în zei și, așa cum creștinii au pus crucea pe vechile temple și le-au făcut biserici, tot așa el ia crucile de pe biserici, sparge icoanele pentru a se vedea mai bine statuile maiestose ale zeilor de altădată.

Metafora este în mod fundamental originală. Ca să fii original trebuie să epuizezi o bibliografie pentru a ajunge la diferențe, dar dacă nici atunci nu ești, dacă nici atunci nu reușești să atingi originalitatea mai bine clădești de la început lumea după chipul și asemănarea ta. Lumea lui Ptolomeu când Pământul era plat și era exact centrul universului are o naivitate dintr-o copilărie pierdută. Un copil preferă Pământul plat decât să alerge pe o sferă. Când ajungi la capătul Pământului și la capătul timpului poți să-ți legeni picioarele deasupra cosmosului. Universul liric nu se mai centrează pe sublim ca în cazul clasicilor, nici pe grotesc precum la scriitorii romantici, se centrează pe ludic, un sentiment estetic cu mult mai vechi decât tragicul, comicul, dramaticul, decât sublimul, grotescul sau decât nevroza, depresia și anxietatea simbolistă. "... ludicul, spune Nichita Stănescu într-o carte, îmi este drag pentru că are o natură profund morală, a apropierei de copilăria ta, nu în sensul nătâng al copilăriei, ci al copilăriei tale în sensul genuin al ei, în sensul de hymen, de feciorelnic." Poezia este o regăsire a copilăriei care arde în sinea poetului ca o flacără, o flacără la care nici poetul nu ajunge, pentru că, dacă ar ajunge, ar arde în ea. Copil fiind, poetul o surprinde la un moment dat într-o pădure pe Muma Pădurii fierbând într-un ceain de îngeri, la care adaugă ridichi de lună, foi de tarhon, sare și piper, totul fiind stropit cu strănut de nou-născut. Pentru că poetul, copil fiind, este mort de foame, Muma Pădurii îi dă și lui un polonic pe care i-l răstoarnă într-o cască de soldat care a murit mai mult ca sigur într-un război biruitor în locul poetului. Această odisee lirică este cântecul unei noi lumi în poezia contemporană românească, o lume inimitabilă, inefabilă pentru că sentimentul copilăriei nu se poate imita. Într-o astfel de lume lucrurile concrete nu sunt decât cuvintele și numai cuvintele. În acest sens poetul consideră piatra o boală de vid, o entitate abstractă, iar numele pietrei este o probă de material solid.

Construind o altă lume lirică, Nichita Stănescu reali-

zează cea de-a doua mare sinteză de limbă românească după Mihai Eminescu. Cine nu realizează importanța culturală a unei sinteze de limbă este complet pierdut. Nu se poate vorbi despre Eminescu sau despre Nichita Stănescu ca despre niște poeți oarecare dintr-o literatură. Anecdotică lor este dizolvată din start în importanța lor culturală decisivă. Numai dacă ne gândim că în timpul lui Eminescu nu știa lumea să scrie, nu vorbesc despre lumea străzii, ci despre lumea ziarelor, într-o vreme când abia se făcuse, printr-un decret al lui Cuza, trecerea de la alfabetul chirilic la alfabetul latin, numai dacă ne gândim la asta, putem spune că, fără Eminescu, limba literară ar fi apărut mult mai târziu și poate nu într-o formă asemănătoare cu cea de azi. Pentru a rezolva problema scrierii în limba română, Titu Maiorescu își găsește timp, lasă la o parte treburile politice ale Partidului Conservator și scrie două studii pragmatice orientate pe rezolvarea problemei de moment, "Despre scrierea în limba română" și "În contra ziarelor din Austria." Maiorescu face teoria hieroglifelor, a literelor, a fonemelor, dar studiile lui în sine nu au făcut mare lucru, pentru că norma unei limbi literare nu se realizează prin studii ori voința unor redacții de a ajunge la context. Norma literară se realizează prin creație. Fără opera lui Eminescu, Slavici, Caragiale și Creangă nu am fi avut o limbă literară în secolul XXI. Este suficient să citești metafora din tinerețea eminesciană, "braț molatec ca gândirea unui împărat poet" să înțelegi diferența de gândire lirică între Eminescu și contemporanii săi. Este suficient să citești "tăcerea mea ascultă pe nenăscuții câini pe nenăscuții oameni cum îi latră" ca să înțelegi că Nichita Stănescu are tot dreptul să plutească în univers pe un Pământ plat ca o scândură, exact ca pe mare, poate chiar pe marea fără-o rază din "Scrisoarea I". Citind opera epigonilor îți dai seama că imitarea lui Eminescu este posibilă doar la suprafață, la nivelul versificației, dar epigonii nu au îndrăznit niciodată să atace temele cosmologiei. Iată că Nichita Stănescu a îndrăznit, a realizat o altă dimensiune a cosmosului, mai naivă, dar mai plastică. Eminescu este modern și în viziunea lui lirică se verifică aproape toate teoriile științifice. Lumina unei stele poate ajunge pe pământ când deja steaua a murit. Noi vedem imaginea stelei dar ea poate fi restul de lumină care încă e în drum spre noi. Ne uităm la cer și credem că vedem steaua, când de fapt privim amintirea ei. "La început pe când fiindă nu era nici neființă, pe când totul era lipsă de viață și de voință, fu prăpastie, genune, fu noian întins de apă, n-a fost lume pricepută și nici minte s-o priceapă, căci era un întuneric ca o mare fără-o rază, dar nici de văzut nu fuse și nici ochi care s-o vază".

(va urma)

Mihail GĂLĂȚANU

Oare, Doamne, pe lumea cealaltă...?

Oare, Doamne, pe lumea cealaltă,
 florile sunt la fel de frumoase?
 Oare, Doamne,
 pe lumea cealaltă,
 perele sunt la fel de gustoase?
 Oare, Doamne, pe lumea cealaltă, femeile îți sorb
 toată vlaga
 din oase?
 Oare,
 Doamne,
 dincolo,
 iubirea
 îți smulge
 inima din piept?
 Oare, Doamne, și dincolo
 poți să dai
 peste-un zeu epilept?
 Oare, Doamne, dincolo am să fiu măcar o fărâmă
 mai înțelept?

Pe lumea cealaltă, sărutul e mai dulce

Pe lumea cealaltă,
 sărutul
 e mai dulce.
 Pe lumea
 cealaltă,
 sărutul e
 mai sărut.
 Că nici n-are gură.
 N-are buze, nene. Iubirea
 e mai iubire,
 ura e mai ură.
 Că e-n Rai una, iar ailaltă
 e jos,
 în iadul cu pucioasă.
 Că, iaca,
 până la urmă,
 așa ne-nvață
 Scriptura,

Sfânta Scriptură: iadul
 e absența iubirii.
 Pe care io, unul,
 îl văd
 ca un pustiu
 fără margini.
 Un deșert în care
 și nisipul
 e trist
 și osândit.
 Cum să mai calci
 nisipul,
 dacă nu te simți
 iubit?

*

Stând așa, aici,
 încă aici,
 de fapt, toată ziua
 nu fac
 altceva
 decât să mă gândesc
 la lumea cealaltă.
 Nu fac
 decât
 să mă gândesc
 cum voi doza
 Marea mea existență
 de pe lumea cealaltă.
 Ești disproporționat de mult timp
 dincolo
 (încât ai putea crede,
 pe bună dreptate,
 că este-o risipă).
 Arunci timp. Arunci timp
 în aer.
 În pripă.
 Aici nu faci
 decât
 să îți imaginezi
 cum o să-ți petreci
 dincolo
 jumătate de timp
 dacă nu mai mult
 bunătate de timp
 da, o să administrez
 latitudinile de timp,
 o întreagă moșie
 de timp,
 nelimitată.
 Ale cărei margini nu se văd...
 Nu se întrezăresc niciodată.

Denisa LEPĂDATU

Așa cum scriu

scriu așa cum arborii-și prelungesc adierile
 până la sfârșitul biruitor al toamnei
 niciun cuvânt lipsă în integrarea
 visului meu trunchiat
 doar eu și ele
 strâng laolaltă literele mari și mici
 deopotrivă
 dând pielii însetate să bea
 până la ultimul Z
 la final dintr-o enciclopedie uriașă
 vor izbucni aplauzele
 ce-au așteptat să mă nasc
 într-un alt univers
 locuit doar de noi

În fiecare zi

în fiecare zi mă întrec cu solstițiul
 cel grăbit să alunge păsările călătoare
 dimpreună cu gândurile perechi
 dilatând unghiurile cuburilor
 imperfecte

pornesc din laturi opuse
 zărind umbra în oglinzile
 așezate strategic
 ascund orice fir de respirație
 ce se scurge pe lângă
 buzele-mi strânse

teama nu mai are putere
 să muște din nou
 strivește-ntre dinți sâmburi de poeme
 mai mici decât mine
 și-așteaptă sfârșitul promis
 într-o prefață căzută
 pe verticală

ridic la pătrat
 dimensiunile ce mi se agață de picioare
 calculând volumul
 speranțelor trimise în plicuri nesigilate
 fiecare ar vrea să câștige
 dar eu știu că
 sfârșitul va fi
 de fiecare dată același

Poem adolescent

dimineața aceasta mi-am privit călcăiele
 roase de-atâta umblet prin copilărie
 au alergat nopți întregi
 de la o fereastră la alta
 notând fiecare joc câștigat
 cu un asterisc provizoriu

mi-amintesc cum odată
 m-am împiedicat de marginile
 unui șotron desenat
 în scoarța terestră
 mult prea jos pentru ca eu
 să pot sări printre pătratele hașurate

altă dată mi-am zărit propria umbră
 închisă într-un planetariu
 încercam să ne atingem
 dar curenții de aer ne ridicau mereu
 una deasupra celeilalte
 am renunțat abia atunci când
 strigătul unui copil
 a speriat-o atât de tare
 încât s-a ascuns să n-o mai gădesc

cern cu atenție gândurile
 păstrate în rucsacul pregătit
 pentru orice eventualitate
 sunt în buzunarele lui
 amintiri prea grele
 iar umerii mei nu pot să mai țină
 visele ce uită să socializeze
 până ajungem la destinație

iau cu mine doar viitorul
 apreciat de unii cu un simplu like
 neștiind că se vor întâlni
 acolo unde se așteaptă mai puțin

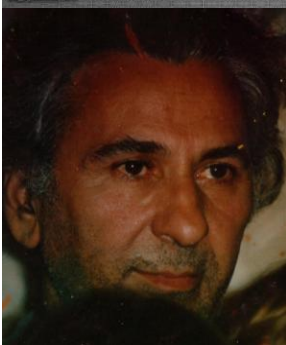
Egalitate

îndoim zilele astfel încât
 să încapă într-un penar
 suntem atât de egoiști
 încât ni le dorim doar pentru noi
 prefăcându-ne că nu înțelegem
 sensul cuvântului
 EGAL

trecem visele
 dincolo de granița realității
 până și vameșii se-ntreabă
 cum le-am putut strânge pe toate
 într-o singură valiză

sunt întrebată mereu
 de ce în pașaport
 numele meu e scris
 de mai multe ori
 habar n-au că în fiecare vis
 eu nu sunt eu
 ci o altă Denisa
 mai mult sau mai puțin
 adolescentă

Paul SÂN-PETRU

INSPIRAȚIE SENZORIALĂ

Urma să fie un vernisaj unic, o minune a absurdului. Unii l-au văzut pictând cu un fel de pastă în relief, o pastă „rapidă”. Jongla culorile cu o mână așa de alertă că n-apuca vreodată să intre uscăciunea în culoare fără ca el s-o nuanțeze destul, fără ca el să-i finiseze toate detaliile.

Nu picta după modele pentru că nu avea cu ce le privi. Se născuse orb, de fapt fără globii oculari, lucru pe care-l conștientizase drept firesc, precum o cântiță ce n-a revendicat vreodată ochiul felinei din invidie, sau dintr-un sentiment de frustrare. De fapt, tot după modele picta cumva, dar acestea erau olfactive, tactile, erau gustative, erau auditive. Relieful vopselei îi slujea ca un fel de Braille ce-l conducea peste forme, iar culorile le „citea”, le „fotografia” cu degetele. Pe nici o pânză nu apărea culoarea violet, pentru că totuși avea un fel de daltonism tactil. I-am dat să miroasă un trandafir galben, așteptându-mă să pictez ceva trandafiriu. „Mirosul meu, îmi spune că trebuie să realizez mai întâi forma asta”. Dar sub penel i-a ieșit o floare înfoiată de petale. Apoi a pipăit floarea pe care i-o dusesem la nas, iar el și-a pornit mâna pe paletă și a muiat bine pensula în galben. A pipăit apoi frunzele, da, erau de un verde închis, a pipăit apoi vaza, sigur, a făcut-o și pe ea, amforă cu smaltul sable-roșcat. În limbajul lui tactil învățase toate armoniile cromatice cât și disonanțele ridicole și vulgare și pe cele admise, ca în muzica dodecafonică.

I-am umplut apoi o fructieră cu tot felul de roade. Le-a pipăit, le-a degustat; le-a recunoscut pe unele, pe altele nu, dar printre cele pe care nu, era și un fruct de avocado și o rodie. Asta nu înseamnă că pe pânza lui a rămas vreun gol ca în tabelul lui Mendeleev, ci, după gust, după culoare și miros a intuit fructul care nu putea să aibă decât culoarea aceea printre culori.

Pe fereastra deschisă, de undeva dintre frunzele cireșului, se prelingea ca un fir de miere, un cântec de pasăre. El deveni absent la discuțiile noastre; am observat-o la timp, am tăcut și noi în vreme ce el începu să lucreze. Pe pânză apăru o pasăre, era chiar un grangur, cu ciocul deschis, de nu mai știai acum care ne fluieră galben: cea din cireș sau cea de pe șevalet.

Primisem de ziua mea o pană de vultur de la un confrate; în locul măduvei vulturești era acum o măduvă de pix pe jumătate plin, pe jumătate deja literatură. I-am dat s-o pipăie, apoi a dus-o la ureche. „Puțină liniște, vă rog!... Știți, aud pentru prima dată, așa ca într-un ghioc, toată viața unei veri, a unui crâng de păsări, și mai aud țipătul flămând al unei păsări mari ce le pândește de sus pe cele dintre frunze, o pasăre care, după această pană, nu poate să arate decât cam așa.” Îi lăsarăm răgazul,

Boem@ (100) 6/2017

ținea mai departe până la ureche, cu cealaltă mână picta și ne vorbea: „Pana asta încă mai are zbor în ea; ați vedea dacă i-ați da drumul de undeva de sus: zbor în spirală, zbor în cercuri concentrice, zbor ondulat, mai abrupt, mai razant, la fel ca pasărea care a purtat-o și pe care a dus-o tot cerul o vară întreagă.” Ne vorbea cu capul ușor înclinat, cu nevederea pironită în aerul orb. „Domnule, de ce nu mi spui că dumneata ai scris deja despre mine doar din auzite, iar acum vrei să te convingi personal și să mai adaugi câte ceva? Iată că toată pasta aceasta consumată din pana cu pix mi se desfășoară în cuvinte pe care le simt în degete, le văd în aer, le aud din pana asta ca dintr-un ghioc. Dar cred că veți veni mâine la galerii; mai am rezervată o sală și mai am ceva de terminat sau de început. Veniți?”

RECITAL DE CLIPE LACUSTRE

Dinspre miază-noapte, un glob dens de ger se rostogolea cu iuțeală, ca o planetă pe alta, înțepind totul vertical și sticlos. Pe malul de dincoace al lacului se veseleau una către alta broaștele verzi și înșorite; nimic nu se mai auzea din pricina lor și nimic nici ele nu mai auzeau dinspre restul lumii. O nălucă, așa ca un șnur verde le-a speriat în treacăt, iar ele au dat să se arunce în apă, și asta s-a întâmplat cu o clipă după ce globul de frig atinsese apa prin cealaltă parte a lacului, când tocmai se urzea înghețul. Câteva din ele s-au făcut nevăzute în străfundul apei, câteva intrate doar pe jumătate au rămas împărțite în două de netezimea nemaiprimitoare a gheții, iar altele au rămas deasupra cu labelle prinse pe când apa tocmai se încheaga. Mersul de undă al șarpelui ce le speriasse le-a rămas pe aproape, înghețat într-o undă de șarpe. Cele mai tinere îi simțiseră fâșăitul prin ierburi, îi văzuseră capul ridicat și s-au aruncat în apă cu o jumătate de clipă înaintea celor ce rămăseseră pe jumătate afară – jumătăți de surori ale celorlalte care nu mai prinseseră jumătatea clipei ce se scufunda, jumătăți de soartă ale unicatului, o parte mișcându-se dedesubt, o alta în neclintirea frigului. Cele mai bătrâne, chiar dacă și ele simțiseră pericolul, încetineala vârstei le-a tras înapoi în clipa ce venea din urmă și au rămas întregi pe partea de dincoace a apei înghețate; săreau fără desprindere, doar din încheieturi și se vedeau ca-ntr-o oglindă în care își râvneau imaginea de dincolo unde n-au mai reușit să ajungă., acolo unde se desperecheaseră cele ce apucaseră clipa dintâi de restul celorlalte. Era doar un recital al câtorva clipe de apă în care putea să se rămână pe de-a-ntregul, pe jumătate, deloc, - clipa unui glob de frig ca o planetă rostogolită pe o alta, după care un glob de căldură ce urma să dezghețe apa, să reanime sau nu ce se mai putea...

(din volumul „La limita ;ansei”)

Dumitru ANGHEL

**ADEVĂRATE SAU IMAGINATE,
DE ÎNTÂMPLAT, S-AU ÎNTÂMPLAT...
de Elena DUMITRESCU-NENTWIG**

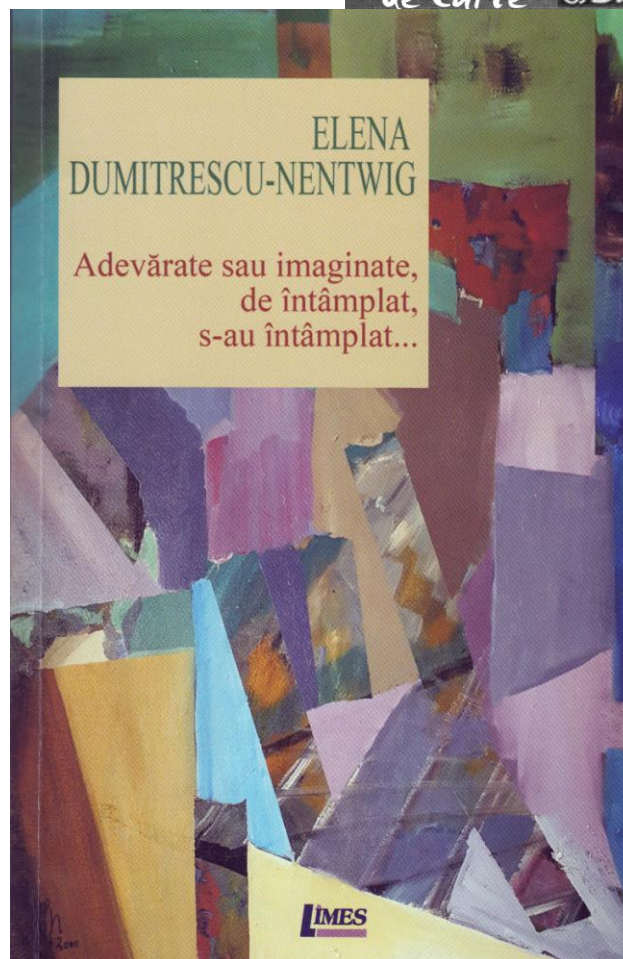
Volumul de proză scurtă „Adevărate sau imaginate, de întâmplat, s-au întâmplat...”, Editura Limes, Cluj, 2017, 204 pagini, adună opt secvențe epice (povestiri, schițe și chiar o nuvelă), cu un titlu convingător, ca să nu existe niciun dubiu asupra surselor de inspirație, între realitate și ficțiune narativă, care completează portofoliul de creație literară al scriitoarei Elena Dumitrescu-Nentwig, după un parcurs artistic internațional în domeniul Marii Muzici; *soprană*, născută la mal de Dunăre, stabilită în Germania, după căsătoria cu baritonul și artistul plastic Franz Ferdinand-Nentwig, apoi în Portugalia sau Belgia...

Așadar, *romanele* „*Naufrația din Brăila*”, debut editorial în 2014; și „*Noi, romii și restul lumii*” (cu versiunea în limba germană), în 2015; urmate de o culegere de basme culte și povestiri, „*De răsfoit*”, în versiune germană.

Viitoarea *soprană* se va fi format din adolescență în atmosfera elevată a Palatului Lyra, a Școlii de Muzică a Societății Filarmonice Lyra, ca și la fel de ilustra sa înaintașă Hariclea Hartulary Darclée, în arealul cultural, muzical mai cu deosebire, al Brăilei, „*Mica Vienă*”, cum i se spunea cu respect și admirație orașului-port românesc, și al „*napolitanilor de la Dunăre*”, cum erau gratulați brăilenii pentru pasiunea lor pentru arta cântului.

Doamna Elena Dumitrescu-Nentwig și-a desăvârșit cultura muzicală în amfiteatrele Conservatorului „Ciprian Porumbescu” din București. Viitoarea *prozatoare* a avut modele emblematice ale literaturii brăilene: Panait Istrati, Constantin Sandu Aldea, Mihail Sebastian, Dumitru Panaitescu-Perpessicius, Fănuș Neagu și se alătură cu succes pleiadei de poeți, prozatori și dramaturgi brăileni contemporani.

Revenind la cartea „Adevărate sau imaginate, de întâmplat, s-au întâmplat...”, cu o copertă semnată de artistul plastic Franz Ferdinand Nentwig, *bariton*, *in primo tempo*, voi semnala povestirea „A fost prima dată când cineva mi s-a adresat cu «Domnișoară»”, *uvertura* la opera literară a scriitoarei Elena Dumitrescu-Nentwig, cu tonalitatea nostalgică a unei memorialistici, caldă și învăluitoare: „Sunt amintiri de neuitat, care rămân agățate undeva într-un cotlon ascuns al memoriei și asta din diverse motive: pentru că sunt unice, frumoase, unele; altele pentru că sunt unice și groaznice și, în sfârșit!, cele din urmă pentru

că ne rămân în memorie prin ciudățenia lor” (pag.5), asemeni unor *arii din Opere* de Verdi, Rossini sau Wagner; iar semnalul, atenționarea au nuanțări patetice: „Săraci devenim numai când nu mai avem amintiri, când i-am uitat pe cei ce ne-au lăsat urme de mare preț” (pag. 6).

După ce a aflat încântată că este o... Domnișoară, în cea de-a doua povestire, „Ah!, e un vis să fii femeie”, împletind percepția corectă a faptelor biografice cu un registru ludic și ușor parodic, *prozatoarea* transformă realul în fabulație, dintr-o perspectivă multiplă și ipotetică asupra personajelor și întâmplărilor, deși între cele două planuri narrative există o vizibilă disproporție. Trăiește, încântată și orgolioasă, visul de a fi femeie, în sens biologic primar, deși pare surprinzător un tip de *misoginism* declarat, manifest: „Mi se pare o nenorocire să te naști și să constați cu durere că ești bărbat” (pag. 15), dar are grijă să ofere, persiflant și vesel-parodic, o compensație de echilibru: „Așa ne este nouă dat de la Dumnezeu, să fim din prima zi a existenței noastre niște manechine reușite” (Ibidem).

Rămâne tot intransigentă și intolerantă cu bărbății, are cea mai provocatoare părere... *proastă!* despre modelul *Figaro*, chiar cel cu care împarte replici *de canto* agresiv: „Noi, *femeile*, fiind pe locul întâi din start!” (pag. 16), ca o virtuală *Desdemona*, care nu acceptă nici

(continuare în pag. 12)

măcar gelozia virilă a unor *Otello*; și-i acuză de malpraxis matrimonial, pentru *haremul* din lumea musulmană sau pentru naivele scuze când... „calcă strâmb”: „o colegă, o prietenă, o amantă sau o metresă” (Ibidem), într-o manieră stilistică surprinzător de alertă, în cascade verbale vivante, ca-ntr-un *pizzicato* de Paganini.

Deși parcă s-ar desprinde din universul memorialistic al copilăriei și adolescenței brăilene, doamna Elena Dumitrescu-Nentwig rămâne permanent acaparată de evenimente, întâmplări și situații care i-au marcat destinul profesional și personal. În conecință, pentru densitatea faptelor din schița „*De ce este un milionar, milionar*”, toate argumentele scriitoarei sunt poziționate dintr-un unghi ritualic, transformate în experiențe subiective, cu o tehnică originală a narațiunii, un *mixaj melodios* al frazării, ca în ritmul sincopat al *muzicii hip-hop!*, cu o densitate evoluând spre manierism, după o terapie în plan sentimental, pe o fundamentală emotivă.

„*Veneția, Italia, grevă și puloverul galben din lână de cașmir*”, un text pe care l-a plasat în zona unui reportaj de călătorie, cu structura epică a unor întâmplări cu impact imprevizibil de fapt divers și banal de toată frumusețea; expoze luxuriante din locuri, țări, orașe din Italia și Germania, pe unde i-au purtat pașii pe artiștii lirici, soprana Elena Dumitrescu-Nentwig și baritonul Franz Ferdinand Nentwig, sau prin alte locuri în drumul spre România. Nu lipsesc nici scenele picante, cu întâmplări provocate de o lume pestriță, inospitalieră și agresivă, pe care o descrie cu un apetit *rabelaisian*, venit dintr-un *click tonic* și indulgent.

Umorul, o altă particularitate stilistică a prozei doamnei Elena Dumitrescu-Nentwig, are nuanțări de... coloratură spontană, între agresivitatea ușor voalată și o bonomie aproape de sfătoșenia blândă. *Soprana-scriitoare* are partitura sa umoristică, pe care o interpretează după un *arpeggiato* bine temperat, fără gravitatea *barocă* a „*Clavecinelui...*” și mai bine temperat al lui I.S. Bach.

Povestirea sau schița „*Ah, ce mă fac cu nenorocitul ăsta de dinte*” are ingredientele unei piese vocale dintr-o *Operă bufă*, pe un libret imaginat în maniera teatrului absurd din „*Cântăreața cheală*” a celebrului Eugène Ionesco, membru al Academiei Franceze. Cu adevărat o schiță, specie a genului epic de mică întindere, pentru că scriitoarea abandonează și persoana I singular, feminin, renunță și la zona memorialistică și se păstrează în *aria* ficțiunii literare, pentru că pretextul dintelui cariat rămâne doar un lait-motiv agasant, cu fantezie din belșug, literatură în stare pură.

Doamna Elena Dumitrescu-Nentwig este stăpână și pe *arta portretului*, componentă epică alături de narațiune și dialog, ca mod de expunere. Cu un astfel de portret începe schița „*Don Quijote și Guggenheim*”, cu un titlu-semnal din aria personajelor celebre din Marea Literatură: „Sheila, o doamnă frumoasă, de circa optzeci de ani, puțin cam excentrică, dar care pătrunde, prin șarmul fără egal, în inima oaspeților” (pag. 93).

Și din nou o povestire din zona memorialisticii... „*despre un pictor cu nume Franz*”, cu accente pe blazonul generos al unui băiețel născut într-un oraș din vestul Germaniei, cu o onomastică inconfundabilă, Franz, la care autoarea a adăugat nume celebre de regi emblematice, Franz Iosef, Franz Ferdinand, sau, mai ales, nume de referință din lumea muzicii: Franz Liszt, Franz Schubert, „niște tizi iluștri, încât musai trebuia să iasă ceva din el” (pag. 105).

Doamna Elena Dumitrescu-Nentwig a construit cu mijloace literare itinerarul de succes al unui artist plastic și muzician-bariton, cu nuanțele unui *Impromptu*, ca un triumf al Frumosului asupra Cenușului din viața oamenilor și victoria Excelenței asupra Comunului.

Ultima proză scurtă din cartea „*Adevărate sau imaginate, de întâmplat, s-au întâmplat*”, este cea mai lungă, 86 de pagini, cu consistența unei veritabile *nuvele*, cu întâmplări care se derulează în timp, cu o logică a analizei evenimentelor, mai ales politice, ușor virusate de perioada Comunistă, cu multe personaje, și reale, și fictive; cu episoade narative care converg spre *un tutti cu variațiuni* și cu o tematică, departe de aria biografic-intimă. Acțiunea are uneori o dinamică de ralenti, personajele, mai toate, nu numai Petrica și Nicu, sunt fie „cenușii”, fie „colorate” strident, iar *dialogul*, ca mod de expunere, irumpe violent, de cele mai multe ori în defavoarea dinamicii narative și pondează *acutele* de început.

Nuvela „*Petrica și Nicu, ambasadorul din Iadă*”, care încheie periplul narativ al cărții scriitoarei Elena Dumitrescu-Nentwig este construită demonstrativ, ca un atac impetuos, ironic și vesel pe alocuri, asupra unui *proletcultism*, de care aproape că nu ne mai aducem aminte, deoarece există în tot fluxul epic o anume generozitate, care salvează orice posibilă confuzie.

Cartea întregă a doamnei Elena Dumitrescu-Nentwig se distinge prin originalitate și o ușoară undă de... altceva!? Acest *altceva* rămâne să-l descopere cititorii...

TELEVIZIUNEA
LITERARĂ
www.televiziunealiterara.ro
0722.410.597
0740.370.665
tvbucuresti@yahoo.com

Maria IEVA

Ultimul corb

M-ascund de durere în bobul de rouă,
Cu viețile toate, în număr de nouă,
Ascunsă-ntr-un vid creat - necreat,
Să știu că din tine sunt om întrupat.

Renasc din cuvântul ce-ți tremură-n piept,
Din coasta pe care, acum, o accept,
O ploaie stelară îmi spală privirea,
Ca-n ochiul-oglină să văd nemurirea.

Pășesc printre drepte, pe unghiuri obtuze,
În brațele toamnei cu doruri confuze,
Agheasmă și mir din buze îți sorb,
Să plece din mine și ultimul corb.

La poalele crucii vom facem popas,
Aripi să ne crească din timpul rămas
Și zborul, și pasul, luminii, să-l dăm,
Iubire să fim spre cer când urcăm.

Trecutul rămâne în umbră rotund,
În floarea de cală m-ascund și te-ascund;
Pe stele, cu ambră, scrisoare ți-am scris,
Citește-mi în suflet privind în iris...

Miracolul luminii

Când evadezi din tine și știi că ești lumină,
Când nu mai simți nimic, nici umbre, nici culoare,
De rațiunea cere o nouă disciplină,
Să te întorci în scorburi, te-ntrebi: ce rost mai are?

Când evadezi în spații ce nu-și știu începutul,
Când simți chemarea rece din mugurul de pin,
Se decojesc gorunii, se decojește lutul,
Să poți privi minunea din golul tău cel plin.

Acolo, între ceruri, iubești, te simți iubit,
Miracolul luminii în tine se revarsă,
Îți fulgeră retina un dor de infinit,
Dar gura îți rămâne de-o sărutare arsă.

Năvodul

Se naște în ornice mereu o-ntrebare,
Stau clipele gata să cadă în hău,
Desprinsă de timp ca valul de mare,
Pășesc pe o treaptă mai sus de Ceahlău.

Retorică, moartea ar vrea nemurirea,
În apa din pumni trecutul e scris,
Un înger mă-nvață ce-nseamnă iubirea,
Dar drumul spre mine rămâne închis.

Lumina se zbate și pleoapa mă doare,
Năvodul din piept e strâns într-un fir,
O urmă de sare îți cere iertare
Și fruntea, și palma mi-e unsă cu mir

la

Pe ia mamei mele s-a răstignit o floare
Și i-au cântat cocoșii în valea dintre sâni,
I-a picurat din pleoape lumină și ninsoare,
Dar n-a cerut o clipă sentința să-i amâni.

Prin iarba ca mătasea, pe unde trec cocorii,
Prin labirintul verde cu chiparoși și pini,
Pe cingătoarea mamei săpai mormântul florii,
Lăsând să cadă stele din ochii fără vini.

Un joc târziu de umbre cu viața s-a tocmit,
Iertarea și iubirea voiau să se cunoască,
Oceanul fără nume părea ca-i adormit,
Dar cunoștea tăcerea ce-avea iar să mă nască.

Săpam ferestre-n ziduri, voiam să regăsesc
În mine ia mamei de înțelesuri plină,
M-am străduit degeaba, veșmântul îngeresc
Îl dobândește floarea ce știe că-i lumină.

Destinație necunoscută

Nu-i nouă, se-ntoarce și-o ia de la capăt,
Să ardă ascunsul din vasul de lut,
Arcușul mai flutură în noapte un țipăt
Ce Nordul și Sudul în vis l-au cusut.

Nu doare doar crucea, umil e răspunsul,
(Sau cât e ființă în omu'-necat?)
Să bată în clopot cu ochiul, învinsul
Când valuri de hulă îl duc în păcat.

Din crinul etrusc ne țesem veșmântul,
Ne tremură-n piept un jos ce e sus,
Necopt este fructul, în miez e cuvântul
Și îngerul pare demult un intrus.

O cale-i spre cer (cunoaște-vom una?)
În ochi ni se văd absențe de-a fi,
Oceanul adoarme, dar trează-i laguna,
În clipa în care nu ești, dar vei fi.

Pe zale tocite, pe trepte de stele,
Pe norii pe care arhanghelii stau,
Vom trece privirea prin două inele,
Orbirea iubirii aș vrea să îți dau.

(continuare în pag. 14)

Alt substrat

În lumea noastră de cuvinte
Încet, încet mi-aduc aminte,
Că-n viețile ce le-am trăit
Ne-am întrupat din infinit.

Ne-am întrupat din lut, din soare,
Ca din sistemele binare,
Să-ți fiu mireasă ție - Zeu -
Doi născători de Dumnezeu.

Ne-am întrupat din vânt și apă,
De unde cerul se adapă,
Să fii Adamul nenăscut
Cu Eva fără început.

Ne-am întrupat fără să știm
Că suntem ceea ce iubim,
Ne-am întrupat din noi, tot noi,
Ca stelele ce cad din roi.

Ne-am regăsit în geometrie,
Trăind perfect în simetrie,
Un cerc c-o rază la pătrat,
Un număr phi cu alt substrat.

Mereu alta

Din locul în care adoarme Saturn
Și umbrele stau spânzurate în turn,
Din labirintul uitării depline,
Mereu alta, mă-ntorc pentru tine.

Cu buze de rouă - mâini de lumină,
Port cerul pe umeri și-a nopților vină,
Și știu că o viață e mult prea puțin,
Ca fructul iubirii la piept să îl țin.

Mă dor și mă doare aripa de ceară,
Cămașa mă strânge, o simt o povară,
În piept o dorință se zbate-n năvod
Și pleoapa ascunde o urmă de iod.

Sunt crude, prea crude trăirile-acum,
O arcă se pierde prin ceață și fum,
Oglinda-i concavă, dar fluturii nu-s,
Un om se întoarce și altul s-a dus.

(Din volumul de versuri "Spre omul din vis"
Editura Absolut, București, 2017)

Elena MLĂDINOIU**După plecarea ta**

căutând iubirea
de unde
pleacă durerea
am mângâiat
fiecare treaptă urcată
și coborâtă
ca pe-un bun de-al nostru
oprit
în haina luată-n treacăt
am iubit
trăirile nocturne
din brațul care ține coroana
unele cu efect în cascadă
altele de larg consum
în prag de vânt oprit
am încălzit
cu palmele după plecarea ta
blocul de gheață
din ochii albaștri
cătore
cer
deschiși

Plec fără tine

invitată la cină
de-o inimă goală
și-o floare
de ploaie bătută
plec fără tine
cu liftul
pe care de-o viață
îl știu
cum coboară...

În dialog cu limbile de ceas

iubite
te-aștept unde se deschid ferestre-n cer
să vii
și-n dialog cu limbile de ceas
alimentate cu prezent continuu
să modelezi pe foaie albă
din orice închipuire topită de căldură
femeia rece
cu glasul de mesteacăn
ochi albaștri
galben păr
și pasul nepășit în doi vreodată...

...apoi să bem din ceașca spre păstrare
aburul cu arome de migdale.

Petre RĂU

Sensul unic al gândului meu

Dorul meu vine cam
de unde se vede pe blog dunga aceea deltică
ai grijă că
relieful se mai schimbă din când în când

Ha, ha, ha am făcut-o și pe asta
mi-am zis fără niciun chef de glumă
strada pe care mergeam era falsă
se vedea de la o poștă
nimeni nu zicea nimic adică toți tăceau
complici la fatumul meu
din care am pornit foarte îmbătrânit înainte
sfidând lumea cu tăcerea mea absconsă

lată acum o margine de notă muzicală
mi se strecoară în sân
oricum îmi zic
mai mult de șapte femei
nu pot fi zidite într-o singură săptămână
că altfel prins în nopțile lui bune
ar fi dat Dumnezeu
mai multe zile pe pământ

Tremur în roșu obscur

Fato ține-ți lacrimile
vezi că ți se scurg pe rama ochelarilor
cum îți spuneam
m-am cam săturat
să ajung acasă devreme
te iau mai pe departe
dar retroamibițiile tale îmi stau cruce
așa încât am început să mă bălbâi
când ți-am văzut părul de pe picioare
halal
că-mi și tremură mâna când te ating
sau când o ridic deasupra cuvintelor tale
tremură ca o răcitură
ca o pată pe soare în plină amiază
tu mi-ai reproșat că și eu am destul păr
pe piept
un copac din vale va tremura și el
că de gât i se apropie gaterul
îl vezi că vine dar
crezi că poate o fi pentru altcineva
și dă într-un roșu obscur

Am atâtea treburi ce-mi mai trebuie
iată un pian și-a pus clapele pe
urechile mele
și sapă și sapă o cărare ca-n junglă

□

Aș șaptelea simț

N-am înțeles de ce toată
lumea o iubea pe Diana
cred că a fost ceva în neregulă
o curatură ca asta
zău
mă neliniștește
e spiță regală dar
n-o să răspund la o astfel de provocare
fie ea și dependentă de adulație

Așa am început o afacere de care țin
acum cu dinții
nu e ușor să lipsești mult de acasă
după atâta vreme
azi am să fiu într-un juriu
ferice de concurenți
după aceea voi fi jefuit
catalogul meu va fi descărcat de poze
la grămadă și
din cea mai deocheată voi face o victimă

Prezumpția finală

Câteodată mă întreb dacă dumnezeu are timp
să citească versurile mele
stau și nu înțeleg cum de
toiagului meu i-au crescut muguri
ochiul cel bun îl mai țin îndreptat spre răsărit
tabla mea de legi nu e atât de prăfuită
precum a lui Moise
pentru a arunca o piatră trebuie mai întâi
să mă aplec apoi să o ridic
uf

Doamne nu-mi mai sufla cuvintele
rosturile se schimbă nu-mi pune în gură
să zic
tot ce vrei tu
piatra pe care stau nu trebuie scobită
la fel ca aceea care-mi va sta la cap
doamne
vorbește cu nebunii că doar tu le știi limba
și învață-mă și pe mine
biserica e aproape mi se spune
ba mai aproape e cimitirul zice un altul
femeie nu cunosc precum nicio lupoaică tără
nu-ți mai bate capul
nu toată lumea poartă aură

Lidia GROSU
R. Moldova

Poezia lui Petre Rău: Un răsărit în care nu există apus

„... iar la apus nu e nimeni /
pentru știutul motiv că nu există apus...”

Una dintre lecțiile de viață percepută ca esență - lecția OMENIE - cultivă dragostea de aproapele. Tratat biblic preluat și promovat prin învățăturile părinților - "Poruncă nouă dau vouă, să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu" (Ioan 13, 34; 15, 12) - una dintre rezumări, după mine, ar avea următorul conținut: unui coleg de breaslă trebuie să reușești să-i spui, în mod special încă în viață fiind, că este bun, profesionist, talentat și că este un excelent coordonator al vibrațiilor cosmice, când este vorba de transmiterea mesajului artistic. Și chiar dacă el este conștient de acest fapt, și chiar dacă i-au mai mărturisit-o și alții, trebuie să reușești să subliniezi repetat că el rămâne, în acest sens, poate chiar un model în măsura în care fiecare cititor al creației sale s-ar regăsi barem într-un singur text - suficientă dovadă elocventă pentru a sublinia ceea ce este arhicunoscut: literatura ce altceva ar fi decât un mijloc de percepere a binelui și răului, a frumosului și abjectului, a eticii și imoralității..., a delimitării acestor antonime în pledoaria pentru sensul contrar „regal” ce o transformă într-un izvor nesecat de cultivare prin valori...

„Și totuși, iubirea”, repetă poetul. Iar vocea rămâne răsunătoare, cu tot cerul inimii în ea a poeziei care se numește limbaj paradisiac. Altfel zis, este vocea Lui ce glorifică această înălțătoare trăire a poetului prin mereu sentimentul de iubire care devine seism, suflet al POEZIEI: „*Vai iubită iubire discretă / Spre tine la tine să zbor / Să plutesc din planetă-n planetă / Să urc să tot urc să cobor // Și îndată odată cu luna / În brațe pe brațe-o vei ști / Vor suna răsuna inimi una / Iubire iubită vei fi // Numai inima inima-ți plină / Va fi ne va fi adăpost / Ocroti-ne-va luna divină / Iubire iubită cu rost // Îți voi da îmi vei da numai stele / Pierduți rățaci-vom poteci / Arcui-se-va timpul prin ele / Iubire iubită pe veci*” (Iubită iubire). Bineînțeles, toate acestea - când este vorba de un creator, dar și promotor de valori, precum sensibilul până la fragilitate poet **Petre Rău**, director al prestigioasei reviste de cultură, civilizație, literatură **BOEM@**, publicistul din el, la fel de original și multiaspectual meritând o altă pagină specială când este vorba de traectoria mișcării unui om al scrisului.

Biblioteca mea on-line s-a completat cu o carte semnată de poetul Petre Rău, la cea de-a doua ediție, fapt ce vorbește că poezia autorului este căutată, solicitată, lecturată. Așadar, "Întârziata vestire", apărută la editura A.T.U. din Sibiu, în anul 2010, cu o prefață semnată de Paul Sân-Petru este și o "bună vestire" că actul de creație are la origine temeinicia luminii, adică este unul divin, unul de purificare, mereu "orchestrat" de nestăvilirea aspirațiilor și proșpetimea ne-trecerii prin trăirea întru cuvânt:

Boem@ (100) 6/2017

"Vânt Cuvânt / Leagăn de ciuturi / Răscolire de fluturi / Crude săruturi / Descânt. // Vânt Cuvânt / Tremur de rouă / Încordare când plouă / Speranță nouă / Crescând" (Vânt cuvânt).

"A deveni cu anii mai tânăr - iată adevărata artă a vieții", afirma militantul german E. Thälman". Dar ce ar ascunde această metaforă? Răspunsul la repetata întrebare retorică "Ce mai sunt, ce mai ești, ce mai e?" din poemul "Întârziata vestire", care deschide volumul cu titlul omonim, adresată în cazurile în care "Prea multă cenușă și vin din Efes / Evoluții de ceară ascund..." sau "Asfințit rupt în grabă din calendar / Găunos adăpost din povești...", ar fi și o talmăcire a citatului de mai sus, justificată nu o singură dată: omul renaște din propria ardere, asemenea Păsării Phoenix, utilă nu doar sieși, pentru că doar omul-valoare poate consimți că viața este un dar, responsabilitatea pentru această convingere asumându-și-o în exclusivitate: "Ruine pe rând acordând șanse noi / Și rostirea de când și de ce / Copil legănat pe picior de război / Ce mai sunt, ce mai ești, ce mai e?" (Întârziata vestire).

Dinspre fereastră larg-deschisă a "curgerii zborului" ("Sângele-mi dansează cu iarba / și gândesc la nepieire de aștri" (Răsare iarba)), în dorința de a recăpăta echilibrul sufletesc, ești îndemnat să auzi cum, periodic, răsună o melodie ademenitoare, răvășitor-captivantă și descărcătoare de povara cotidianului, deși este vorba doar de un geros "Februarie": "Bucuria țâșnește din trupu-mi de nea / munții mei sunt mai grei / Mai alerg undeva

(continuare în pag. 17).

între un fulg și o stea / călare pe zei". O concomitență intrare-ieșire întremătoare în poezia ce semnalează regăsirea în ceva a ceva foarte scump, apropiat, pe direcția celor patru puncte cardinale ale ființei în care odihnesc adevăratele stări omenești, bine concentrate la păstrarea avalanșelor de gingășii pentru candorile transmise de chipuri dragi, ne descrețește adâncul ființei: "mamă îți spun am devenit bolnav / de o vreme un rău în mine zace / toți doctorii din lume n-au ce-mi face / iar eu mă simt din ce în ce mai grav. // Le dau și bani, le dau de toate cele / le cer să-și facă treaba cât mai bine / dar nu prea pot durerea să-mi aline / iar uneori le-arunc cuvinte grele. // Tu nu mai ești, simt lipsa ta anume / iubirea cea mereu mângâietoare / pe palma ta atotvindecătoare / aș da acum toți doctorii din lume" (Mamă îți spun). Tresărind la striățiile unei nebulii frumoase („Chem vulcani să-mi astâmpere dorul / Prin grădini rătăcit în Eden / Ce frumos mă străbate fiorul / Sunt nebulă murmurând beethoven") (Sunt nebulă murmurând beethoven), ce face posibilă perturbarea mărturisirilor încondeiate de tulburarea în urma regretului pentru unele restanțe, ele, stările, se degajă invincibilitate între discernerea "oftării sihastre a zilelor scurte" și cea a **indescrifabilului** unicității clipei: "E ora șase, tată, ți-amintești? / Străluminarea-mi intră-n așternut / Ți-aș scrie-un vers aproape din nimic, / Ți-aș da poemul meu de la debut / În drumul tău spre treabă să-l citești / Numai mă lasă să mai dorm un pic! // Și azi aș vrea să-ți pot spune la fel / Mai dorm, veghindu-mi visul de poet, / Scriu tot mai rar, aproape nu mai pot, / Privesc la chipul tău dintr-un portret / Dar ce păcat, tu nu mai ești defel! / De-ai fi, cu tine-aș merge peste tot!" (E ora șase, tată). Aceasta, ca unitate de timp cu autorizație de "competentă instanță" ce-și scrie aceeași rezoluție a "cunoașterii prin intuiție (și care) nu are nevoie de îndrumător" (V. Croce), decretează continua evaluare a perfecțiunii sentimentului-esență: "...de ce iubire dai iară năvală în mine / hai vino / de data asta îți voi număra / mai atent restul de zile // cine poate stăvilii risipirea aceasta / prea multă iubire iubito iubite" (Prea multă iubire). Astfel, din rama trupului timpul evadează ușor de sub control emoția, eul totalmente contopindu-se cu un peisaj în care o alternanță a anotimpurilor te fixează pentru totdeauna într-o rătăcire coplesitor de generoasă în cadrul mirării pentru actul **indescrifabilului** în care respiră tăcerea strigată și în care moare noaptea ce dă naștere zilei gândului, act anunțat cu o religiozitate profundă ce mișcă lumea în cadrul unei solitudini: "Respiră lângă mine tăcerea-mi și timpul din / scorburi apare / Știi nu mai aștept singur inserarea și nici / ciudat prin somn nu mai sunt / E ora când dorul îmi crește îmi crește iar noaptea se / cuibărește prin mine tânără să moară" (Liniste). Or, gama de culori vie a umanismului este mereu în opoziție cu un contrast distructiv dintr-o „Fragmentată generație" („...ci totul / rămâne pe-trecut / ca un quadrat arhimedic / silit să-și recunoască nepăsarea / ca o neputincioasă chackră / mult mult prea echidistantă precum / goliciunea nebotezatului gând / infinit repetat pentru cine" (Fragmentata generație), chackrele din noi fiind în suspans pentru că nu pot menține schimbul de energii, potrivit medicinei indiene tradiționale, pentru a asigura comunicarea în orice situație. Cu toate acestea, "developearea" succesivă a „epizoadelor" emoționale, de la un cifru la altul, cu atât mai mult conferă mister actului de creație, cu cât marca inconfundabilității

aplicării unei amalgamări reușite și binevenite (în cazul în care vorbim de un talent!) de litere, culori, efecte vizual-interioare..., îl transformă pe cititor într-un consumator de energii pozitive, dătătoare de viață, instantaneele devenind un veritabil spectacol al sufletului: „Știi tu, amice, când din deal curgea șuvoi de ape / Iar noi, cu tălpile-n noroi, luptam să nu ne scape / Grămezi de frunze moi și reci, șiroi de duche coapte / Le adunam uzi și vioiși până târziu în noapte? // Rupeam din sălcii crengi și foi, din mal bucăți de humă / Să astupăm cu ele-n drum șuvoi pletos de spumă / Ți-aduci aminte cum pe deal mai fluierau ciobanii / Când ora lupilor sosea? Ce iute-au trecut anii! // Am trecut ieri pe-acolo iar, am zăbovit o clipă / Ciobanii s-au mutat mai sus, în vale-i doar o râpă / Până în apă atârnav crengi de sălcii bătrâne / Știi? Pentru-o clipă am crezut că tu erai cu mine!" (Amicului meu).

Neprihana cu inviolabilitatea acesteia își anunță o structură mixtă a fibrei lor rezistent-uzuală indegradabilă în timp ("Verde vale de rai / Nepăscută de cai / Undeva tu erai / Doar a mea. // Ce miros de pelin / Într-un spațiu divin / Un noptatec suspin / Cuprindea. // Cer albastru suind / Pe mirisme plutind / Visul meu unduind / Steaua mea. // Vale ruptă din rai / Ce frumoasă erai / Numai tu mă știai / Numai ea" (Vale de rai), dar și inegalabilă prin sentimentul de bucurie de a șterge orice frontiere dintre ani și a stabili spațiul intangibil al pasionalității înălțării, ca stimulent ce-i asigură omului de creație recuperarea în timp a farmecului, fie și cu prețul unui zbor metafizic - spre ceva foarte drag, ce-ți aparține cu toată definitivitatea: "Cutremurat de-o veche amintire / A bucuriei de odinioară / La geamul de sub streășina uscată / Ascult tăișul vântului afară" (În umbra toamnei).

Și deși „e timpul ca tâmpla să se desprindă de vis / și să întâmpine în zori aurora", improvizarea unui ritual devine cu atât mai stringentă, cu cât eul își confirmă starea de imponderabilitate într-o reverie constantă, deloc străină spațiului de taină al «tineretii fără bătrânețe» - lumina - în care își poartă ecoul "Efervescență": "Dorul tresaltă din muguri de lumină / imitând piruiete albastre prin ore / Singură iarba a trebuit să crească / muindu-și degetele firave / în izvorul veșnic aproape / Se cuvine închinare aceluia care zilnic / îi dăruie viață din soare...". Așadar, lumina, păstrându-și efectele ei ("E încă lumină să-mi trimit trupul la culcare"), sufletul rămâne copilul ei și, oricât de trecător ar fi omul, el trăiește mereu un răsărit. «Sunt vecin cu Venus la miazăzi / (ce uimită a fost!) / ne trimitem deseori noaptea emailuri tandre... / iar la apus nu e nimeni / pentru știutul motiv că nu există apus" (Am cumpărat o bucată de lună)". În acest sens, pe cât de neașteptată este o "Neîmplinire" reflectată de oglinzile sparte ce închid, potrivit superstițiilor, ușa spre viitor ("Cotidianul acesta nu mai are / niciun punct de vedere / o bucată de încredere a fost ruptă din el / și face naveta de la un capăt la altul / prin mine. // Noaptea se tot cațără pe încrângăturile mele / umblă de colo colo / ca umbra unui nebulă neidentifi-

(continuare în pag. 18),

cat. // Dar cel mai mult mă doare / când îmi strică peste zi / câte o oglindă majoră. // Mai bine e când doarme / mama ei de opoziție cuminte” (Neîmplinire), pe atât de surprinzătoare devine aplanarea ghinionului prin trăirea **ireversibilului reversibil**, cu imprimarea unei noi note exaltatoare istoricului emoției, prioritatea aparținându-i în exclusivitate poetului deopotrivă pictor sau fotograf, cineast sau muzician, filosof sau... vizionar: „*Profețiile mele au fost deșarte / himere moarte / timp irosit // Noroc că mi-a dat Dumnezeu multă minte / să am aminte / să fi iubit*” (Să fi iubit).

Într-un estompat triumf, care e mai mult o mărturisire șoptită, există atâta spațiu pentru speranță („*Tot mai sper că-s născut pe-o planetă străină / Ca un sfinx singuratec și sacru-n deșert / Ca o lampă cu gâtul prelung și inert / Tot mai sper că nu port nici o vină*” (Tot mai sper)), încât primăvara, răzbătătoare printre constatări triste, îndoieli, sentimente de neliniște apăsătoare și lăuntrică luptă nedecarată în poemele „Singurul apei”, „Nepăsare”, „Dureri”, „Toți morții vorbesc”, „În umbra toamnei” ș.a., nestingherit își anunță victorioasă clipa de grație: „*Așadar nu mai există nopți / cuibărite pe gânduri / Se-ncovoiaie de muguri lăncile vântului / Aș vrea să fiu mugur / singur să mă dezleg / din încolăcirea primului vânt / să încolțesc din dorul sevelor coapte // Dar pasărea? Să-i păstrăm dorul / să se întoarcă pe aceeași creangă*”. Pentru că, doar „*trăind aieva știu ce voi fi / neștiind ce am fost*”...

Chișinău, martie 2017

Ionela ANCIU

Omul nou

Îmi ard buzele și simt
Cum mi se dezintegrează
Corpul, celulă cu celulă...
Îmi cade părul ca într-o ploaie
Și-n locul lui crește altul mai lung,
Membrele se frâng și se contorsionează
În formele unei geometrii necunoscute,
Urlu cum n-am știut că pot de tare,
Se crapă zidurile, pământul
Și eu odată cu ele mă dărâm.
Țărâna-mi strigă numele,
Originile devin mai clare
Atunci când nu mai ești om,
Atunci când nu mai ești deloc.
Mă ridic fără rațiune ori voință,
Fără să știu că flăcările din care ard
Pășesc odată cu mine și-mi convertesc lumea
În cenușă, cenușa va arde din nou,
În zare nimicul ridică un val gros de fum -
În noi tăcerea arde.

Puls

Noaptea mi se usucă gândurile
Și-mi cad unghiile...
Le-adun în cutia de frunze de pe noptieră
Să le pregătesc pentru a doua zi
Și dorm cu mâinile în apa clocotită
Să nu mi se usuce și carnea.

Vântul se oprește în dreptul geamurilor
Și nu intră în camera udă,
De teamă că nu va mai putea ieși;
Pe tavan, umbrele se transformă
În sticle din care curge vin
Peste ochii deschiși, împietriți în același unghi.

Până dimineață nu-mi pot scoate
Mâinile din apa clocotită
Să-mi șterg chipul,
Iar de-un timp nici nu-mi mai pasă.

Las vinul să-mi curgă din ochi
Și să îmbete podeaua înverzită
Peste care a crescut un covor de mușchi
Ce se hrănește-n fiecare noapte
Din mâinile mele fragede.
În fiecare dimineață mi le-nnădesc
Cu bucăți de mușchi din colțuri,
Să pară la fel de lungi.

Mihai VINTILĂ

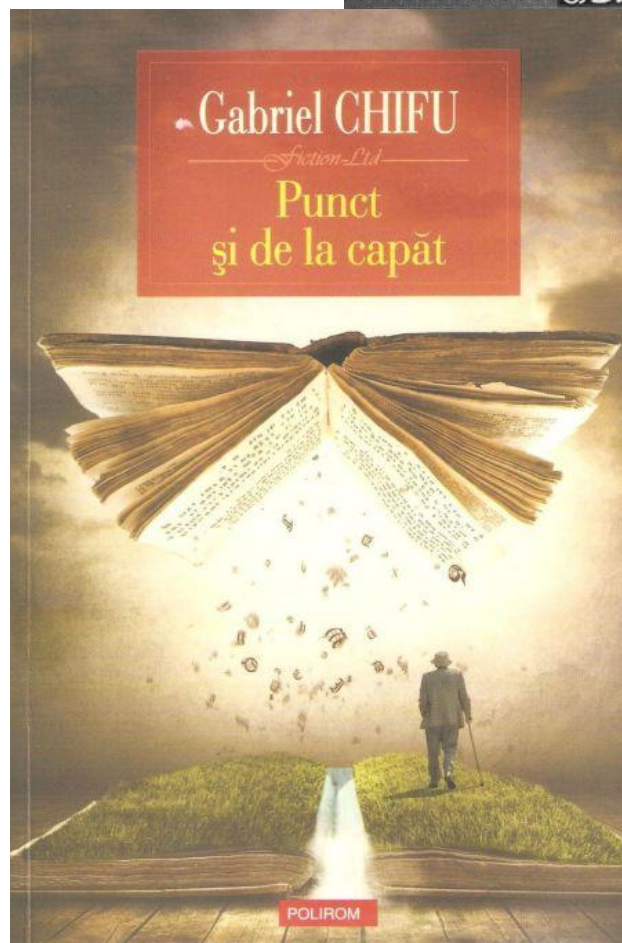
Punct și de la capăt

Romanul lui Gabriel Chifu *Punct și de la capăt* captivează de la primele pagini prin modul în care este spusă povestea. Doamne și ce poveste! Suntem aruncați în timpuri de grele încercări pentru români. Personajele sale încet, încet, desfac un ghem care cu fiecare pagină a romanului creează acea stare de poveste. Suntem prinși de evenimente, de personajele foarte bine conturate, de planurile pe care se ramifică pentru a ajunge totul la același punct de plecare. Numele mi se pare inspirat ales. El îmbracă tot acest zbucium al personajelor și al istoriei.

Avem un călător prin timpul istoriei în persoana profesorului de istorie Bazil Dumitrescu care stăpânit de un demon al povestirii trece prin ani pentru a se stinge doar când demonul poate spune povestea și transmite astfel nemurirea lui altui personaj. Ideea este fenomenală dar fără o poveste bună nu ar fi făcut doi bani. Ei bine aici este măiestria autorului cum ne spune povestea. Ea este asemenea marilor povești ale lumii numai că este profund românească. Este vorba de ascensiunea și decăderea unor personaje. Fiecare a luat la tinerețe un drum, al rezistenței și deminității ales de Octavian Cadar, al carierismului și oportunității urmat de Damian Bordea, al ultimului tren din care sufletul mai poate fi totuși salvat urmat de Mărinică Slabu. Peste toate acestea se țese o pânză de păianjen a dragostei care să dea Savoare întregului unde aflăm viața și trăirile Verei.

Cele mai dure pagini mi se par cele care descriu viața lui Damian Bordea. De fapt acest personaj trăiește viața reală contopită a celor două elemente din lumea reală care au pus bazele a ceea ce este cunoscut în istorie a fi drept *Fenomenul Pitești*. Un experiment crud de reeducare politică prin intermediul torturii parcticate de unii deținuți pe alți deținuți cu voia și supravegherea *Securității Statului*. A fost o încercare de dezumanizare, de transformare a omului în cârpă, de a se lepăda de credințe, de a distruge limitele propriei personalități. Alexandru Bogdanovici și Eugen Țurcanu sunt uniți de Gabriel Chifu în personajul Damian Bordea cu atât realism, cu atât dramatism și măiestrie literară încât atunci când citești de schingiurile din celulă parcă simți cum sângele care sare pe pereți te murdărește și pe tine! Pagini dure, pagini reale de istorie a României.

Povestea este rotundă. Pornește de la profesorul Bazil Dumitrescu prin căutarea inițiativă am putea spune făcută de ziaristul Valentin Dumnea care dorește a afla cum s-a desfășurat totul pentru a se sfârși tot cu povestea profesorului. Avem de toate: o presupusă conspirație a *Frăților de Cruce*, o imagine a Ploieștiului bombardat, un triunghi de iubire, o bucată de istorie dură din închisori, o perioadă de supraveghere a securității și în fine o perioadă a libertății de după moartea dictatorului Ceaușescu.

Nici o informație care ni se servește nu este uitată sau nu este dată doar pentru a umple pagina. Ea va fi folosită într-un fel pe parcursul romanului. Ni se spune de o listă a *Frăților de Cruce* care nu a fost în realitate decât o încercare puerilă a unui profesor aerian și a unor adolescenți de a face ceva, dar care a schimbat destine. Aceasta va reveni mereu în viața personajelor. Se prezintă un personaj și sigur el va apărea mai târziu pentru a completa povestea. Interesant este că totul se face gradat și abia la final profesorul Bazil Dumitrescu, de la care a pornit totul, este cel care și lămuurește totul. El este purtătorul adevărului prin timp!

Felul cum a reușit să creeze timpul când se desfășoară acțiunea, modul prin care surprinde trăirile și zbuciumul interior ale personajelor, felul cum conduce povestea îl fac pe Gabriel Chifu unul din marii romancieri de azi. Pe bună dreptate acest roman ar trebui inclus în programa școlară. Este una din cele mai bine scrise cărți pe care am citit-o în ultimul timp.

(Gabriel Chifu, *Punct și de la capăt*, Iași, editura Polirom, 2016, 368 pagini)

Constantin OANĂ

Tăcere în jur
poate a venit toamna
sau poate s-o fi întâmplat ceva
cu mine la tine
și eu nu știu
văd numai cum mâna ta dreaptă
mereu se ascunde de cea stângă
dar aceasta o caută ritmic până află
că ea apune o dată cu luna
peste acoperișurile mele
a venit toamna
la fața locului tăcerii noastre.

Aurel M. BURICEA**Taina facerii**

În muguri dospesc cruci de lemn și coșciug
lacrimi se prefac sorii primăverii
În orice cuvânt dorm umbrele serii
prin veac minunile lumii se fac rug
cenușă de stele sinistra vale
cine poate opri trista cădere
sufletul prin cuget are putere
să umple cu taine ultima cale
câmp magnetic tăcerea din univers
fără timp și spațiu cine pătrunde
sorbind viteza acestor vii unde
cu iubirea mea am gândit acest vers
să rămână lumii drept mărturie
că facerea nu-i decât poezie

Aurica ISTRATE**Am putea**

am putea pune împreună de-o rugă,
un genunchi tu, altul eu
verb implorând către-nalturi să curgă,
I-audă din cer Dumnezeu
am putea pune împreună de-o cruce
din trupuri zidite-ntr-un trup
cu mâinile noastre - întinsă răscruce
de păsări, de fluturi, de rug
am putea pune împreună de-o nuntă
cu miri, călăreți pe un cal
pe țărături pustii, neumblate și încă
dorite de-o coamă de val
am putea pune împreună de-un foc
din vreascuri și spuza din noi
ne țină de cald, ne aducă noroc
doar unul să facă din doi
am putea pune împreună de-o casă
cu fruntea umbrită de-un nuc,
cu noi în pridvor, cu bucate pe masă
măruntă - cât cuibul de cuc

am putea pune împreună de-un veac
domolit, peste noi lunecând,
am putea lumânări să ne stingem, de drag,
eu de-al tău, tu de-al meu, într-un gând

Alexandra MIHALACHE**Toamna tristeții**

Calc frunze ce se-aștern sub ochii mei
Pe-acel pământ înstrăinat de toate,
Tristețea, iar, își caută bordei
În sufletele noastre zbuciumate.

Când toamnă este-n sufletul tău blând
Și te cuprind tristeți demult uitate,
Și visele, când le mai văd plângând
Plutind în vânt ca frunzele uscate.

Tu lasă toamna-n melodia ei
Și-apoi să treacă iute ca himera,
Și pierde-te prin gânduri și idei
Să te întorci, cum te știam, pe Terra.

Tristețea - anotimp rătăcitor
Sufletului meu nu îi dă pace,
Dar totu-n astă viață-i trecător,
Iubirea, niciodată, nu se prefacă...

Virgil COSTIUC**Apt**

e necesară o țeavă de tun
la recul
un obiect căutat
de o țintă,
odată va exista un refuz
tradus ar însemna *meta*
acum proiectilul separă două realități
una care există și-n care gesticulez și o alta
de care nu am cunoștință
chiar dacă la un viitor impact
prezența caschetei de pe hartă
devine hilară și nu semnaleză
o naștere, nici ceva
să populeze
un gol
a supraviețui nu înseamnă să mori
se cheamă că proiectilul
e o stare lichidă
pentru a fi resorbit în memorie
afară-înăuntru
reintră pe gura țevii
pe cântecul unui nai
dar nimeni nu va fi prezent
dacă un corp în spațiu se materializează
în asta
constă esența iubirii
față de patrie

Maria TIMUC**Iertare**

Îmi cer iertare de la început
c-au înflorit copacii și nu te-am cunoscut
și-mi cer iertare iarăși că-n flori s-au strâns prea multe
păpuși care-au murit în mângâieri pierdute

și rog mâinile tale să-mi ierte depărtarea
în care mi-a căzut doar din greșeală floarea
și rog copacii lumii să ierte c-am tăcut
ca floarea-ntr-o viață și nu te-am cunoscut

Îmi cer iertare-n visuri și lor le scriu, le spun
că te iubeam din flori când tu treceai pe drum
și eram însăși floarea ce nu putea să-și țină
parfumul de la ceruri cu sufletu-n țărână

Îmi cer iertare-n mine, doar tu să-i poți atinge
iertării floarea albă din inimă când ninge
și înțelesul lumii cândva necunoscut
îți spune să ierți floarea că te-a iubit prea mult...

Coriolan PĂUNESCU**Incompletul peisaj**

Iată, vedem în ocehan albu-l veșmânt

și-n irisul cel viu nestinsa lumii mirare
ca un străvechi și întristător legământ
prin sfânta tăcere ce adesea ne doare.

Unde-or fi leproșii și-nviații din morți

sau orbul luminii lui redat prin vedere?
Cum de nu-s lângă El, cu aprinsele torți,
îngeri din vreme veniți din mare durere?

De nicăieri, buna femeie, pe-al său umăr,

fără teamă ridică urciorul, cu apa lui vie,
și-n boabe de nisip sângeriu, fără număr,
ea cade văzându-L împuns de recile cuie.

Grigore GRIGORE**la seama țara mea orientală**

la seama țara mea orientală
Și înțelege astăzi că de mâine
O să mâncăm tot mai puțină pâine
Și-o să trăim cea mai ciudată boală

Că în pădurea noastră ancestrală
Orice copac va fi udat de-un câine
Și oropsiți de vise mai întâi ne
Vom plânge că nu stăm la mama-n poală

la seama țara mea cea sărăcită
Că nu prea mai avem remunerații
Decât pentru trecute generații

Și care vor fi date doar ca mită
Iar din ce-am fost rămâne-va doar botul
Umplut cu foamea care-nghite totul

Ignatie GRECU**Bătrâna**

Stătea la geam în așteptare parcă.
Nepoții erau duși, toți trei, departe.
Căci fiii ei, bărbați cu multă carte,
S-au risipit demult în lumea largă.

Zăpada pomii iarăși îi încarcă
Și flutură în vânt de-omăt stindarde.
O luminiță sub icoană arde:
- Atâtea lacrimi am vărsat, o, Maică !

Dar vine seara, leneșă, de lână
Și-ngroapă-n alb tot satul din vâlcele.

Copii sau îngeri cu toiege-n mână
Purtau pe frunte raza unei stele.

Și au intrat pe rând și la bătrână
Cântând sub geam cu glasuri subțirele.

Melania CUC**Însomnii**

Îmi vreau înapoi
Anii mei cu secetă de lacrimi.
Știrile din ziare au slin pe manșete
Ca un palton cumpărat din talcioc.
O lume veche se fărâmă între degete
Și curge sângele liber
Din venele retezate
În vârful de creion.
Boierii mănâncă țărână,
Beau ploi și dorm fără griji
Sub val de beton.
Bunăoară, eu însămi
Fac rondul de noapte,
Pe coridorul prin care
Nici un înger nu mai aprinde chibrituri.
De ieri, se întâmplă ceva de neînțeles
În acest univers plin cu scaune goale,
Cu prietenii cărora le spuneam:
Noapte bună! Bună dimineața!

În deșertul din geam,
A înflorit portocalul.

Corina PETRESCU**RIME DE PLOAIE**

trec de tine
trec prin tine
și îmi pare
că ți-e bine

trec de noi și
trec prin noi
și îmi pare
că-i de ploi

treci și tu
prin gândul meu
greu îmi e
că-mi este greu

Tănase CARAȘCA

LA CERBI

Eram copil. Curios nevoie mare, nu-mi scăpa nimic din ce mișca în sat. Aflam tot ce mișca pe o rază largă a arealului telițean unde în timpul anilor '50 ai secolului XX, cele mai mici întâmplări sau noutăți deveneau pentru noi copiii și uneori chiar și pentru cei mari, lucruri de luat în seamă.

Așa se face că, în partea a doua a unei zile de vară, când noi copiii ne bălăceam în apa rece și murdară a micuțului râu Telița, dinspre mănăstirea Celic-Dere, de după cotul lui nea Ivan Moraru, a apărut o coloană de care, probabil vreo 10-12 la număr, trase fiecare de câte o pereche de boi, care a stârnit curiozitatea sătenilor, dar mai ales a noastră, a copiilor. Ne-am întrerupt imediat scaldă, am tras pe noi la repezeală izmenețele așa uzi și cu apa noroioasă prelingându-se soios pe noi, că doar atâta purtam vara și ne-am adunat ciopor în jurul carelor oprite la Canton, în marginea sudică a satului.

În fiecare car, în niște cuști solide, făcute din lemn, câte două animale speriate ce purtau pe cap lângă urechi o pereche de cioate ce ar fi semănat cu niște coarne, și nu prea... Animalele mari, cât niște viței mai răsăriți, de culoare maroniu-roșcat, ne suscitau interesul și ne tot întrebam „ce or mai fi și ăstea?”. Fără prea mare efort, că ne-am băgat printre însoțitorii carelor, am aflat că sunt cerbi lopătari și că vor fi „cazați” pentru o perioadă „de adaptare” într-un țarc mare la câțiva kilometri de satul nostru, undeva înspre Valea Teilor, unde noi mergeam adeseori să adunăm leurdă, ghiocel, viorele, bujori, ciuperci și alte buruieni pentru consumul propriu, dar și pentru comercializare, că un ban scos și din piatră seacă era binevenit oricând în familia noastră săracă. Am mai auzit că locul unde era pregătită împrejmuirea cerbilor era de fapt o rezervație, iar noile noastre cunoștințe, adică cerbii, vor popula acel loc izolat numit Valea Cămilelor, dar de atunci, vechea denumire s-a pierdut și toată lumea uzează și în prezent de numele nou încetățenit, Valea Cerbilor sau mai simplu, La cerbi. Pe mijlocul ei curge un pârâiaș cu apă limpede ce se varsă mai jos, după ieșirea din vale, în râul Telița. Este adevărat că râul așa este prezentat prin cărțile de geografie la capitolul „Râuri dobrogene”, dar în realitate apa nu poate fi numită râu nici pe parcurs după ce primește mai mulți afluenți și nici măcar la vărsare în lacul Zebil, cu prelungire în lacul Babadag, dar-mi-te aici la 2-3 km de la cele trei izvoare de la începutul Văii Morilor.

Afluentul, numit acum Valea Cerbilor, și-a croit calea prin mijlocul unui podiș pe care, între arborii înalți și umbroși ai pădurii seculare din jurul satului Telița, a fost construit un fel de țarc din drugi de lemn tare, pe alese, fixați adânc cu piroane în trunchiurile stejarilor și carpenilor

Boem@ (100) 6/2017

cu lemn sănătos. Gardul înconjurător, că așa îl numeam noi, era un fel de împrejmuire de imaș muntenesc prin care animalele mari nu puteau trece, dar nu același lucru se putea spune despre noi, animale mai mici, care ne strecuram prin tot felul de găuri și orificii mai puțin convenționale.

Cerbii au fost transportați în cuștile lor pe drumul forestier de pe Valea Morilor, apoi au cotit-o la stânga pe drumul ce însoțește firicelul de apă și după câțiva kilometri, au ajuns la destinație, adică, la noul lor cămin, unde urmau să petreacă sub supraveghere o perioadă de adaptare, după care eliberate, să devină parte din fauna pădurilor dobrogene. Paznic și supraveghetor al marelui complex încercuit ce a fost imediat botezat „La cerbi”, a fost numit nea Matei, un fost pădurar, acum pensionar, mutat mai de voie, mai de nevoie în mijlocul pădurii cu care era el familiarizat, dar de care se cam sătura.

Contactul cerbilor cu oamenii era strict interzis, pentru ca animalele să rămână cât mai sălbaticie posibil și după eliberare să se comporte în consecință. Omul e om, până descoperă ceva ce i se pare că îi este strict necesar și dacă acel ceva conține și ceva de mâncare, dar mai ales carne, lasă alte interese fie ele și foarte importante până atunci și își îndreaptă atenția înspre acel ceva care brusc îi devine indispensabil. Caută soluții, metode, găselnițe care să-l pună în posesie trecând peste riscuri, interdicții, amenințări, pericole și câte altele care îl pot târî în belele complicate. Așa e omul mare, matur...

Dar ce te faci cu curiozitatea copilărească pe care nu o poți îngradi, înlătura, desființa sau impune interdicții cu toate eforturile celor bine intenționați, care cred că se poate și vor reuși. Aiurea! Nimic nu ne oprea pe noi, fii de pădureni să colindăm pădurea și să-i descoperim toate secretele la vedere sau ascunse și tot nimeni și nimic nu ne putea opri să explorăm, să scotocim și să ne bucurăm de rezultatul „muncii noastre” copilărești. Eram neînfricați. Șerpi, șopârle, bursuci, lupi, vulpi, bondari, nevăstuici, toate erau pentru noi lucruri obișnuite peste ale căror cadavre treceam fără a le băga în seamă cu toată frica pe care o încercau părinții și cei mari să ne-o inoculeze în scop preventiv și educativ.

„La cerbi” a devenit repede un loc extrem de atrăgător pentru noi, o curiozitate vecină cu pandemia, stârnită de noutatea că din acele cioturi de pe cap, cerbilor le crește în fiecare an niște coarne mari, ramificate, cu terminațiile lătărețe ca niște lopoți, de unde le vine numele de „lopătari”. Măi să fie, oare e adevărat că le cresc coarne atât de falnice încât se strecoară cu greu prin desișuri, că cerboaițele, femelele lor trebuie să le aibă sigur ceva mai mici ca să poată fi deosebite de masculi, că după ce le va lăsa în libertate, pot deveni periculoși cu coarnele lor îngrozitoare, că se dă la om mai ceva decât lupul și câte alte grozâvii care ne stârneau curiozitatea infantilă și ne îndemna mai dihai la

(continuare în pag. 24)

prospecțiuni și expediții tip „Safari”. Nimic din cele auzite nu ne speria deocamdată, deoarece între noi și cerbi, exista acel gard împrejmuit care ne ferea de eventualele atacuri cornoase.

Pentru a ne astâmpăra aceste curiozități greu de oprit, duminica, dar și în zilele de lucru când ne făceam timp în funcție de încărcătura stârnită de zvonurile de tot felul care circulau printre copii cu viteza fulgerului, ne organizam în grupuri mai mari sau mai mici, după interese, prietenii și preferințe și luam drumul cerbilor. Apropiindu-ne, ne fream de nea Matei ca dracul de tămâie, că n-ar fi fost el om rău, dar avea datoria să îndepărteze orice ființă omenească din preajma țarcului. Asta era valabil pentru oamenii mari, dar pentru noi copiii...

Nea Matei era un om masiv, greoi, cu mișcări lente, nu era în stare să o ia la trap, pe când noi eram ca niște zvârlugi și nu ne era frică de el. Ne mai speria câte unul că are pușcă de vânătoare și are voie să tragă în noi cu sare grunjoasă, dar nu am auzit pe nimeni plângându-se că îl ustură buclile de la sarea lui nea Matei. Ne gonea, ne ascundeam la o anumită distanță, pe după copaci sau prin viroagele pădurii, îi urmăream mișcările, iar după ce se îndepărta, ne apropiam de gardul împrejmuitor și așteptam în liniște. De cele mai multe ori aveam norocul să vedem apropiindu-se de noi grupuri de cerbi care pășteau liniștiți vegetația dintre arbori și fără a ni se auzi nici răsuflarea, întinși pe burtă, îi urmăream ore întregi până ce din partea opusă, de multe ori apărea nea Matei care își făcea rondul și numai așa ne dezlipeam de țarcul acela fermecat. Goneam ca niște alergători de cursă lungă printre copaci, până ce strigătele și înjurăturile lui nea Matei se pierdeau în spatele nostru sau poate că el tăcea la un moment dat, că era obișnuit cu vizitele grupurilor de copii aproape zilnice. Și nu eram numai noi grupurile copiilor telițeni, mai erau și alți curioși care străbăteau pădurea de la distanțe mai mari ca să vadă minunea adusă de prin cine știe ce păduri carpatine, pentru adaptare la condițiile climei aspre din pădurile dobrogene. Sate ca Niculițel sau Valea Teilor furnizau destulă marfă vie iscoditoare care urmărea mișcările circulare ale lui nea Matei și grupurile răzlețe de cerbi ce se plimbau nestingherite prin marele țarc de pe acel platou.

Iarna ne-a impus renunțarea la escapadele cel puțin săptămânale de observare a viitorilor componenți ai faunei pădurilor noastre, iar nea Matei, după ce le dădea cerbilor hrana suplimentară, se retrăgea și el la căldura sobei construită din pământ într-un colț al cabanei, că lemne erau slavă Domnului sau pleca liniștit acasă la familie, că era sigur de lipsa vizitatorilor curioși.

Dar a venit primăvara și necazurile (pentru nea Matei) au apărut din nou ca ciupercile după ploaie. Acum, știam mai multe despre animalele urmărite cu interes crescând pentru că fiecare vizitator inoportun venea cu noutăți care stârneau noi curiozități și dădeau de multe ori viitoare dimensiuni lucrurilor ce în imaginația noastră prelucrată individual sau colectiv, dădeau valori astronomice în fața realităților ce se derulau cu încetinitorul. Pe la sfârșitul primăverii, când soarele a început să-și slobozească binefacerile și asupra emisferei noastre, în turme au apărut niște mogâldețe asemănătoare cu iezii caprelor domestice, dar cu picioare mult mai lungi, urechi mai măricele, niște animăluțe de culoare maronie cu pete albe ce de la distanță păreau mici rombulețe, ținându-se pe lângă mamele lor cerboiace (așa le

spuneam noi). Masculii îi recunoșteam după mărime, dar și ca purtători de coarnele care cu timpul ajungeau al dimensiuni apreciabile, dar nu chiar ca în imaginația noastră depășită de multe ori de multiple închipuiri adunate la un loc, în dorința de a scoate ceva nemaiîntâlnit. Necazurile lui nea Matei au reînceput, noi ne prevalam de motivul că adunăm ghiocei, leurdă, măcriș sau alte produse ale anotimpurilor, dar paznicul nu accepta tertipuri de acest fel, le cunoștea, sârmanul bătrân cu sufletul bun și ne ușuia ca pe ulii hrăpăreți din preajma gardului marelui padoc. Ei, dar asta devenise ceva cu care ne învățasem „ca țiganul cu scânțea”, așa că ne orientam în funcție de situația din teren.

Nu mai știu exact cât au locuit acei cerbi pe platoul traversat de pâraiașul ce a căpătat și el numele de „al cerbului”, probabil mai mult de un sezon, până a venit ordin de sus, că e timpul introducerii animalelor în mediul natural, în libertate, pentru a se dispersa și a lua viața cum se spune, „pe cont propriu”.

Așa s-a încheiat unul din cele mai interesante episoade ale curiozităților copilăriei mele îndepărtate, de care îmi amintesc și acum cu mare drag.

Ani la rând vedeam prin pădure sau pe câmpuri grupuri răzlețe de cerbi liberi care pășteau liniștiți înconjurați de haremul lor de femele și pui, iar la cea mai mică încercare de apropiere a omului, dispăreau ca nălucile în salturi maiestuoase ferindu-se cu prudență de întâlnirile nedorite. Spre sfârșitul toamnei, când natura se domolește și își caută culcuș pentru iarnă, auzeam în pădure boncăluitul cerbilor care își disputau supremația haremurilor de femele ce păștea liniștit în apropiere fără ca în aparență să le intereseze cum și de ce se confruntă acei masculi.

Acum, după mai mult de jumătate de secol, nu mai vezi prin păduri și pe câmpuri nici urmă de cerb. Au dispărut! Cauze? Ar fi multiple dar eu cred că principala cauză este braconajul, iar a doua, distrugerea habitatului prin tăierea brutală a pădurilor. Dobrogea nu mai are cerbi, au rămas o amintire doar pentru noi cei în vârstă, cei tineri vor afla despre aceste animale nobile de la emisiunile de televiziune „Animal planet”, „Discovery”, „Național geografic” și multe altele care ne prezintă cerbul ca pe o curiozitate de pe meleaguri îndepărtate.

O precizare finală. Ultima dată când am văzut un cerb, era prin 1992 într-un lan de grâu de pe câmpia Somovei. Ca multe altele dispărute, și cerbii sunt o cantitate infimă și neglijabilă la capitolul „PIERDERI” al zestrei românești la care am renunțat cu nepăsare și cu o neglijență ruptă de condiția gândirii umane din sfera normalității.

Punct și... poate altădată, de la un alt capăt!

Cătălin DOMINȚEANU

Usturoiul

From: Aurelia Nicolescu <aurelianicole@yahoo.com>
To: <undisclosed recipients>
Date: Monday, 30 August 2010
Attachment: "Usturoiul"
Subject: FW: Usturoiul

Multă sănătate!

Aurelia

From: Adelin Etin <adelinetin@rocketmail.com>
To: Aurelia Nicolescu <aurelianicole@yahoo.com>
Date: Monday, 30 August 2010
Subject: RE: FW: Usturoiul

Straja usturoiului alungă oacheșii vâcolaci care se ascund în amurg pe

după fiecare ușă, pe după fiecare masă, pe după fiecare pat și care vin, vin într-una.

Vin cu sutele și cu miile.

Și vin cohorte și respiră lângă tine.

Respiră aerul tău, respiră părul tău, respiră sufletul tău și se miră.

Se miră de statura ta, se miră de înmărmurirea ta, se miră de îndârjirea ta și se învârtesc.

Se învârtesc împrejurul tău, se învârtesc înlăuntrul tău, se învârtesc în străfundul tău și chicotesc.

Chicotesc râsul tău, chicotesc suspinul tău, chicotesc tăcerea ta și te ating.

Ating încheietura ta, ating rezemarea ta, ating statura ta și te vorbesc.

Vorbesc privirea ta, vorbesc mânia ta, vorbesc adulecarea ta.

Toți, toți ei, ei te vorbesc.

Ei toți.

Ade Vâcolade

Artistul fierar

From: Aurelia Nicolescu <aurelianicole@yahoo.com>
To: <undisclosed recipients>
Date: Sunday, 28 November 2010
Attachment: "Artistul fierar"
Subject: FW: Artistul fierar
Frumos și interesant!

From: Adelin Etin <adelinetin@rocketmail.com>
To: Aurelia Nicolescu <aurelianicole@yahoo.com>
Date: Sunday, 28 November 2010
Subject: RE: FW: Artistul fierar

Cu scrumul din toamnă în nara stângă artistul fierar izbeste mai rar. În pumni își asmute curând nicovala, lovește din nou cu obidă! Scrâșnește-n măsele un drug prea încins ce calfa bătrână, cu suflu de vatră și clești de crepuscul, dibaci îl scoboară-n gâtlej. Striază vertebre, adânc la gingie, creștând palatin filigrane. Apucă spre roșu mai dârz. Spre galben el trage, sucește, azvârle din palmă, zvâcnește din dește. În zori păcătoase ies noduri, carâmbes, ies gâlme, din jar se ițesc mușuroaie.

Boem@ (100) 6/2017

Nu lăcrimează decât la sfârșit în găleata de aramă.
Întotdeauna făurarul... întotdeauna scuiță totul în grabă de trei ori.

Artistul fierar n-are leac!

Adelin Hefaistortin

Carte medicală

From: Aurelia Nicolescu <aurelianicole@yahoo.com>
To: <undisclosed recipients>
Date: Monday, December 13, 2010
Attachment: "Carte medicala"
Subject: FW: Carte medicala - sa fie acolo, dar sa nu avem nevoie
Sănătate!

From: Adelin Etin <adelinetin@rocketmail.com>
To: Aurelia Nicolescu <aurelianicole@yahoo.com>
Date: Monday, 13 December 13 2010
Subject: RE: Carte medicala - sa fie acolo, dar sa nu avem nevoie
După ce am citit pe nerăsuflăte cartea stând pe banca udă din gară, mi-a trecut prin minte să deschid de-a-ndoaselea umbrela și să pășesc înlăuntrul ei. S-a închis ușor, cum speram, și a rămas acolo, cu mine captiv, atârnată de filamentul becului. Am urmărit o vreme cu interes strădania frunzelor ude desprinzându-se de pavajul de granit, rostogolindu-se isteric mai încolo. Nu le-am spus nimic, doar eram cumpătat. Am scos însă piciorul pe-nserat și-am rotit peronul spre desfătare în pânda trotuarelor. Cu surprindere am constatat că acolo erai tu, ștergând frunzele cu șervețele albe, parfumate. Le tăiai colțurile uscate ținând stângaci foarfeca cu ochiuri verzi, mari cât fundurile ibricelor cu care soțiile fierb ouă de titirlic. Neavând încotro am extras o spiță, hotărâsem că erau prea multe. Abia când cei trei câini din curtea acaruului, cea cu umbre lungi, întortocheate, de feronerie coșcovită, au lătrat peste anunțul impieगतului, am cules câteva ghemotoace mânăjite pe care tu le îndesaseși atât de pedant în plesniturele smaraldului de toamnă și le-am înmuiat, mai tainic, în lumina Lunii.
Poți tu să le zăbovești acolo, te rog?

Cronodadaismul adevărat

From: Aurelia Nicolescu <aurelianicole@yahoo.com>
To: <undisclosed recipients>
Date: Thursday, 6 January 2011
Attachment: "Cronobiologia"
Subject: FW: Cronobiologia - adevarat!!
:)

From: Adelin Etin <adelinetin@rocketmail.com>
To: Aurelia Nicolescu <aurelianicole@yahoo.com>
Date: Monday, 10 January 2011
Subject: RE: FW: Cronodadaismul - adevarat!!
Cronodadaismul a fost dezvoltat ca știință rudimentară orientată viguros împotriva pacostelor de pe liziera observabilă a cursei de 6:45 Sihleanu - Serail. În concepția premergătoare furișatului pasiv rețeaua geostaționară nu putea fi absolvită de concordanțele genetice indicate în letopiseș. Ca urmare, direcția de
(continuare în pag. 25)

excavație a canalului a fost deviată în zona pârgului primăvărat. Cu toate criticile aduse, adesea depășind nivelul observabil cu trei cvartale, atenția în sălile de anestezie s-a declarat osmoticată de apartenența magnetismului grupării Ilinca Minaret la interpretarea de la Helsinki. Mai mult decât atât, convecția staminelor, care ar fi putut determina aprecierea învelișului exterior mai mult de trei ori la rând, zice-se pentru a avea o singură penitență și mai multe restanțe, se încadrează în primele foloase aplicabile anturajelor desuete. Dar încă și mai mult decât atât, a fost plagiat! A fost!!
Ade Cronicaliade

Un pui de țigan

"Într-o zi a venit la Mine un Pui de Țigan: murdar, gol, rătăcit.

- Ce Mi-e Mie dat să duc?, M-a întrebat indolent.
- Soarta, I-am răspuns.
- Pe-a cui?, M-a apostrofat.
- Pe-a Mea.
- Și-a Mea?
- A ta-i la Mine!

Învins, a lăsat ochii în pământ. A cules la răstimp o piatră privindu-Mă incert.

- Atât, Mi-e îngăduit?
- Ție Ți-e îngăduit orice.

A tăcut privindu-și tălpile: rănite, murdare, tânjind.

Tânjeam și Eu.

Alți unsprezece S-au apropiat purtând câte o cremene. Chibzuit, Mi le-au așternut dinainte, lămurind colbul alb. Cu ramuri tinere de alun făcură înscrisuri lungi, înspre miazăzi.

Însemne adânci, arzând purpui, ițiră înspre miazănoapte. Blajin, iviră zodii mai bune."

Note Supreme XXI Cent, Cap. Framed By Design, Ediție Bănuită c.6981

Principii științifice

From: Aurelia Nicolescu <aurelianicole@yahoo.com>
To: <undisclosed recipients>
Date: Thursday, 16 December 2010
Attachment: "Principii stiintifice"
Subject: FW: Principii stiintifice
)

From: Adelin Etin <adelinetin@rocketmail.com>
To: Aurelia Nicolescu <aurelianicole@yahoo.com>
Date: Friday, 17 December 2010
Subject: RE: FW: Principii stiintifice

"Bărbatul și antimateria sa, femeia, sunt rezultatul cercetărilor colectivului oamenilor de știință de la Institutul de Întâmplări Cărora Nu Te Poți Opune, aflat nu în centrul, așa cum ne-am închipuit, ci cu totul înafara Universului Cunoscut.

[...]

Informațiile parvenite prin intermediul unor aleși în stare de somnolență greu identificabilă arată că bărbatul tinde să-și echilibreze nivelele energetice prin donare de pozitroni excitați pe straturile inferioare, în vreme ce femeia tinde să păstreze sânguincios electroni animați dosiți pe toate straturile.

[...]

Un raport mai vechi al aceluiași institut valida în 22 Decembrie 1989 credința populară conform căreia antimateria provine din transmutarea unui grup de electroni cu spin identic în pozitroni răzgâiați.

[...]

De aceea s-a spus: "ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său".

Așa să ne-ajute Comisia de Disciplină!"

Note Supreme XXI Cent, Cap. Raport Balistic Proorizmos, Ediție Bănuită c.2958

Adrese

From: Aurelia Nicolescu <aurelianicole@yahoo.com>
To: <undisclosed recipients>
Date: 1 December 2011
Subject: FW: Any Address Search

Type in any address, and you can see a ground level view or switch to an aerial view: <http://showmystreet.com>

Intră la site, scrie ce adresă vrei din lume – strada și orașul.

From: Adelin Etin <adelinetin@rocketmail.com>
To: Aurelia Nicolescu <aurelianicole@yahoo.com>
Date: 1 December 2011
Subject: RE: FW: Any Address Search

Cum, poate să găsească și adresa mea de crepuscul? Dar pe cea de cobalt? Dacă-i așa, atunci este foarte adorabil! Mai mănânc o prună pe dintele lung.

Aveam cândva o adresă de ofrandă. Știi, mă gândesc că dacă o găsește și pe asta, pot să mă răsucesc pe partea feudală. E tare bine să ți se descopere supliciu! Marile cristine ar fi mai îndestulate, desigur mai reunite. Mai pline... dacă înțelegi ce spun!

Dar vezi, cu toate astea eu nu m-aș grăbi. Adresa poate fi una colindată, dar enzimele ar desface treaptă cu treaptă convecția planetară chiar din capătul mamelucului izotrop congest.

Știu bine ce spun, îmi aleg cuvintele cu grijă. Altfel rația n-ar putea fi mai mare decât analiza spectrală a mujdeiului, iar compasiunea mamelor surogat nu ar fi mai neaoșă decât tropătul lăcustelor salamandre. Atenție mare, totuși, unii oameni se pot ofensa la imparitate!

În altă ordine de idei... ce-mi mai spui despre tine și despre măgăuza?

Sunteți voi mai comensurabile acum?

Cu dragă,

Ade cuVertijonade

Constantin OANĂ

AUREL SCARLAT ȘI DEȘERTUL TRANZIȚIEI

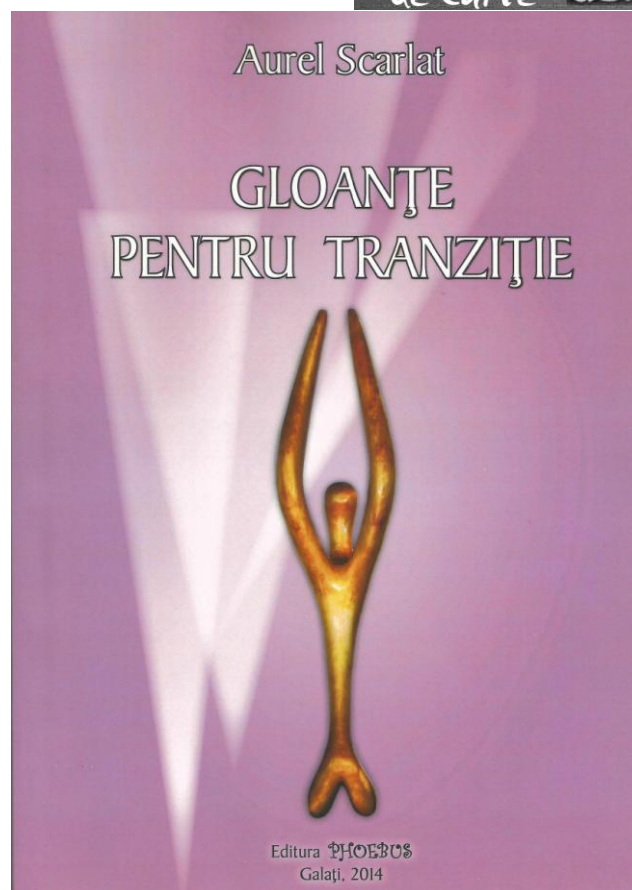
Când te apropii de un scriitor ești tentat să cunoști și omul, numai așa tinerețea din viața lui o vei descoperi și în textul scris – tinerețea fără bătrânețe. Că nemurirea din această metaforă nu din textele poetului vine, ci din viața omului. Nichita Stănescu spune ceva asemănător despre Mihai Eminescu, numai că aici poetul întrece omul: „Eminescu este propria sa operă, iar faptul că a și existat ca om este ceva aproape în plus”.

Pe omul Aurel Scarlat l-am cunoscut mai de demult, iar cu scriitorul abia acum am făcut cunoștință, deși are la activ cinci cărți, toate apărute la editurile gălățene „Pax Aura Mundi” și „Phoebus” între anii 1997-2014. Cartea de față (predominant poezie) poartă titlul GLOANȚE PENTRU TRANZIȚIE, din care ușor desprindem tema, ce impune la rândul ei o prezentare narativă a mesajelor, care nu sunt decât trimiteri la evenimente din lumea imediată decât la reflexele lirice ale acestora. Stau mărturie în acest sens și nume de personaje luate din lumea românească precum și nume de locuri cu care poetul interferează direct sau indirect: Iliescu, Băsescu, Vadim Tudor, Oprescu, Dan Diaconescu, OTV, Funeriu, Antena 3, Ciutacu, o casieră zeloasă din Liești, cei care „frumos își construiesc palate” etc., dar și București, Galați, Ivești, Tecuci, Liești, Bucești, Corod și chiar Sinaia, Histria, Sulina, Veneția ori Levantul. Se adaugă la acestea nume de personalități din lumea romană ori egipteană, ebraică, germană, portugheză precum Goethe, Cleopatra, Magellan, Velasquez. De asemenea și multele referințe și citate din filozofii greci, maxime din scriitorii latini, germani, francezi ori englezi fac din această carte una incitantă, interesantă.

Ceea ce zice este o reflectare a realității, care se vrea obiectivă, asupra căreia sunt îndreptate neiertătoare săgeți, iar din cum zice se vede dacă acestea își găsesc sau nu ținta. Rezultatul se regăsește, poate, în cuvintele „femeia ca un elixir/ când se confundă cu destinul” din poezia „Scrisoare unei asistente”. Tot de aici transpare nota de optimism prin autoironie: „De sus de la etajul nouă/ Trec în revistă zodiacul/ Și <adevăr adânc zic vouă>:/ Om inimos e cardiacul!”.

Poeziile sunt de factură clasică cu formă fixă: cele mai multe dintre ele sunt sonete și epigrame. Adesea rimele sunt imperfecte, iar măsura inegală, producând efectul de împiedecare (pe drumul tranziției, se înțelege). Neliniștit în fața marasmului politic și social, fără putința de a interveni direct, poetului îi rămâne spiritul comico-ironic, motiv pentru care poezia sa rămâne una constatativă, ludică, deconectantă. Limbajul folosit este unul parcă anume ales pentru a rămâne în duhul celor relatate ori descrise. Stările de încordare, revoltă, rapacitate, incertitudine, ambiguitate, dezorientare, deznădejde ori naivitate

Boem@ (100) 6/2017

își găsesc corespondentul în termeni precum: mutră, maidanez, fentă revoluționară, brută, foarte altruist, metal, antecedente, purulente, magnific, mășcări, patriotard, injurie, mahala, concubină, idoli temerari, limba din Ferentari. Poezia bubei, a mucigaiului și a noroiului nicăieri nu este mai bine pusă în lumină ca în textele MUTRA ori BRUTA, pe al doilea îl voi reproduce integral: „Bruta este cât malul./ Posedă forme revoluate/ Iar când vorbește pute/ Mai mult decât canalul./ Mănâncă, bea, te studiază./ Să nu o calci pe carapace./ Embrionară, bestia zace/ Și lovitura-și calculează./ Fie mascul, fie femelă./ Terenul lor pentru victorii/ Pare firesc într-o pubelă”. În SE PRĂBUȘEA SIMBOLUL clarifică totul în spiritul reportajului jurnalistic, izbutind să ofere o panoramă obiectivă, însă neputincios în a oferi și soluții. Absența metaforelor, de multe ori remarcată, ne propune o poezie asemenea frunții sergentului din poezia lui Vasile Alecsandri, însă fără nimbul ei de raze. Comicul și ironia transpar și din felul în care sunt construite unele rime: „primus inter pares – care-s” (PROTESTANTUL) sau: „Țuțea Petre – cronometre” (BIOGRAFIC).

Un succint periplu în intimitatea universului cărții ar putea contracara cenușii acestor zile, ca în proverbul „Similia similibus curantur”. În poezia PROTESTANTUL, de care am mai amintit, Aurel Scarlat îndeamnă la deciptarea sensurilor textului scripturistic, susținând că acesta este profund poetic și că nu trebuie luat „ad litteram”. Joncțiunea religiilor este surprinsă în poezia CUM SCRIE VECHIUL MANUSCRIPT, iar moralitate călcată în picioare, în A. P. I. CULTURA: „Avortul, prostituția și incestul/

(continuare în pag. 27)

Având ca partener principiul homosexual/ Revigorează noul Cod Penal/ Al cărui vârf moral nu îl atinge Everestul". În TINERE FETE ȘI BĂIEȚI este înfățișată cu realism atmosfera revoluției, când tineri animați de idealul libertății, s-au jertfit degeaba, nerealizând că în umbră se țes fire întunecoase: „Tineri fete și băieți mureau pe stradă/ Călcați de tancuri și de taburi,/ Curgea șiroaie sângele în jgheaburi,/ Curgeau speranțele, tulburătoarea lor cascadă". Iată și chipul unei funcționare de la GOLD AND PLATIN: „Ținuta veșnic impecabilă/ Și debitul verbal fluent/ O fac să fie remarcabilă.// De aur glasul elocvent,/ De platină, privirea agreabilă,/ De argint secretul permanent". „Mutra antipatică" cu al ei aer paleolitic mișcându-se printre oamenii civilizați cu intenție destabilizatoare (MUTRA) se lovește de chipul unei frumoase adolescente ce apare învăluit în „aer transcendent", cu privirea de „Albastru cer/ Uitat într-o fărâmă" (SCRISOARE UNEI ADOLESCENTE).

În domeniul politicului limba de lemn, clamată de sus, se potrivește nivelului de gândire precar, aproape generalizat (NON IDEM EST).

Și în materie de scris fenomenul dublei intenții a limbajului (vezi „Dubla intenție a limbajului și problema stilului" - Tudor Vianu) a funcționat (și mai funcționează încă), antrenând condeieri neînzestrați în a susține, în numele culturii, că omul își află sensul doar în cele materiale, că libertatea are natura literiei, nereușind decât să mimeze înțelesurile profunde ale cuvintelor, fără să le poată însă și trăi - „inimi bătrâne, urâte", cum ar zice Mihai Eminescu. Cum poți să trăiești cuvintele, când nu le cunoști natura? Aceasta nu stă într-o brumă de gândire și nici măcar în filozofie, cum cred ei, ci în Logos, motiv pentru care poetul Aurel Scarlat face trimitere la răzătoarea argheziană: „O dată mai naște-te, Argezi,/ Să redeschizi dosarul literar,/ Să dai pe răzătoare siamezii/ Cu servilismul lor ereditar" (ARGHEZIANĂ).

Ludicul este din nou acasă în LUI DIONIS, mini-poem dedicat poetului Dionisie Duma: „Îl caut pe acasă:/ <O fi prin târg sau, cine știe,/ Poate s-ascunde într-un vis.>/ Și te întrebi și îl întreb deschis:/ <Pe unde umbli, Dionis?>". Un alt clip: „Bucățică, țică/ S-a făcut mândră fetică/ Și înaltă și subțire/ Ca un lujer de iubire" (UNEI DOMNIȘOARE).

Figura generalului-ministru care s-a jertfit, „cu viața lui apărând vieți", apare în poezia ÎNCĂ MAI FUMEGĂ PISTOLUL.

Din TABLOU DE PRIMĂVARĂ, scrisă la Corod în 1966, demnă de reținut este imaginea soarelui într-o zi de început de primăvară: „Iar într-un colț, cireșul/ Privește către soare,/ Incandescentă masă/ De lavă și candoare/ Stropind cu aur spațiul".

Nu scapă de săgeți nici revista literară „Porto Franco", în epigrama PORTO-FRANCO: „Un <Porto-Franco> e și la Galați,/ Dar nu e port, e o revistă/ La care sunt afiliați/ Comercianți cu faimă tristă".

Trupul femeii, prin perfecțiunea lui, s-a impus și în arta arhitecturală, dând farmec și tărie totodată templelor grecești, care au ajuns până la noi (SEDUCȚIE). Că existența noastră temporală se consumă pe un pământ alunecos, ne-o spune în textul EXISTENȚE: „De țărna veșnic mișcătoare/ Adeseori nu suntem siguri;/ Doar semnul crucii, la culcare,/ Mai întărește slabe diguri". Iată și imaginea câinelui de pază de la bostană: „Doar câinele

tresare,/ Când ochiul lui închis/ Pe dinăuntru pare/ A fi trăit un vis" (LA BOSTANĂ. BUCEȘTI).

În fața iubirii orice om se înclină, recunoscând că aceasta este din altă lume, că noi înșine suntem parte din ea. Așa gândește și poetul din Bucești în ZIDUL: „Iubirea noastră chip nu are,/ Însă ceva ne împrumută:/ Ne dă din chipul Celui Care,/ Prin Duhul Său, în noi se mută".

Cartea GLOANȚE PENTRU TRANZIȚIE cuprinde și șase proze: „Întâia noapte la pescuit", „Jucătorul de șah", „Nea Dică", „O zi de practică agricolă", „Stalin", „Tichetele de masă". Subiectele sunt luate din realitatea actuală, la care este părtaș autorul, în haină de personaje: Cârteanu sau Singuratecu, ce relaționează strâns cu altele la fel de originale, vii, cum ar fi Savu Eliescu ori Dică Lambru. Îndrăznesc să spun că Aurel Scarlat și-a găsit prin aceste povestiri culoarul ce-l legitimează ca veritabil scriitor. Aici nu mai ai ce discuta, firul melodic, cuvintele folosite, naturalitatea spunerii, măiestria portretisticii și a descrierilor de natură sunt de-a dreptul captivante, convingătoare. Iată câteva exemplificări: „peștele al mare șade-n coadă tare, dar al mic șade pe buric", „chitici argintii smălțați cu verde", „Școala din Diecheni privește blazată șoseaua și trecătorii", „Bârladul a revenit în matca lui mângâind malurile ierboase", „În aburul subțire al dimineții omul de serviciu părea o santinelă aflată la post, dezamăgită că nu a reușit să captureze inamicul" etc. și câteva fragmente descriptive: „Noaptea înstelată înțepa cu ace luminoase limpezimile Bârladului și frunzele foșnitoare ale plopilor. Licuricii sporeau luminile nocturne cu felinarele lor fosforescente", „Parcă îl văd: statură potrivită, capul rotund, ochi albaștri, chelia din creștetul capului mângâiată de peri cărunți și scurți, o vorbă domoală, plăcută. Când discuta cu cineva ținea capul plecat puțin spre dreapta, ca și cum ar fi voit să-și vadă mai bine interlocutorul. Din cauza formei capului oamenii îl porecliseră „Motanul". Dar eu cred că nu era numai asta. Avea o șiretenie în-născută care îi fixa un loc aparte printre ceilalți consăteni. Întreaga lui înfățișare degaja o mândrie disimulată." sau „Nea Dică se așeza pe tocul de lemn al magaziei iar eu pe pietroiul care ținea loc de scaun. Cu gesturi tacticoase își aprindea o țigară în liniște, trăgea primul fum adânc în piept, apoi îi da drumul într-o răsuflare prelungă. Ochii îi străluceau și mulțumirea i se întindea pe toată fața de binefacerea drogului amețitor. Atunci trăia reveria trecutului, ireversibil pentru el ca de altfel pentru aceia care au pierdut un tren în viață".

Acesta este omul, poetul și prozatorul Aurel Scarlat.

Mónika TÓTH

fratele meu

tristețea e fratele meu mai mare
 ce-mi ține mâinile
 până adorm
 depresia e sora mai mică
 nu pot să o abandonez
 până nu va crește mare
 singurătatea e bunica mea
 mereu uită ceva
 poartă ochelari, o doare spatele
 și îi tremură mâinile
 nesperanța e bunicul meu
 mereu mormăie, este nemulțumit
 și stângaci
 indiferența este mama mea
 frumoasă, casnică,
 mereu machiată și cu țigări între degete

iubite...

ai apărut
 când orhideele se nasc
 din iubirea naturii
 ai crescut în casele cunoștințelor
 noastre
 cu miros de câmp și vânt
 într-o zi
 ai lăsat totul
 ca să fii aproape de
 grădina poeziilor mele
 iubite, cu ochii ca
 două boabe de cafea

joc

mănânc pâinea neagră a singurătății,
 sorb ceaiul monotoniei,
 îmbrățișez pomi dezfrunziți,
 mă joc cu hamsteri și păpuși,
 nu cu degetele tale, iubite!.

poezia

când poezia te ascunde
 te face să zâmbești
 să râzi
 când te alintă
 te ridică la curcubeu
 când te mângâie
 te învăluie
 când te dezvăluie
 ești tu

sunt

sunt o babă
 timpul trece pe lângă mine
 și eu degeaba fug după el
 nu-mi dă înapoi anii tinereții
 sunt cerșetor
 nu vreau pâine sau bani
 cerșesc litere parfumate cu trupul tău
 sunt o păcătoasă
 dintotdeauna până-ntotdeauna
 noaptea visez că sunt înger
 mereu înger

dragostea asta rece...

primește-mă
 îmi lipsește aroma ta de busuioc sălbatic
 și doare tot mai mult
 dragostea asta rece
 tainică și nepotolită
 doar ce-mi vorbești doar în vis
 primește-mă o zi măcar
 să-ți fiu umbră

palma mea cu parfumul...

o lacrimă
 un gând
 palma mea cu parfumul
 frunzelor de mentă
 e prea puțin
 e prea gălăgie
 în minte
 nu știu cum
 și cu ce să te cuceresc
 pentru inima glazurată
 de suferință

umbra ta iubite

am poftă de viață în aer liber
 am poftă de dragoste pură și adâncă
 un desert dulce și pufos
 de răsfățarea lumii surdă
 de umbra ta iubite
 ca să mă lumineze

lumea

lumea nu va mai fi
 cândva lumea nu va mai fi
 decât un pahar de rachiu
 beată în plus
 încet
 încet
 totul va sfârși

Mircea Marcel PETCU

ETERN

Un glas a răsunat din cer,
trăsnetul a brăzdat lunca
se aud ultimele cuvinte ale
omului

orice teamă a dispărut
pe măsură ce clipa solemnă
se apropie, îl simțim
ca eliberat de greutatea
corpului său muritor...
durerea sa nu mai este
un obstacol pentru
trecerea în neant...
picioarele îi sunt atinse
de o lumină obscură,
condus de această lumină

se afundă în pădurea sacră,
în Cer îngerii cântă
eternul somn.

MĂ OPRESC

Încă mă opresc
să aud cântecul
pașilor desculți
prin freamătul
frunzelor trecute –
mai plâng după clipe
uitate în aerul tăcut
de dureri și toamnă,
mai caut încă
în roua petalelor moarte
umbra surâsului cald
iubire ce-a fost minunată
și-am pierdut-o
în codrul 'nalt!

JOC

Pe înstelata boltă mută
aștept clipa,
un răspuns
să amuțească Universul
și soarele
într-un apus...
dar trec pe undele
deșarte
crâmpeie de atomi
bizari
ce ne transformă
pentru-o clipă
în lucrurile ce dispar.

IA-ȚI ZBORUL

Ia-ți zborul
ce tot aștepți să-ți zic?
fugi spre altă lume
pe care mintea ta
o crede-un început...
De ce mă afund
în ceea ce nu pot fi?
și-aștept îndemnul
care vineri și va face pentru mine
noaptea-zi
și va-nvia ce-n mine
moare...
fugi și deschide
acele porți ce-au stat
închise!

SE PIERDE

Sub mine tremură
umbre sihastră,
iar chipul se umple
de lacrimi firave,
un mister de nepătruns
plutește și face
totul tainic,
viața vine, trece
rămân amintirile înșiruite
pe hârtie, iar
bucuria vieții se pierde-n
uitare.

TRANSFORMARE

Am fost un fluture
cu aripi multicolore,
întregul văzduh
era al meu,
cântecul și florile
îmi înfrumusețau
viața,
vântul m-a adus
în această lume haină
plină de teamă,
nedreptate și durere,
aripile mi-au fost
retezate,
și am rămas
eu – cel pe care-l
cunoașteți...sau
pe care încă nu-l
cunoașteți!

PIERDUT

Undeva în mine,
o scânteie de speranță
încearcă să amăgească
sufletul meu,
pierdut
în infinitul dintre
întuneric și speranță.

Constantin BEJENARU

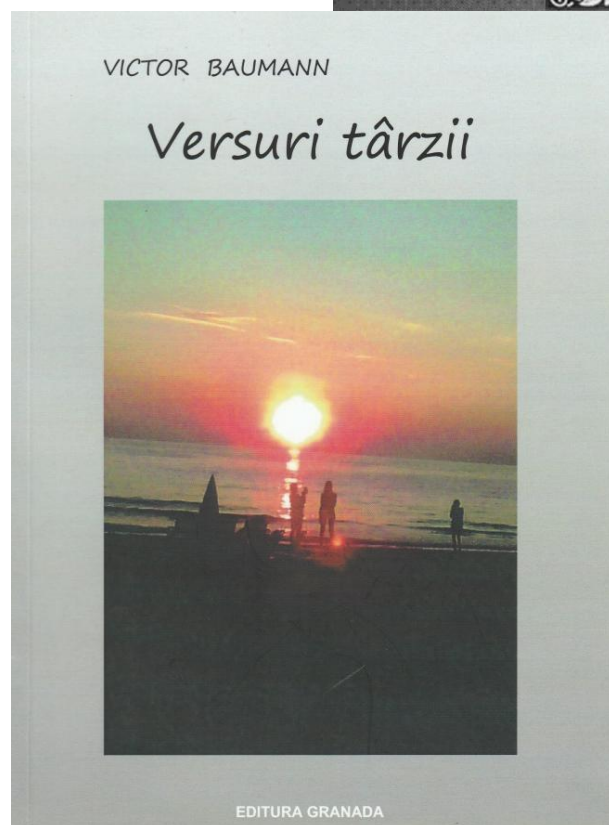
MĂRTURIE TÂRZIE

despre un arheolog împovărat cu dragoste de poezie încă din copilărie

Doctorul în arheologie Victor Baumann este un om ușor abordabil în ciuda culturii sale enciclopedice și, mai ales, în pofida anilor petrecuți prin șantierul arheologic și a civismului său consecvent-plurivalent. În acest sens dau un exemplu de stare vie a gândului din poezia pe care ne-o oferă cea de-a doua carte a domniei-sale: „Stranie povară / e iubirea; / râvnită azi, / când greu și rar / se mai ivește / în amintiri / parfumul ei uitat. / Căci vremea / cerșește în zadar / stropi de nectar, / căzuți din brazi, / în timpul nevisat!” (Povara iubirii). Melancolia ca sentiment este ea însăși o distilare a tristeții și titlul dat cărții semnate și adjudecate Victor Baumann aduce fără îndoială o sugestie despre spiritul în care arheologul-poet s-a apropiat de sentimentele umane: „Casele s-au cufundat într-un somn odihnitor. / Și-n ograda lui nea Mitu toate zgomotele mor! / Fantomaticele umbre...sunt copacii de prin vale... / Toate sunt în armonia nopții – Întunecimii Sale! / Să mai crezi că duhuri rele ți se vor ivi în cale! /... / Melancolica noapte peste tot s-a așternut, / Numai sub salcâm doi tineri își cer ultimul sărut!” (Pastorală). Așadar, se poate spune că „Versuri târzii” este o carte clasică prin geometria structurii ei. Te impresionează măsura cu care a fost concepută, echilibrul, stilul limpede și plin de conținut spre care tinde mereu de la un poem la altul. În cele cuprinse sub sintagma „Povara iubirii” precum „Podul dintre oameni! – divinissimă trimitere la „Podul cu flori” al românului născut poet! – „Vârste, vârste...”, „Izvorul”, „Hic sintus sunt”, dezbătându-se de forma prozodică și constrângerile poeziei clasice, liberează magnific largile marea ale temperamentului său țesut din suavități și inefabile stări sentimental-aurorale: „Vârste, vârste..., / anotimpurile vieții! / Cu bune și cu rele, / stochează întâmplări / din diminețe purpurii / scâldate-n zori, într-un depozit fabulos, / creat în tinerețe, / de care ne-amintim uneori, / în clipele de sărbători!” (Vârste, vârste...!). Erotice în primul rând, versurile din poemul quasi metafizic „Dor de tine!” sporesc conținutul sentimentului imnic-sacerdotal printr-o îngerească levitație a impresiilor îndrăgostitului care atinge cu antene transcendente lucrurile din preajmă, le face contururile mai suple și le imprimă o vibrație muzicală diafan-pastorală, evocare a zumzetului oceanic al naturii: „Se lasă iarăși purpura înserării, / Peste-al naturii creștet auriu, / Miresme de salcâm șoptesc și-acum cărării, / Că în curând cu tine o să fiu!” (Dor de tine!).

Dintre poemele cuprinse sub sintagma „Versuri târzii” care, de altfel dă și titlul cărții se disting cu asupra de măsură „Strada frunzelor”, „Hic sictus sunt”, „Așa grăita Zarathustra?”, „Alma mater”. „Magie”, „Îngerul meu” și mai ales – părerea mea! – „Dixi”, în care Victor Baumann ni se relevă a fi fiu al Elenei și-al lui Faust, în versurile acestor poeme contopindu-se ca într-un creuzet demiurgic spiritul grecesc, apolinic (limitele, ordinea elenă) și fausticul modern al europeanului, adică dinamismul, respectiv avântul nesăbuit: „Aș vrea să am puterea de odinioară, / Când timpul călăream, cu lunile și anii, Și mintea-mi

Boem@ (100) 6/2017

aduna, comoară cu comoară, / Iar sufletu-mi zburda în zi precum juncanii! /... / Pot gândi ca Zarathustra, marele profet, / Că binele învinge întotdeauna răul! / Dar cine poate spune alături de poet, / Că ziua nu e noapte, și noaptea nu e hăul?” (Așa grăit-a Zarathustra?).

Ce ar mai fi de spus despre această carte frumoasă și-mpovărată de iubire? Ar mai fi de spus că dincolo de fascinația perenă a purității acestor versuri târzii – versuri vespérale, avem de-a face cu o, rară printre poeții contemporani, fascinație a mitologiei, a unui univers când sumbru, când mirific. Sunt poeme directe cu versuri deseori imperative, scrise simplu (au nu spunea Stagiritul că simplitatea este genială?), fără cultul metaforei. Efectele predomină net asupra micilor defecte, simplitatea discursului liric întezindu-le prospețimea. Versuri puternice, viguroase care îmbină mitologicul cu biografismul erotic al unui arheolog împovărat cu dragoste de poezie încă din copilărie: „Vom creiona un om, un animal, o plantă, o insectă, / În praful selenar, cu gust înecăcios de cretă! / Și, dacă un rânjet vom mai putea schița, / Îl vom adresa Celui ce ne-a schimbat Creația!” (Dixi!). Aferim, poete Victor Baumann – poet auroral-vesperal și-ți mulțumim că exiști și rezști iubind și scriind. Dixi!...

Maria Raluca ARHIPENCU**NU ARE SENS**

Camera mea era curată,
dar a trebuit să mă decid cu ce mă îmbrac.
Dacă ies în ploaie, oare o să mi se ude ideile?
Dacă nu știu unde mă duc,
orice drum mă va duce acolo
pentru că sunt sigură că stelele citesc
și rețin fiecare vers din listele noastre de vise.
7 miliarde de persoane au experimentat asta
în moduri diferite.
Și spațiul dintre cuvinte trebuie să fie din ce în ce
mai mare..

AMINTIRI

Plutim deasupra mării
prinși într-un vis.
Chitara cântă-n ritmul ei,
Tu și eu pictând împietrite-n ape stele.
Dansăm în câmpul de pădăie
și-n arta florilor de cireș -
o nouă percepție asupra lumii.
Sunt în stare să dizolv cerul,
să ating luminile Nordului,
trăind această clipă minunată.

POZE DIN ALBUM

Și clipe
cu ceasul oprit
în care timpul era liber
să zboare, să călătorească
ne purta unul la altul
pe cărări de metal
cu zgomotul bocancilor pe alei.
Ne vom plimba prin foc,
vom alerga prin ploaie.
Pozele vor fi păstrate într-o carte,
Pierdute și uitate.
Valurile mării se vor zbate în spatele timpanului
pe ritmul albumului "Strange Days"
și lumea se va schimba.

VIS DE VARĂ

Și călătorim prin timp
parcă uitându-ne la o pictură de-a lui Dalí
în care memoria se pierde
și coloana minutilor se oprește.
Traversăm un râu în corabia nebunilor
și privim florile de mai în mijlocul iernii.
Oglinzi ca un tablou
captează fericirea.
Meditez în limba iubirii
la ochii aceia negri,
mărgele în lanțul fericirii.

VERDE 16

Timpul nu a mai avut răbdare
să vadă dialogul mării cu algele,
dar acum știu ca marea mă așteaptă
și că trec prin timp.
Eu visez...
Iar arta e minciuna ce dezvăluie adevărul.
Noaptea cele mai întunecate
ne fac să gândim cel mai strălucit.
Apoi ne trezim
într-o metropolă părăsită de minte
în care culorile au dispărut
și ne dăm seama că nu am trăit destul.
Și realizăm că totul se întâmplă cu un
scop.
Și pătrundem în mijlocul dialogului surzilor
în care noi simțim verde.
Suntem la fel de orbi cum ne imaginăm,
Iar eternitatea ni se măsoară într-o petală.

INSOMNIA

În miezul nopții
cu becul stins
copiii din cartier loveau cu bâta în liniștea
mea ca într-o piñata.
Iar orașul ăsta trăiește
cu ceasul oprit la 5 secunde
pentru poluarea minții
și intrarea țânțarilor
care să zumzăie toată noaptea lângă
timpan.
Și câte se întâmplă în mine
le uit ca într-un ghiozdan
din spatele unui elev de liceu.

ÎN ALB ȘI NEGRU

Furtuna mi-a luat privirea.
Gândul fugi ca oamenii după o zi de
serviciu.
Acum trebuie să ies afară.
Ploaia mă va fulgera iar
Spălând secunde și culorile
Amintire în alb și negru.
Acum mă pot întoarce în anii 70
să petrec o săptămână cu o chitară la
malul mării,
să fiu iar un copil care construiește
castele de nisip.
Nimic nu se oprește din învârtit
până nu adormim și visăm -
ideile ca niște gloanțe în vuietul lumii - .

Luminița ZAHARIA

Note de lectură

Daniel Prallea Blaga - *Admirabél*, ed. Astralis, 2017

Rar de tot mi s-a întâmplat să întâlnesc un poet la care să pot pune semnul egal între om și poezia sa - sau, cel puțin, să nu existe discrepanțe majore între cei doi, să pot identifica poetul, la o întâlnire întâmplătoare, numai după privire, după aerul aiurit, după aura sa, să pot exclama, transformată parcă subit în mama Omida sau într-un psihanalist desăvârșit: *Omul ăsta e, fără strop de îndoială, poet!* Această impresie mi-a lăsat-o Daniel Prallea Blaga, ale cărui versuri le-am citit pe nerăsuflăte, cu emoție și încântare! Volumul *Admirabél* mi-a trezit o bucurie a lecturii uitată parcă, prin proapețimea și sinceritatea discursului liric, prin rafinament și delicatețe - o adevărată infuzie de frumos pentru suflet și spirit!

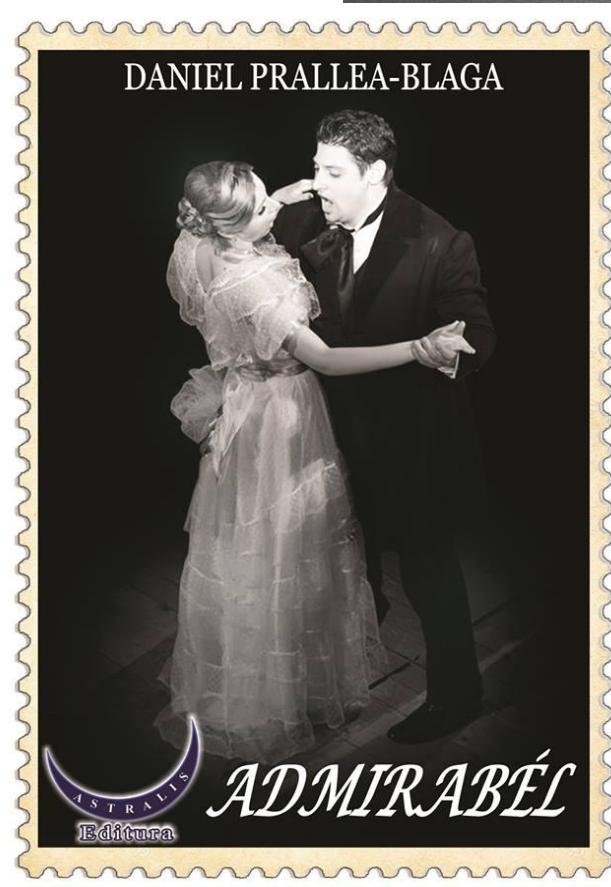
În versurile sale se întrețes armonios atât muzicalitatea artistului stăpân peste sunete și portativ, cât și rigoarea profesorului - nimic nu este lăsat la voia întâmplării, nicio rupere de ritm, nicio disonanță nu veți găsi la Daniel Prallea Blaga. Poetul însuși mărturisea că a lucrat la *Admirabél* patru ani, acest lucru confirmându-ne încă o dată că nu pot rezulta lucrări artistice de valoare doar cu talent sau doar cu muncă, este nevoie de amândouă, iar proporția ideală numai artistul adevărat o poate afla!

Titlul, inspirat și incitant, ilustrațiile color, reprezentând o colecție de timbre rare, pe teme muzicale, aparținând autorului, hârtia de calitate, migala cu care, se vede de departe, a fost gândit fiecare detaliu, vin să întregescă frumusețea unei cărți de care vă veți îndrăgosti! *Admirabél* stârnește, evident, admirație, dar mai ales trezește în noi un romantism uitat, deloc siropos, deloc demodat, pentru că autorul reușește să dea poeziilor o formă modernă, atractivă, să ne copleșească prin mesaj, prin densitate și intensitate, prin surpriză. Poezia sa se adresează cititorilor de orice vârstă, ea poate fi gustată deopotrivă de tineri și maturi, de poeți cu simțiri asemeni sau de non-poeți atrași de sensibilitatea și acuratețea versurilor ca phoenicșii de soare. Este o carte muzicală care o să vă obsedeze, întocmai ca un cântec preferat de care nu poți "scăpa".

Cred că nu vom ști niciodată de unde vine poezia, ce resorturi subtile, magice, stau la baza creării ei, ce relație stabilește poetul cu divinitatea în clipa în care ia pana în mână și așterne cuvinte pe hârtie... La Daniel Prallea Blaga, mai mult decât la alți poeți, se poate bănuși, cred eu, o relație solidă cu etajele superioare, și asta fără niciun efort - el nu face parte din categoria celor care vor cu orice preț să iasă în față, să fie mediatizați, și de aceea este cu atât mai veridic, mai pur.

Este dificil să extragi spre exemplificare versuri semnificative, cu impact, pentru că volumul este unitar și fiecare poezie stă în picioare și merită să fie amintită - așa că nu l citiți, vă rog, pe sărite, savurați fiecare poem, fiecare vers

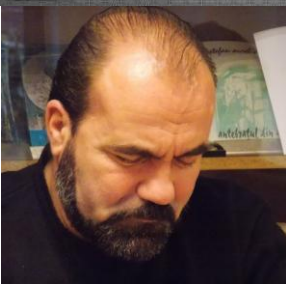
Boem@ (100) 6/2017

cu egală poftă, cu egală trăire! Aleg așadar la întâmplare: „*Sunt lutierul, sonetistul - / Remodelând CORPUL IUBIRII / Sunând viorile simțirii - / Transform în Artă - Universul // Te lasă-n mâna mea măiastră / Încrede-te-n arcușul suplu / Cu trup și suflet să-mi fii cuplu / Duetului din viața noastră // ACORDUL dă-mi-l din mulțime / De vise tandre-n armonie, / Din cunoscuta simfonie // Recompunând aceleași ștyme - / În felul nostru unic sună / Eterna rezonanța strună*” (Sonetul 21), sau: „*Poetul orb, nonagenar, adastă / Pe banca amintirilor pierdute / Solare mângâieri, vreo cinci minute / Îl țin deoparte, fără de năpastă // Cum stă, el pare demn de-a fi statuie / Plantată-n parc de-un meșter futuristic / În nemișcare, gestu-i pare mistic / Deși furnici pe gleznă i se suie // E încă viu, pe când păienjenişul / Îl cotopește fir cu fir - încetul / Prefigurându-i lumea de tăcere // Și-a pregătit lumina, mărunțișul / Și toate cele lucruri de veghere - / Spre tihna celui ce a fost... poetul...*” (Sonetul 25)...

Aici voi îndrăzni să-l contrazic: prin poezie, în poezie, grație poeziei, poetul nu va încărungi niciodată - iar noi, cititorii, vom fi, în plus, catalizatorul care va contribui la nesfârșita sa tinerețe! Doresc minunatului volum un destin de foc bengal - ba nu, de flacăra veșnică, să atingă sufletele a noi și noi generații, să fie, de ce nu, bine primit de critica literară, studiat la școală, poemele să fie învățate pe de rost de îndrăgostiții lumii, iar autorului, oricât de mirat ar fi de toate acestea, să se bucure împreună cu ei! O felicit și pe inspirata editoare, Camelia Pantazi Tudor, fiindcă a mizat, cu flerul ei binecunoscut, pe Daniel Prallea Blaga și îi doresc, pentru viitor, alegeri la fel de inspirate!

Ioan Romeo ROȘIIANU

Daniela Pătrașcu sau noua devenire poetică prin cuvânt și trăire

Daniela Pătrașcu - „Eternitatea într-o singură carte”, Editura Rafet, 2017

Cu o poezie confesivă ne provoacă Daniela Pătrașcu în noua sa carte, „Eternitatea într-o singură carte”, o vedere clar introspectivă asupra propriei viziuni despre poezie, trăire și lume, un semnal de alarmă - dacă nu chiar un strigăt de disperare - asupra efemerității, o punctare a clipei, fără a se închina, însă acesteia.

Nu e un îndemn la detaliu, ci doar o subliniere a acestuia în întregul trăirii, fapt susținut bogăția imagistică, de lumina metaforelor cu care-și îmbracă scrierea.

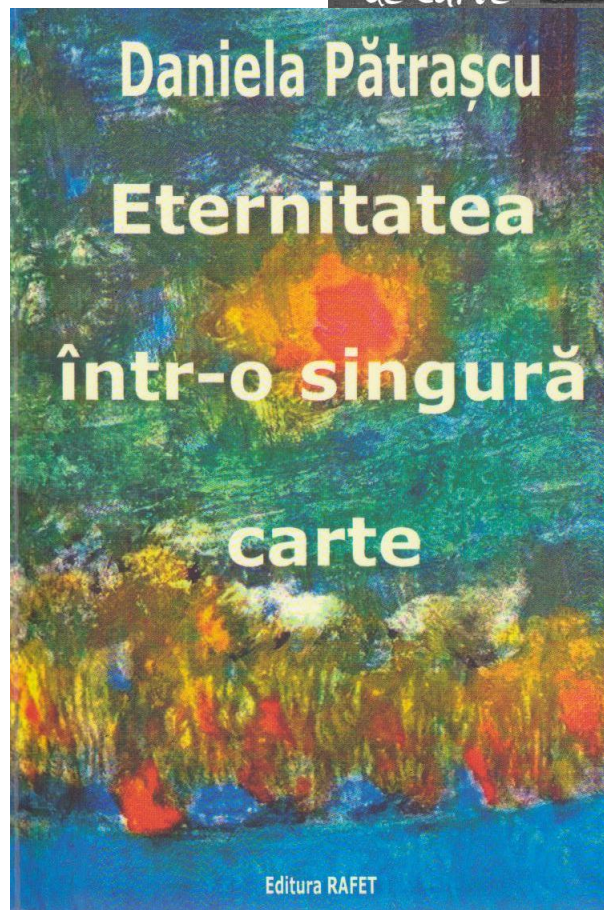
O disecție de artizan în textura cuvântului străbate poemele, fapt ce trădează îndelungul exercițiu al scrisului, o aplecare firească asupra detaliului cu siguranța și conștiința bijutierului care știe că numai îndelunga șlefuire a diamantului îi crește acestuia valoarea.

Ei bine, cu o astfel de carte ne provoacă acum Daniela Pătrașcu, o carte deschisă cu o mână aruncată direct din titlul întâiului poem, „A trebuit să fiu”: „Cândva, din trupu-mi de copilă/Am dăruit, pe-acest pământ/Cinci flori, le-am îngrijit cu milă/Și lacrimi limpezite-n cânt//Prim înger, din sufletul meu,/Spre ceruri zborul și-a luat,/De mic s-a dus la Dumnezeu/Să-mi pregătească drum curat//Al doilea, trandafir sălbatec,/Cu trupul zvelt ca de felină,/Mi-a pus pe inimă jăratec/Luându-și zborul spre lumină//A luat cu el toată puterea/Ce o strânsesem fir cu fir/Și mi-a lăsat numai durerea/Mormântului din cimitir.”

Neîndoios, fiorul existențial este ușor detectabil, poeta neascunzând punerea sufletului pe tavă în fața cititorului, printr-un demers deloc întâmplător de a-l complicita pe acesta ea voind să sublinieze stări, imagini, ca unică soluție de a transmite maximum din mesajul ce i-a străbatut actul inspirativ.

Se simte intervenția și aplecarea pe text, finisarea acestuia făcându-se mai mereu în favoarea mesajului, a ideii, ușor în detrimentul formei, dar fără a afecta (s)curgera poveștii: „Am fost mamă și tătic,/ A trebuit să fiu de toate,/ La schimb nu am cerut nimic/Doar un strop de sinceritate”, sau: „Acum, când colțul străzii poate/ Aduce jaf, crime, urgii,/ Supranumita libertate,/ Părinții nu mai cresc copii”.

Este evidentă intervenția cerebrală în text, poeta urmărind firul epic în detrimentul formei, mijloacele artistice fiind mai simple și mai săracăcioase atunci, fapt prin care îngăduie anumite respirații în text, accente dure în mijloc de vers, concesii care îngreunează declamarea, deoarece singura notă de echilibru între anumite versuri atunci este rima de la final. Repet, nu este neîndemânare, este tributul pe care-l face ea intenției vădite de-a sublinia o stare, de-a evidenția o trăire, demers prin care atrage elegant atenția asupra coloanei vertebrale a cărții, anume asupra încărcă-

turii de biografism și sensibilitate.

Atrage în această carte provocatoare ușurința cu care poeta versifică și modul în care urmărește acest lucru, fapt ce denotă nu numai îndelunga aplecare asupra mesei de scris, dar și o strunire a imaginii chiar în timpul actului inspirativ – lucru care nu este la îndemâna oricui - ceea ce vorbește de departe de un talent înnăscut, indiferent de forma în care optează să-și transmită informația: „Sunt verzi,/ vă spun cu mâinile pe suflet,/ cu mâinile pe soare/ și pe cer// sunt verzi/ ca iarba-nnourată-n cântec,/ în leagăn de splendoare/ și mister” (Ochii lui), sau: „De s-ar desfrunzi pădurea/ În clipa de rătăcire,/ Și-ar îngenunchea securea/ În izvor de fericire”(…) „De s-ar iscăli pe ramuri/ Fiecare strop de rouă,/ Cerul s-ar izbi de valuri/ Și-ar tăia iubirea-n două”, (Cu fiecare cuvânt) sau: „Se-așterne un alt fulg de nea/ În palma timpului meschin, Sculptând în mine dragostea,/ Trecută prin furtuni și chin” (Un fulg în plus).

Rămâne ca o coloană vertebrală a cărții nota confesivă, elegiacă, dar fără a amprenta definitiv textura poemelor.

Daniela Pătrașcu abordează cu ușurință o tematică vastă, orice fiind pentru ea pretext pentru text. Invocă cerul, Divinitatea, cântă pădurea, scrie despre pământ, grâu strămoșesc, despre domnitori și străbuni - o temă poetică din ce în ce mai puțin uzitată, dar numai de cei pe care-i încearcă dorul de casă - arată aplecare asupra textelor biblice, chiar e fină cunoscătoare a Apocalipsei, căreia îi și închină un poem consistent. De altfel, rănită în

(continuare în pag. 34)

existența ei pământeană, poeta caută ajutorul divinității, ca unică șansă de vindecare și devenire, fapt elegant confesat în poemul „Curg izvoare”, unde vorbește de urcarea unei noi trepte - „mai sus decât se cuvine”! - unde investește propria trăire, propria necesitate de apropiere de siguranța divinității întru care poate deveni personalizând luna, norul, visarea.

Poeta Daniela Pătrașcu

Poeta uzitează de acest artificiu tehnic și în alte poeme, demersul fiind susținut adeseori printr-o abundentă folosire a cratimei, astfel putând anula sau compensa mai multe silabe în vers, fluidizând și echilibrând fonetic recitarea, deși este vizibilă inegalitatea numărului acestora.

Este dovada experienței acumulate, dexteritatea căpătată permițându-i să scrie cu ușurință și în vers alb, fără rimă, fără însă ca substanța poemelor de acest tip să aibă cumva de suferit: „Privește! Mi-e inima îndurerată de ger/ în miezul verii./ Nu trebuie decât să/dechizi ochii. Privește!// Totul prinde formă/după pleoapele tale.../ Dumnezeu ne-a dat trandafirii/ să-i putem iubi printre spini.” (În miezul verii), sau: „Înșiră-mă pe suma lucrurilor,/ pe conturul nopților/ care curg prin venele stelelor/ argintând șoaptele noastre/ într-un tărâm de vis” (Dacă nu ai) sau: „Strivește-mă pe pleoape,/ pe buze, pe tălpi, pe cer/ singurul fior/ pe care l-am hrănit/ de-a lungul anilor/ departe de tine./ Pune-mi capul pe perna/ umărului tău,/ sărută-mi lacrimile,/ una câte una,/ parfumându-le cu tine” spune ea, aproape testamentar, la finele cărții, în poemul „Exist numai cu tine”.

E poemul care ne obligă la noi introspecții, care propune noi viziuni, din care cea mai persistentă îmi pare a fi aceea a abdicării tocmai la picioarele persoanei iubite, care i-a provocat atâta suferință.

Ai senzația unui soi de autoflagelare, scopul principal fiind în aceeași măsură autoflagelarea, dar și încărcă-

Boem@ (100) 6/2017

rea cu noi energii creatoare, cu scopul vădit de-a accede-ntr-o nouă dimensiune energetică, mai purificatoare, mai dedată la creație.

Este locul în care poeta Daniela Pătrașcu lasă senzația că atunci când vorbește de propriile experiențe emoționale investește poemul cu valorile jaiștilor, cei care nu recunoșteau vreau zeu suprem. Ca și aceștia, ea respectă toate formele de viață și împinge până la paroxism pacea și non-violența, poate tocmai ca o contrabalansare a celor trăite.

Ca și practicanții acestei credințe mai puțin cunoscute, dar cu o influență covârșitoare în India, poeta se închide în ea însăși - într-un demers refulatoriu - dar numai pentru a atinge prin autocontrol, în singurătatea ei și a poemelor sale atotcunoașterea.

Este calea prin care Daniela Pătrașcu își pune cu adevărat în valoare propria credință poetică, ea având convingerea că următorul pas în ființarea ei artistică este împlinirea, integrarea ei și a emoțiilor artistice în adevărata natură, astfel și numai astfel putând ajunge la debarasarea de rău, urât și greu, pentru a păși pe drumul propriei reîncarnări spirituale.

Nu este o încercare de minimalizare a unui trecut, ci o asumare fățișă a acestuia, unic drum pe care poate să meargă înspre o altă dimensiune spirituală.

Ioan Romeo ROȘIANU

Mirela Orban și închinarea la idolii poeziei

Mirela Orban - „Buzunare pentru răvașe netrimise”, Editura Colorama, Cluj - Napoca, 2017

Cu o poezie puternic amprentată de o anumită notă confesivă ne provoacă acum poeta bistrițeană Mirela Orban, un ton elegiac putând fi ușor identificat în volumul „Buzunare pentru răvașe netrimise”, un volum al maturității sale artistice, în care po-eța-și trădează experiența acumulată pe câmpia lite-relor, îndelungul exercițiu liric.

Un volum cât o închinare la idolii poeziei, unul inspirat împărțit în două secțiuni - „Poema non grata” și „Nu știi să mor” - ambele având ca numitor comun zbuciumul interior al autoarei, investirea cu emoții și valențe surprinzătoare a Cuvântului, acesta făcând din poemele din cele două secțiuni adevărate spirite înfrățite.

Este o interesantă căutare de sine, cu treceri bruște de la poemul fulgurație de gând la prozo-poem, în ambele o anumită notă epică făcându-și simțită prezența, tonul confesiv înlesnindu-i poetei provocarea cititorului, chiar transformarea acestuia într-un complice la actul lecturii.

Un volum cât o poveste de viață, unul străfulgerat de o anume metaforă a locului natal, o ade-

(continuare în pag. 35)

vărată transfigurare în timpul actului creației: „nici eu nu mai știu de câte ori mai pot străbate calea/tineretea am împachetat-o într-o rochiță de vară/iar de bătătura din stânga pieptului mă îngrijesc singură/în ultimul timp ți-am trimis scrisori/m-am împrietenit cu o cârțiță bătrână/ultima oară zicea că te-ai mutat într-un bârlog/pe muntele de care nu auzise/deși e conectat cu toate lungimile de undă” declară ea, aproape sentențios în poemul ce deschide și provoacă în aceeași măsură, „Drumul până la tine e tot mai lung”.

Prima secțiune, „Poema non grata” este unul marcat de-o adevărată luptă cu sine însăși, o adevărată știință a trăirii dacă vreți, una în care poeta ne spune că sentimentul este impulsul primordial în tot ceea ce facem.

La ea ura e mai mare ca dragostea, astfel aducând o altă viziune asupra umanismului, empatizând simultan cu tot ceea ce o înconjoară, iar acolo unde nu îmbracă haina eroului principal - ca-n proza postmodernă - investește cu emoții, frământări, calități, trăiri sau esențe persoane fictive, poate stampe din propria viață, etape existențiale: „opun rezistență încăpățânată/ ideii de iureș/ ele joacă leapșa înadins prin spațiul strâm/ se ciocnesc fără pardon de sinapse/ scoțând scânteii de silabe/ neajunse la terminalul deslușirii”, sau: „legată la stâlpul infamiei nedemonstrate/ imaculata îmi zâmbește cu subînțeles/ cu mine cum rămâne doar nu mă lași fecioară/până-mi îngălbenește pielea”, sau: „caut haiducește răspunsuri/ la liziera cunoașterii/ martorul neplănuitelor furtuni/ plutește în gânduri cețoase”, sau: „mă culc pe umărul tău/ să-mi descrii universul/ atunci se zămislesc/ minunile între noi/ nimic nu mă doare/ nici taina de a mă ști a ta/ nici buzele arse de sărut”. Deși e universal valabil și acceptat faptul că un critic nu mai este actualmente asemuit celui ce desparte apele de uscat, binele de rău, urâtul de frumos, adevărul de minciună și fățarnicie, n-am cum să nu susțin că în pofida multiplelor curente literare și tendințe, a experimentelor meteorice dacă vreți, Mirela Orban rămâne fidelă cuvântului, nu se lasă tentată de mirajul succesului imediat.

Și, la fel cum femeile mongole binecuvântau cândva cu lapte de iapă cele patru zări la plecarea bărbaților la vânătoare, așa și ea binecuvântează cele patru zări ale poemului încărcat de sensuri. E calea prin care urcă pe scările propriei deveniri, ca și incașii pe piramidele lor pătrate, pe care scările erau orientate exact în direcția celor patru puncte cardinale, e calea ei spre nemurire-n poem. Ea nu consideră ca ei pământul plat și pătrat, dar alocă paginii albe proprietăți magice, iar cuvântul este mereu încărcat cu simbolistici.

O interesantă raportare și racordare în încercarea de căutare a propriului eu artistic, nostalgia și ideea de sine a nostalgiei, ca mod de comunicare. Astfel, Mirela Orban transmite ușor stări, viziuni și mesaje, oscilând între versurile încărcate până la refuz de metaforă și cele directe, simple dacă vreți, uzuale: „de astă dată/ agățată cu nonșalanță de/ brațul tău/ am sigilat decorul/ făcând stop-cadru și/ stânga-mprejur// sub noi/ explodau în schije trandafirii” (Miraj cu ochelari de vreme bună), sau: „de când ai spus că vii am plantat lalele pe alei/ am croșetat ciorapi din fire lungi de răbdare/ toarsă dintr-un caier coborât din mansardă” (Prin mine trenurile tale), sau: „poate mi-am așezat palmele/ prea aproape/ sau poate

Poeta Mirela Orban

dincolo de cuvinte/ tăcerea crește direct proporțional/ cu nevoia de tine/ într-o dimensiune unde/unu și cu unu nu înseamnă perechea/ mă dezbrăcam de rotunjimea gândurilor tale” (Poem tăcut). E un mesaj specios în poezia ei, e calea prin care-ți distrage atenția de la temă, multe imagini având forța necesară captivării și îndemnul la reflecție, un limbaj încărcat de cotidian atrăgând, fluidizând dialogul, înțelegerea.

Foarte multele englezisme, multele cuvinte tehnice, neologismele din scriitura Mirelei Orban nu deranjează și nu îngreunează textul, din contră îl luminează altfel, îl face mai inteligibil. Ei bine, dacă astfel stau lucrurile în prima secțiune a volumului, fără a afecta cumva unitatea acestuia, în cea de-a doua parte, „Nu știu să mor”, accentul cade aproape exclusiv pe latura confesivă, un ton grav, cu tușe clar scoase din trăiri neîmplinite străbate poemele. E artificul stilistic pe care-l face poeta, iar poemele au altă consistență, nota de biografism dându-le un plus de substanță, iar întinderea lor permite o subliniere a ideii, o evidențiere a trăirii, adesea întregul fiind susținut de fulgurații de gând, de adevărate versuri aforism, înțelepciune a propriei trăiri: „oamenii nu mor, mamă/ ei se ascund în stele”, sau: „din oglinda cu megafon/ un chip descompus sâsâia răgușit adevărul/ ecce mulier”, sau: „vecinătatea o perchepe rotindu-și privirea/ singura mișcare fără suferință/ în rest invadatorii necunoscuți/ mână armăsari în galop/ peste trupul moale”, sau: „e la fel/ tu doar știi/tu doar taci”. Așadar, exact ca și în Birmania, unde cu mai bine de un mileniu jumătate înainte de budism oamenii se închinau celor 37 de spirite și le aduceau ofrande în bani, Mirela Orban se închină zeilor poeziei, numai de ea știuți și le aduce în dar propriile cuvinte, propria viziune poetică.

Un volum al maturității poetice pentru Mirela Orban, unul al îmbucurării sufletului pentru cititorul devenit complice la actul artistic, cu fiecare pagină dată. O provocare ce-o responsabilizează și prin care și-a ridicat singură ștacheta, astfel încât următoarea carte trebuie să fie peste aceasta, demers la îndemâna unei poete c-o imaginație debordantă și cu un îndelung exercițiu al scrisului.

Ioan Romeo ROȘIANU

Daniel Marian și poezia cât o fulgurație de gând**Daniel Marian - „Cu zimți”, Deva, 2017**

Ca un adevărat constructor de/pe spații mici și foarte concentrate ni se relevă poetul și criticul literar Daniel Marian din Deva în volumul „Cu zimți”, o provocare la lectură menită să ne dezvăluie glezna sufletului său, prinosul de sensibilitate.

Datorită încărcăturii cu care sunt acestea investite devin automat adevărate ferestre spre-o imensitate care te ține captiv și care te face să vezi lumea prin ochii unui poet zgârcit cu spusele sale, cuvinte investite cu emoții din străfunduri și sensuri capabile să te facă să vizualizezi ușor imagini, stampe.

În fapt provocarea vederii înaltului, a nemărginirii e o mânășă aruncată, un îndemn la vederea din interior, a profundului. Poetul devine astfel mesager, purtător de lumină și sensuri, vizionar și clarvăzător. El vorbește despre tot și toate, însă din dosul cuvintelor vezi chipul său oglyndit în ape de suflet, cu liniștiți și neliniștiți interioare, fiind puternic ancorat la realitățile lumii înconjurătoare, stare ce-i amprentează întrucâtva scriitura: „sufletul mieilor/ se răz bună/cum altfel/ cu proaspătă/ curată clară/ zăpadă”, sau: „nici nu suntem/ pentru a se întâmpla/ pe această curbă/ fără niciun sens”, sau: „să trăiești/ frumos/nu trebuie/ să faci/ nimic/ dar să fii/oricum/ îngerii/te așteaptă”.

O trecere ușoară de la sacru la profan, de la tentația la căderea în descriptivism, la recuperarea rapidă și la concentrarea cuvintelor în vers.

O mai altfel de trădare a unui îndelung exercițiu liric - are numele adunat până acum pe opt cărți de critică literară și pe vreo 25 de poezie - puțința de a jongla ușor cu sensuri și valențe, pe rând investite sau sărăcite de importanța metaforei, fapt ce-i conferă avantajul conducerii dansului. Este răspunsul pe care-l dă mirării asupra lungimii versurilor sale, un răspuns care vine tocmai din poezia însăși, din consistența acesteia.

O poezie deloc muncită mult, o poezie creată numai din respirația actului inspirativ, ca o suflare. Și, la fel cum în Biblie ni se spune că omul însuși este un suflet viu, ca rezultatul a amestecului de lut și suflare de viață, Daniel Marian devine torță vie, arde-n poemele sale.

Astfel, într-o poezie deloc muncită, puțin șlefuită și aranjată versurile în sine devin mai importante ca poemul, imaginea stărnită și strunită de metafore ia fața versului, toate fiind pe rând voit scăpate-n mintea cititorului de către un autor nărauit la experimente poetice.

Această ieșire a lor din corsetul acestui gen liric, această circulație liberă, deloc haotică într-un spațiu încărcat de energii creatoare duce, inevitabil, către a acerbă căutare a expresiei memorabile.

Daniel Marian încearcă să facă asta limpezind elegant metaforele în imagini ușor de vizualizat, împingând multe din versuri până la limita aforismelor, până la investirea acestora cu experiență de viață.

E modul în care el vrea să facă lumea mai vie decât este, în care restabilește cumva ordinea în spatele aparențelor, curgerea sufletului materiei de către nicăieri spre niciunde, a mișcării în forme inerte, încremenite.

Daniel Marian**Cu zimți fără zimți printre zimți scrâșniind**

S-ar putea vorbi de un „animism” sui generis, forma lui de a umaniza cuvintele, de a le îmblânzi, de a le investi cu sensuri mai profunde: „am aflat astfel/ oamenii care vor să facă/ doar bine - sunt înghițiți/ de verde de roșu de albastru/ de galben în cele din urmă/ de alb - negrul fiind doar/ o poruncă absolut tâmpită”, sau: „cum să bântui tu lumea/ când nu știi ce e aia lumea/ și nici măcar nu știi/ cine ești dacă ești/ poate fi o mare greșeală/ oricare descriptivitate”, sau: „nu toți oamenii/ sunt de-o seamă/ cu infinitul care/ nu există pentru/ că așa o fi de nu/ trebuie la nimenea”. În această poezie a lui Daniel Marian te domină senzația că autorului îi este teamă de spațiile largi, de poemele de respirație, el încercând să reducă totul la esențe, să înglobeze mituri întregi în câteva cuvinte.

Tocmai de aceea devin și mai interesante cele câteva poeme lungi, construcții mai largi ale unui poet ce pare a vrea să ne spună că acolo unde lumină nu este, nimic nu există, sau că de nimic nu mai este nevoie.

Ăsta pare a fi crezul său poetic, crezul său etic și poetic în același timp: „dacă ar vrea cineva/să îmi ia din vise/sunt prea multe nu/le mai știu număra nu/le mai știu culege cuprinde nu/le mai știu înțelege nu/le mai știu împărtași//să muște din vârtejul lor/și somnul să mi-l ia cu totul/a devenit grea povară/eu care duceam lipsă de somn/acum mă întorc în el/de pe-o parte pe cealaltă/ca într-un lan cu cactuși/să rămână acolo doar/trei vise toate cu tine/în care ai fost ești vei fi tu”.

Îmi pare emblematic acest poem, iar ideea sacrificiului de sine este susținută de mesajul unei întregi cărți, una în care poetul a renunțat la balustrul de cuvinte pentru a putea ușura șlefuirea imaginilor pietre prețioase.

Irina Lucia MIHALCA

Vorbește-mi, te rog, doar vorbește-mi

Poetul va vedea, astăzi și mâine,
cu toți ochii, prin toți ochii.

Poetul va simți, astăzi și mâine,
cu toate inimile, prin toate inimile.

Poetul va râde și plânge, astăzi și mâine,
cu lacrimile noastre, prin lacrimile noastre.

Poetul va scrie, astăzi și mâine,
cu toate mâinile, prin toate mâinile.

Poetul va trăi și muri, astăzi și mâine,
cu toate viețile voastre, prin toate morțile voastre.

Vorbește-mi, te rog, doar vorbește-mi!

Vorbește-mi de mirajul noilor primăveri,
de prima sau ultima vară!

Vorbește-mi de-a ta nestinsă flacără
chiar dacă continui să râd și să plâng prin ninsoare!

Vorbește-mi, te rog, doar vorbește-mi,
dar nu lăsa cuvintele iernii să ne viscolească inimile!

Unde ne duce caravana?

Așa încep poveștile, unii le spun drumuri,
alții le spun râuri,
toate curg, toate-s vii și focul arde.
O flacără vie! Cu ochii tăi de primăvară
răsfoiești pădurea decupând verdele din verde!

Dincolo de câmp curge
un fluviu mare
ce-adună multe râuri în drumul lui!
Adierea crengilor salciei plângătoare
se leagănă-n depărtate amintiri...

Căutăm, visăm, călătorim,
înaintând prin freamătul copacului
ascuns în coaja amintirilor, din adâncul nostru!

Unde ne duce caravana? Spre tine, spre mine,
spre noi, nu știm ce ne-așteaptă mâine.
Suntem într-o poveste scrisă,
rând cu rând, tu un gând, eu alt gând,
El și Ea ~ două inimi.
Un cântec de demult îngân...
Este povestea ce umple sufletul
cu picătura ce-i lipsea.
Gândul curge ca și râul.
Ne privim în oglinzile oceanului
sorbindu-ne apa vie, apa iubirii,
apa eternei reînțoarceri. Monoton curge râul!

Tot timpul căutăm, ăsta-i universul
- pulsații, respirații,
floarea de lotus a luminii activate... –
pictând cerul cu stele, numai noaptea va ști
de ce nu-și arată cerurile.

Cu roua dimineții ne ascultăm bătăile inimii.
O lacrimă!
Picături de ploaie în inima mea!

Alegăm spre acele sunete lipite de noi,
asemeni muzicii
ce curge pe sub arcada lăuntrică,
asemeni ploii de stele
ce se revarsă în nopțile verilor noastre.

Oamenii au lumini aparte în priviri,
aleși sunt să poarte o lumină
ce pătrunde în orice întuneric.
Suntem fărâme de clipe, intensități,
amintirile lor și iubire, doar iubire!

Șoaptele timpului, subtil parfum de iasomie

Trăim în lumi paralele, presărate ici-colo cu
oglinzi
din care rar se reflectă imagini-tablou,
labirinturi prin care intrăm inconștient.

Șoaptele timpului, exorcizarea viselor
în timpul unei prohibiții la zâmbet,
Un înger damnat vinde
și cumpără lumea în numele echilibrului.
Lacrimi se preling prin cioburi,
raze de lumină reflectă
scânteii deformate de tăișul sticlei,
Nisipul din clepsidra noastră se scurge impasibil.
*"A whiter shade of pale...
She said there is no reason and the truth is plain
to see."*

- Mâna ta, Teah, mi-a cuprins disperarea,
cărarea râdea, ochii-ți zâmbeau, ochii-ți
plângeau,
te iubeam dincolo de viață și moarte!

Nu se auzeau nici măcar șoapte,
doar foșnetul clipelor și sângele buzelor.

Mâna mea îți contura chipul învăluit în ceața
timpului,
zefir de primăvară îți adia lumina din visul tău
reconstruit în secvențe-fragmente repetitive,
încă nedeslușit, doar mâna o știai,
zâmbet fugar al unei clipe, subtil parfum de
iasomie.

Simțea nevoia să-ți mângâie obrazul
ca și cum ți-ar fi alinat sufletul.

Cercuri noi se deschid...

Pr. Constantin STURZU

Migrarea românilor – binecuvântare sau blestem?

Este o mare durere, da! Dar este o împrejurare istorică ce poate fi convertită de ortodocșii români din diaspora într-o șansă nu doar de a lucra la propria mântuire, ci și de a-L (re)aduce pe Dumnezeu acolo de unde El însuși este acum exilat.

Suntem peste patru milioane de români plecați din țară, mai ales în Occident, majoritatea adulților fiind din categoriile de vârstă activă. Evident, acest lucru are un impact negativ asupra economiei românești și nu numai asupra ei. Dacă adăugăm la pierderile de populație și declinul demografic continuu, situația devine sumbră de-a dreptul. Există rapoarte de specialitate care consideră că, în 2050, populația României va fi de doar 14,5 milioane de locuitori. Între efectele negative ale emigrației se regăsește și numărul mare de familii afectate de divorț sau în care copiii nu s-au putut bucura de prezența constantă a unuia sau a ambilor părinți. Iar instabilitatea din familii înseamnă o societate mai vulnerabilă. Sigur, se poate vorbi și despre unele efecte pozitive. Spre exemplu, conform unui studiu realizat de Institutul Român pentru Evaluare și Strategie (IRES), din 2006 până în 2015, românii din afara granițelor au trimis în țară aproximativ 52 de miliarde de euro. Ca să aveți un termen de comparație, investițiile străine din aceeași perioadă au fost de 41 miliarde de euro. Dincolo însă de beneficiile pe care le-am putea identifica, emigrația este mai degrabă o tragedie pentru neamul nostru. Cu puține excepții, majoritatea celor care au plecat „afară” au fost nevoiți să facă acest pas din motive economice sau, pur și simplu, din dorința de a avea un trai decent, într-o țară mai civilizată.

Din câte știu, e un fapt fără precedent în istoria României acest exod masiv. Și nu sunt deloc semne că românii din afara granițelor s-ar întoarce curând acasă, dimpotrivă. Creștinește vorbind, noi avem nădejde că nimic nu se întâmplă fără un rost. Că, respectând libertatea omului, Dumnezeu îngăduie uneori chiar și tragedii la scară națională. Dar că toate pot avea un sens pozitiv, că toate se pot converti în repere din istoria mântuirii. De aceea este legitim să ne întrebăm, din perspectivă creștină: „**Poate fi ceva bun în această poveste care dă semne că va continua încă foarte mulți ani de zile? Ce poate face Biserica pentru românii din diaspora? Este migrația o binecuvântare sau un blestem?**”.

Teologic vorbind, orice necaz sau încercare (ispită) este o șansă de a ne apropia mai mult de Dumnezeu. Sunt numeroși cei care dau mărturie că abia atunci când au ajuns să trăiască printre străini au (re)descoperit pe Hristos Domnul și Biserica Lui. Pentru toți acești ortodocși s-au înființat și funcționează în prezent, în Europa Occidentală, peste 700 de parohii românești. A fost un efort impresionat

depus de Biserica Ortodoxă Română, de a asigura credin-cioșilor din diaspora preoți și lăcașuri de cult. Și încă mai este nevoie de mulți preoți și de multe biserici pentru acele comunități nevoite să străbată distanțe foarte mari, până să ajungă la o parohie ortodoxă românească. Este suficient acest lucru? Categoriec, nu. Cu tot efortul remarcabil, dacă ne mărginim doar la această lucrare, nu vom putea spune decât: „**Suntem slugi netrebnice, pentru că am făcut ceea ce eram dator să facem**” (Luca 17, 10). Dar ce am mai putea face? De ce nu ar fi suficient să purtăm de grijă doar de credincioșii noștri?

După Învierea Sa, Mântuitorul a lăsat un îndemn tuturor celor ce-și asumă statutul de ucenici ai Săi: „**Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura**” (Marcu 16, 15). Spre deosebire de ortodocșii greci sau ruși, cei din spațiul românesc nu prea pot spune că au împlinit și această exigență evanghelică. Cu siguranță, nici contextul nu a fost favorabil unei astfel de lucrări. Vicesitudinile istoriei ne-au adus în situația de a fi mulțumiți cu faptul că nu ne-am pierdut dreapta credință. Dar cred că a venit vremea să lepădăm paradigma supraviețuirii și să ne deschidem spre a primi în inimă această chemare a lui Dumnezeu. Să înțelegem că am ajuns în Occident nu doar pentru a cere ceva, ci și pentru a oferi. Recunoscători țărilor care ne găzduiesc și ne oferă un loc de muncă și un trai civilizată, oferim și noi un dar: pe Hristos Domnul. Nu e vorba de a face prozelitism sau de a intra în sfera polemicilor confesionale, ci doar de a da mărturie vie despre dragostea lui Dumnezeu, mai ales acolo

(continuare în pag. 39)

unde ateismul, consumismul, adicțiile, lipsa de sens, diferelele maladiei spirituale fac numeroase victime.

Concret, ce s-ar putea face? Ar fi nevoie de o largă sfătuire în Biserică, între cler și credincioși, spre a identifica, în lumina Duhului Sfânt, imperativele misionare ale momentului istoric în care ne aflăm - unul fără precedent pentru Ortodoxia româ-nească. Între deciziile ce s-ar lua apoi, nu cred că poate lipsi aceea de a se sluji, chiar preponderent, și în limba poporului care ne găzduiește. Știu că există o dorință a multor români ca măcar la biserică să se simtă ca în țară, dorind ca slujbele să se săvârșească exclusiv în limba română. Acest lucru a fost de înțeles în perioada în care cei mai mulți se amăgeau cu gândul că situația e una temporară, că se vor întoarce curând în România. Lucrurile s-au așezat deja pe un făgaș și a deveni rigizi în acest aspect ar însemna nu numai să dovedim lipsă de respect pentru limba ce se vorbește în țara care ne-a devenit, de acum, casă, ci și că subordonăm, în felul acesta, credința ortodoxă limbii române. Prin botez, am primit cetățenie cerească și suntem creș-tini ortodocși, înainte de a fi români. Și nu putem avea pretenția ca, pentru a cunoaște frumusețea mântuitoare a Ortodoxiei, străinul să trebuiască să ne învețe limba, decât cu riscul de a aluneca în zo-na ereziei filetiste. Dacă rămânem cantonați în această mentalitate, practic ne asemănăm creștinilor iudaizanți, care cereau celor convertiți dintre păgâni să respecte anumite precepte ale Legii date prin Moise, între care tăierea împrejur. Dar dincolo de aceste aspecte dogmatice și misionare, dovedim nerealism și nu anticipăm vremurile care vor veni, insistând mai mult pe ideea de neam, decât pe cea de conștiință ortodoxă. Deja în acest moment, cei mai mulți dintre copiii născuți în diaspora vorbesc mai bine limba poporului adoptiv decât româna. Istoria ne învață că, în cel mult două generații, urmașilor noștri le va veni greu să mai înțeleagă slujbele din Biserică, iar asta îi va îndepărta, cu siguranță, de Dumnezeu.

Sunt multe deciziile de care ar fi nevoie pentru ca prezența noastră în Occident să aducă roade bineplăcute lui Dumnezeu. Repet, dacă vom pica în capcana de a stăruii într-un continuu efort de supraviețuire și conservare, vom pierde. Dacă vom fi deschiși și ofensivi, în sensul evanghelic al cuvântului, și urmașii noștri se vor regăsi în Biserică, și alții vor descoperi în Ortodoxie corabia capabilă să-i salveze în aceste vremuri potrivnice credinței în Dumnezeu și să-i scoată la limanul veșniciei. Nu am putea spune, în concluzie, că migrația este o binecuvântare pentru poporul român, dar nici că este un blestem. Este o mare durere, da. Dar este o împrejurare istorică ce poate fi convertită de ortodocșii români din diaspora într-o șansă nu doar de a lucra la propria mântuire, ci și de a-L (re)aduce pe Dumnezeu acolo de unde El Însuși este acum exilat.

Marius ZAHARIA

Porcul ucis fără asomare îi bântuie pe săteni

Unul dintre porcii uciși neasomați îi bântuie pe țărani din comuna Ciureștii Vechi și Noi.

Autorii acestui gest iresponsabil sunt cei din clanul Miriuță. Gura satului grăiește: „Niciodată nu am avut încredere în ei. Sunt niște marginalizați, care nu au ce căuta în Uniunea Europeană”.

Managerul acestei gospodării încearcă să-și justifice abominabila faptă: „Faptul că am tras două focuri de avertisment în aer, înainte de a omorî animalul, mi s-a părut suficient. Ce naiba, trebuia să îi aduc fanfara?!”

Indiferent de scuze, locuitorii sunt speriați. Mătușa Varvara de-abia mai are puterea să ne spună: „Mă duceam la cimitir să profanez mormântul fostului gine-re, când o voce de porc mi-a spus profetic să-mi țin sentimentele în frâu. Același porc m-a îndemnat la po-căință, căci, altfel, va urma o iarnă cumplită, cu temperaturi sub zero grade.

Curioși am discutat-o, iar ea a povestit: „VOCEA mi-a mai zis că vor veni urgii cumplite, de nu se vor mai înțelege om cu porc. De asemenea, inflația va face ca prețul untului să crească cu 3%”.

Primarul comunității este și el îngrozit: „Faptul că am fost chemat la DNA nu e o simplă întâmplare; simt că blestemul porcului m-a atins și pe mine. Voi da o mulțime de acatiste în care argumentez că toți suntem frați și nu inculpați”.

Conturile de Facebook vor fi impozitate!

Încă o veste proastă pentru cei chinuți deja de sentimentul că nu au ce face: conturile de Facebook vor fi impozitate începând de duminică seara. ”E o proprietate ca oricare alta - casă, mașină, reactor nuclear sau rachete balistice -, așa că trebuie să plătești statului dacă te lefăi pe internet”, a confirmat Samuel Pătrașcu, Înalt Prea Fericit Demnitar.

Bineînțeles, ca la orice bun, impozitele vor fi diferele de la sat (apropo, denumirea de sat e demodată; corect se spune *zonă calamitată*) la oraș. Noroc că văduvele vor beneficia de o reducere de 10%, dar trebuie să se prezinte la administrațiile financiare cu o adeverință de deces sau cu soțul deshumat.

Valoarea noului bir este între 100-500 lei. În plus vei plăti 50 lei pentru postarea mâței personale sau 100 per apus de soare. Cel mai mult va arde la buzunar un citat din Octavian Paler, care, în funcție de profunzimea lui, te poate costa și pâinea de la gură.

În cazul în care crezi că partea cea mai grea a trecut te-ai înșelat: urmează *Blogurile*. Așa că, dacă vrei să dai de știre întregii Români la ce oră ai urinat astăzi sau că ieri la 21:35 ai ajutat o persoană necăjită spunându-i cât e ora, te poți apuca de pe acum de strâns banii. Îi vei vira în contul 696969sex, larg deschis la Banca Transilvaniei și a Ținutului Secuiesc.

Adrian CREȚU

scurtă istorie despre un rege fără coroană

în această seară a avut loc un eveniment politic de o importanță absolut mondială în curtea unei cârciumi jechoase denumită, ironic, "Café Bar" – (deoarece nu servesc deloc cafea) - dintr-un cartier mărginaș al bătrânului meu oraș

acolo, un bătrânel înalt și uscățiv s-a îmbătat crunt și s-a încoronat cu de la sine putere

rege unic

dar fără coroană

al acestei terase murdare –

lucru care, în mod evident

nu putea rămâne fără consecințe

în desfășurarea istorică ulterioară

în scurt timp, a urmat o lovitură violentă de stat în urma căreia bătrânul rege fără coroană a fost detronat

ca urmare a primei sale decizii regale

și ușor jucăușe

de a închide, spontan și contra voinței populare

porțile noii sale împărății

în fața clienților terasei în cauză –

apoi, a fost alungat cu câțiva pumni în cap

acompaniați de numeroase picioare în fund

de către un barman, de asemenea, destul de beat

și iritat de această nouă conducere monarhică

toate aceste evenimente politice

de o covârșitoare importanță istorică pentru întregul mapamond

au avut loc în timp ce îmi beam liniștit

cea de-a doua bere neumarkt

la o masă din apropiere

și înregistram febril cele petrecute

pe spatele unei hârtii oficiale de serviciu

pentru a nu se pierde nimic din proaspetele întâmplări

pentru posteritate

aseară, în parcare de la selgros, am omorât un înger

aseară, în parcare de la selgros, am omorât un înger.

pe când mergeam liniștit să-mi iau ceva de băut un înger mi-a sărit în cale în parcare de la selgros de la capătul liniei de autobuz 22.

s-a așezat brusc în fața mea și a început să-mi vorbească repede,
într-o limbă stranie și guturală.
iritat, am încercat să-l dau la o parte -
dar îngerul nu vroia, cu niciun preț,
să mă lase să trec.

pe nesimțite, mintea mi-a fost cuprinsă
de o furie animalică
și am început să-l lovesc cu sălbăticie
plin de ură de entuziasm
nebulie...

loviturile mele curgeau năvalnic
peste fața... pieptul... peste mâinile...
și picioarele îngerului
care s-a umplut curând de sânge.

în mod ciudat -

el nu se ferea deloc de izbiturile mele repetate -
continua să-mi spună, în aceeași limbă
necunoscută, lucruri pe care nu le pricepeam,
în timp ce furia mea creștea tot mai mult.
până când îngerul s-a prăbușit sub loviturile mele
și a murit.

gâfâind, mi-am ridicat privirile și am privit în jur -
o liniște adâncă se așezase peste tot.
am inspirat adânc în piept aerul călduț al serii
cu miros de benzină și iarbă proaspătă din
parcare pustie de la selgros.

cerul senin era străbătut pe alocuri de fășii
roșiatice -
precum rănilor deschise ale îngerului mort
care zăcea nemișcat la picioarele mele

mi-am tras respirația pentru câteva momente
apoi m-am căutat în buzunarele blugilor după o
monedă de 5 mii pentru căruciorul de cumpărături
și am intrat să-mi iau ceva de băut.

orice om este un cântec fără rimă

orice om este un cântec fără rimă
strident cu multe dezacorduri
în care este vorba de frică
nebulie moarte
și de o poveste de dragoste
care nu se sfârșește niciodată

orice om este o piesă lungă de teatru
al cărei regizor dirijează fără noimă
iar actorii sunt caricaturi îngroșate la absurd
ale spectatorilor triști din piața publică

orice om este un monstru urban rătăcitor
care mănâncă

bea

se fute

votează

stă la coadă la Impozite și taxe

visează

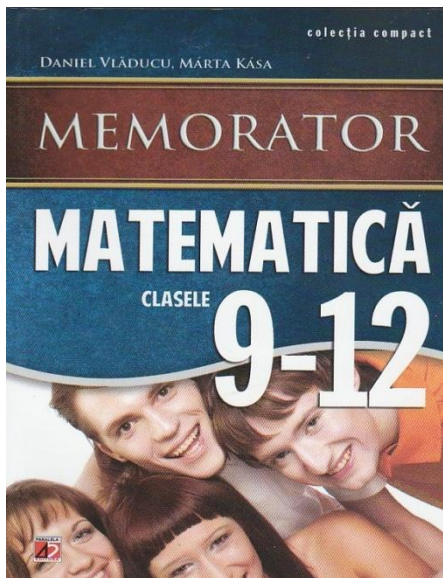
plânge

râde

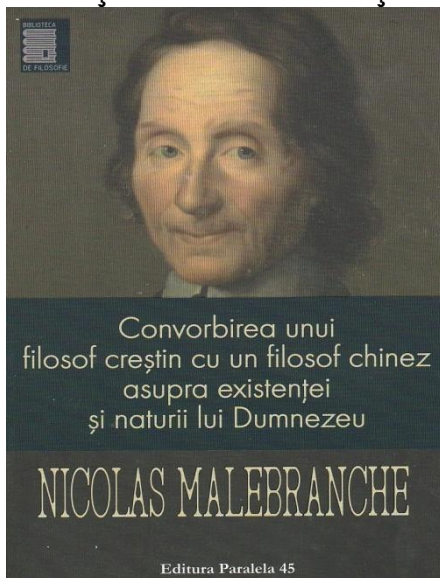
și apoi moare

CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

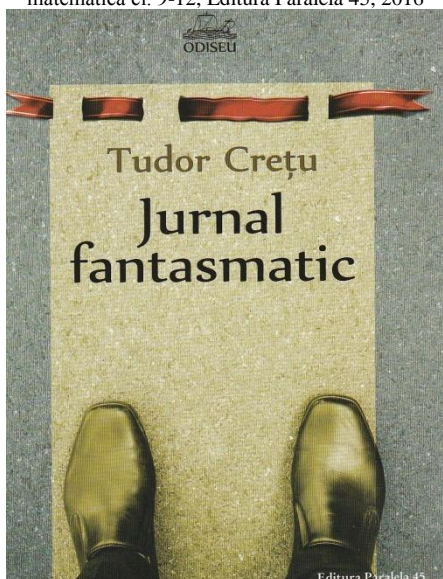
Daniel Vlăducu, Marta Kasa – Memorator matematică cl. 9-12, Editura Paralela 45, 2016

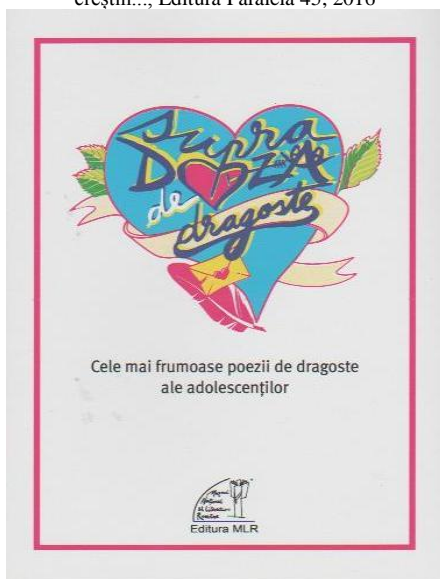
Nicolas Malebranche – Convorbirea unui filosof creștin..., Editura Paralela 45, 2016

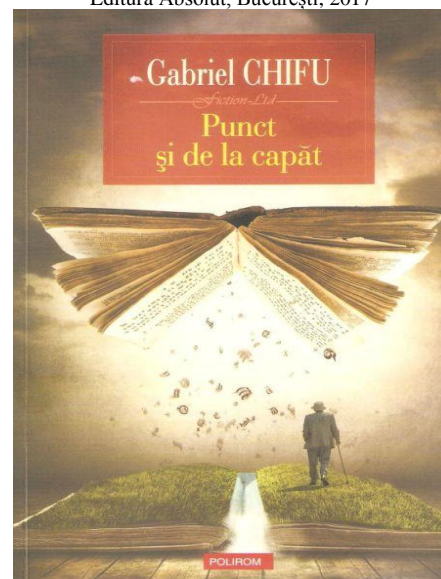
Maria Ieva – Spre omul din Vis Editura Absolut, București, 2017

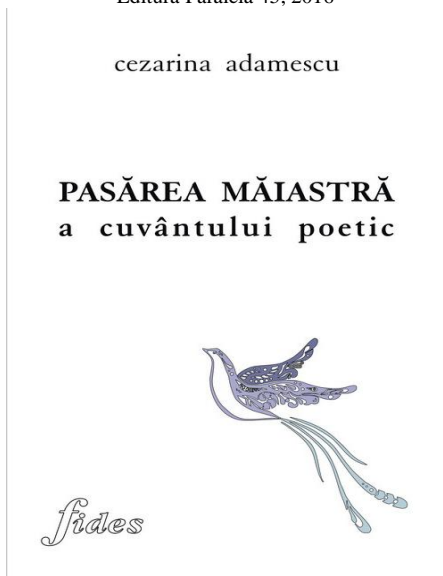
Tudor Crețu – Jurnal fantasmatic Editura Paralela 45, 2016

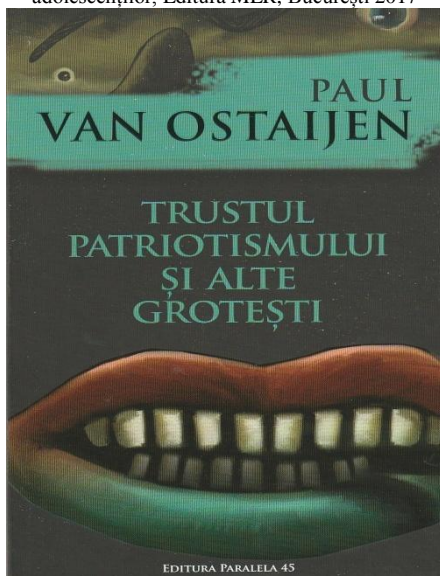
Cele mai frumoase poezii de dragoste ale adolescenților, Editura MLR, București 2017

Gabriel Chifu – Punct și de la capăt Editura Polirom, Iași, 2016

Cezarina Adamescu – Pasărea măiastră a cuvântului poetic Editura Fides, Iași, 2016

Paul van Ostaijen – Trustul patriotismului și alte grotțești, Editura Paralela 45, 2016

Remus Foltoș - Ionuț Caragea - Oficiantul spontaneității, Editura eLiteratura, 2017

La mulți ani, Boem@

Revista Boem@ s-a impus rapid pe piața publicațiilor culturale prin calitatea materialelor publicate și a diversității operelor literare! Felicit redacția și artiștii publicați!

Patricia Lidia (Timișoara)

Boem@, o revistă de ținută, cu un conținut bogat, generos și divers! La mulți ani revistei și celor ce trudesc pentru apariția ei în aceste vremuri...

Maria Timuc, București (membruUSR)

Revista Boem@ este pentru brăileni o ușă deschisă spre literatura română. Vă urez cu ocazia împlinirii a 100 de numere să aveți cât mai mulți cititori și cât mai multe astfel de sărbători!

Mihai Vintilă (Litera 13, Brăila)

De-a lungul anilor am avut o colaborare foarte bună cu revista Boem@ și țin pe această cale să-i mulțumesc domnului Petre Rău pentru generozitatea de care a dat dovadă. Domnia sa este un înfocat susținător al culturii și literaturii române. Felicitări pentru numărul 100 al revistei Boem@ și... Tot înainte!

Ionuț Caragea, Oradea (membru alUSR)

A fost pentru mine începutul, cât și o mare ocazie de a cunoaște oameni din cultura română.

~~„Bucuria lucrului bine făcut, / O lacrimă din suflet de cultură, / E tot ce-ntr-o revistă aș fi vrut: / Monadă literară, picătură, / Aceasta e Boem@ și-o salut!”~~

„Bucuria lucrului bine făcut, / O lacrimă din suflet de cultură, / E tot ce-ntr-o revistă aș fi vrut: / Monadă literară, picătură, / Aceasta e Boem@ și-o salut!” Mă întorc mereu la această revistă pentru aspectul ei deosebit, pentru conținutul ei riguros, dar deloc rigid, pentru tematica diversă și acaparatoare, pentru încăpățănarea de a menține ștacheta la același nivel ridicat pentru fiecare număr, pentru respectul cu care își tratează cititorii (apariție foarte bine organizată și ușor de accesat pe net). Un adevărat model revuistic existențial. Invit pe toată lumea să o citească, din arhiva oferită cu generozitate de redacție. La mulți ani și la cât mai mulți cititori!

Cornelia Bălan Pop

Revista de Literatură și Artă Boem@, un ghiocel proaspăt ce a ridicat privirea spre lume în luna martie 2009, a primit atâția ani putere de viață de la Soarele creației literare al celor care s-au învrednicit să semene pe ogorul reavăn al primăverii sale seminte de iubire pentru tot ceea ce înseamnă cuvântul dăruit. Și, iată că, asemeni unui soi bun, a rodit și rodește în continuare cucerind cititorii. Acum, când în luna iunie 2017 împlinește 100 de veri bogate, spornice și încununate de zâmbetul dăinuirii, îi doresc anotimpuri perene, întâlniri de lumină și inspirație literară cu făuriri trainice. Să rămână în continuare mărtisorul iubirii noastre, să reînfiorească lună de lună, să ne primească în casa sa și să ne viziteze mereu, pentru a ne dăruir prinosul de frumusețe culturală pe care i l-au hărăzit făuritorii săi. La mulți ani, Revistă dragă!

Lucia Pătrașcu (Brăila)

Boem@, publicația care m-a prins în arc peste Carpați, de Dunărea literară. Pentru mine, Boem@ este un spațiu spiritual în care mă regăsesc, unde fac conexiuni, leg prietenii, cu confracții mei. La mulți ani, Boem@! La mulți ani, Petre Rău!

Melania Cuc, Bistrița (membru alUSR)

Cu ocazia aniversării numărului 100, doresc revistei Boem@ o viață cât mai lungă, în care să cuprindă numele cât mai multor scriitori care să îi mențină valoarea deja dobândită. Sunt onorat că m-am numărat printre colaboratorii acesteia!

Marius Cioarec

Revista BOEM@ este precum o expoziție de artă, unde suntem bineveniți cu toții, cei care avem ceva valoros de exprimat, de afișat pentru publicul admirator. De fiecare dată suntem încurajați, apreciați, promovați pentru realizările noastre. Participarea este deschisă, dar textele propuse sunt atent verificate, încât să fie de excepție. Noi talente, noi idei își găsesc loc în această generoasă manifestare culturală!

Viorel Darie (București)

Propoziția „Nimic nu aste întâmplător în viață” conține atât de mult adevăr, încât a reușit să devină aproape un truism. Întâmplarea care m-a apropiat de prestigioasa revistă BOEM@ din Galați s-a petrecut tocmai la Tecuci, unde fusesem invitat, cu ani în urmă, la o lansare de excepție, sub patronajul prietenului meu Dionisie DUMA, a cărții „Râni nevindecate” semnată de către fosta mea colegă de Școală Pedagogică din Buzău, scriitoarea Speranța Calimi. Acolo l-am cunoscut pe distinsul Director – matematician, poet, eseist, prozator, critic literar, publicist Petre RĂU, înainte de toate, un admirabil caracter, un suflet nobil și un desăvârșit profesionist în ale gazetăriei, cum aveam să mă conving luând contactul cu prestigioasa revistă pe care o conduce.

Mărturisesc că de atunci am rămas un fidel cititor și colaborator al revistei care impresionează printr-o prezentare grafică de excepție, prin calitatea materialelor, prin excelentul echilibru între colaboratorii permanenți ai revistei și cei tineri, dar mai ales prin problematica extrem de diversă și actuală abordată. Mă bucură faptul că am fost „adoptat” în rândul colaboratorilor permanenți ai revistei, numele meu fiind înnobilit prin apariția în paginile ei.

Acum, când prestigioasa revistă a ajuns deja la numărul 100, mă asociez tuturor colaboratorilor și cititorilor urând: Viață lungă și fructuoasă revistei cu nume inspirat, BOEM@! Putere de muncă și sănătate Directorului și Redactorului-Șef! Inspirație tuturor colaboratorilor acestei familii admirabile, BOEM@! Cu prețuire,

Titi Damian (membru alUSR)

În opinia mea Revista Boem@ cuprinde în paginile sale valoroase expresii ale spiritului sud-estic al României. Ea oferă iubitorilor de literatură o reală delectare a lecturării și o inedită experiență publicistică. La multe numere, Boem@!

Elisabeta Drăghici

Boem@ este o arhitectură a spiritului în cuvinte. Arcul voltic, scânteia ce țâșnește din paginile ei, textele pline de substanță, deschiderea pentru cultură înaltă o așează printre publicațiile de cea mai aleasă distincție și rafinement intelectual. Iar făcătorul ei, scriitorul Petre Rău, om înzestrat cu simț artistic, cu întinse lecturi dincolo de marginile specialității sale, împătimit de literatură, de cultură veritabilă este un adevărat vrăjitor prin **cuvinte potrivite**. Acum, la ceas de popas pentru bilanț și aniversare îi doresc să nu obosească a ajuta omul să iasă din haosul social și să se înalțe în el însuși. Drum luminos până dincolo de zare!

Tase Dănăilă (Tecuci)

Cu toții, cei de la revista Boem@, suntem niște boemi desprinși de sumbrul spectacol, aducător de deznădejdi, al lumii fără poezie. Cu adevărat numai visul este al nostru și cine visează dobândește sensurile necesare, ce conduc spre o viață liniștită. „Boem@” este un loc unde se visează, la intrarea căruia simți că ai uitat de toate frământările inutile de mai înainte.

Constantin Oancă (membru alUSR)

Stimată redacție, Prin intermediul unei prietene am aflat cândva de revista **Boem@**. Mi-a plăcut numele și, în timp, am început o colaborare. Citind-o, însă, am descoperit numeroase informații din lumea literară, am cunoscut scriitori și tineri în curs de afirmare. Mi-a plăcut mult ideea de a participa la publicarea de cărți comune, modalitatea de a cunoaște pasionați ai scrisului din toată țara și, prin intermediul prefețelor, părerile unor scriitori consacrați despre creațiile literare din fiecare astfel de carte. Revistei **Boem@** îi urez cât mai multe numere la fel de interesante și frumoase, iar colectivului redacțional îi doresc să fie la fel de inspirat și pasionat cum ne-a dovedit că este. La mulți ani, **Boem@**!

Maria Tirenescu (Cugir)

„Boem din vechime am rămas, un trecut, / Dar lumea se schimbă pe alt început / E bine când mă regăsesc și citesc / Revista „Boem@” pe care-o iubesc”. Mă regăsesc în „exilul sufletului” / Revista apare ca o poezie... / Deslușesc. / Este o încântare, pe scena unui mare tineresc. / O inimă mare / Zâmbesc!”

Petru Jipa (Germania)

Pentru mine Revista Boem@ reprezintă: libertate de exprimare, hrană pentru suflet, zborul inimilor înaripate - lumini călătoare captive în eternitatea secunde, dovada cuvântului renăscut din om și a omului renăscut din cuvânt.

Maria Ieva (Timișoara)

Revista Boem@ este o publicație deosebită, caracterizată de eleganța stilului, profunzimea cuvântului și originalitate. Aceasta se remarcă prin lumina care străbate cuvântul. Consider că este o revistă demnă de apreciat, ale cărei file merită citite fiindcă au un mesaj plin de sensibilitate și frumos. În calitate de colaborator, am admirat principiile și valorile care stau la baza apariției sale și frumusețile universale pe care le promovează. În concluzie, o revistă care se respectă și pentru care am tot respectul.

Alexandra Mihalache (Slobozia)

De revista "Boema" sunt legată sufletește pe viață. Primii pași în literatură i-am făcut debutând în paginile ei, încurajată de directorul acestei reviste, scriitorul Petre Rău, cel care mi-a devenit mentor și alături de care m-am înălțat printre cuvinte fără să-mi fie teamă că mă rătăcesc. Le doresc amândurora viață lungă, pentru că, atât scriitorii debutanți, cât și cei cu experiență au nevoie de un loc în care să publice, știind că rândurile scrise de ei vor ajunge la sufletul a mii de cititori. La mulți ani, "Boema" mea dragă!

Denisa Lepădatu

Am citit multe reviste literare, începând din anul 1971 (anul debutului meu) și până în prezent. Dacă înainte de 1989 aproape că puteai număra pe degetele de la ambele mâini revistele care publicau literatură, în prezent asistăm la un fenomen pe cât de uimitor pe atât de îngrijorător. Au apărut o puzderie de reviste, ca ciupercile după ploaie. Din păcate, puține dintre acestea publică literatură adevărată, de calitate. Nu există nicio cenzură a valorii în redacțiile multora, fiind adeseori publicate creații doar pentru a umple zeci de pagini pe care puțini le citesc.

Am descoperit însă, cu bucurie, revista BOEM@ și cu fiecare nouă ediție rămân plăcut impresionat de tot ceea ce se publică în paginile sale, ca dovadă că redacția refuză să coboare ștacheta valorii. Iată motivul care mă face să cred în viitorul acestei minunate reviste și să felicit pe cei care răspund de editarea ei, grupați fiind în jurul directorului Petre Rău. La Mulți Ani! „BOEMA-i o revistă-ntre reviste / ce se-ncăpățânează să reziste, / este-o publicație cu un țel sublim / pe care-o apreciem și o iubim”.

Ioan VasIU, scriitor si jurnalist

Numărul 100 să fie unul cu noroc, să aducă revistei un viitor literar cât mai frumos și cât mai apreciat, așa cum, de-a lungul timpului s-a întâmplat! La mulți ani, BOEM@!

Corina Petrescu (Satu Mare)

Sunt un cititor constant al revistei literare Boem@, din anul 2011 și colaborator, motiv de satisfacție personală deosebită. Aștept cu interes apariția fiecărui număr al revistei, interes stârnit de calitatea textelor publicate și doresc să adresez felicitări domnului director Petre Rău și întregului colectiv al revistei pentru profesionalismul de care dau dovadă.

Marcoci Dorian (Târgu Mureș)

Boem@ este o revistă personalizată, în care apar autori care au ceva de spus; și o spun bine. Petre Rău este Petre Bun, care păstorește cu prestanță și relevanță destinele publicației. Felicitări, alături de colectivul redacțional!

Vasile Popovici

Acrostih: „Peste tot unde-i lumină / E-o grădină de cuvinte, / Toate-s raze în retină, / Rânduite, potrivite... / E un dar de frumusețe, // Simț artistic în tipare, / În spirite de prezențe, // Briză de hebdomadare, / Orișicând în măreție / Emanând gândire sfântă, / Mulți ani Petre, dar și ție / Azi revistă mult iubită!”

Marin Moscu (membru al USR)

ACEST BELCANTOU ÎNĂLȚĂTOR AL MELODICITĂȚII - REVISTA BOEM@...

În grădina cuvintelor BOEM@ (director scriitor, publicist **Petre Rău**), în care ne regăsim deopotrivă de la ipostazele de *firicel de iarbă și floare, sămânță și fruct, pui și pasăre...*, până la atotcuprinderile totunitarului *noi - în arta de a fi*, ne arprimem mereu în culorile îngemănate ale tuturor artelor contopite cu astralul fiecăreia dintre cele două dimensiuni - Pământ și Cer - o așternere de pacte pacifiste ca răspuns la chemările interioare. Pe pagini monitorizate cu atenția clarvăzătorului la diversele reacții ale unui cititor, pe cât de elevat, pe atât de pretențios la respectarea unor rigori ale scrisului atins volens-nolens de fenomenul globalizării, iată că acestui colectiv de redacție, Boema@, într-o componență a uni-melodicității, inclusiv: Petre Rău, Mihail Gălățanu, Cristian Biru, Valeiu Valegvi, Constantin Oancă, Coriolan Păunescu, Paul Sân-Petru, A.G. Secară, Dimitrie Lupu, Denisa Lepădatu, Maria Ieva, Cristina Roșu, Elena Liliana Fluture, Daniela Cașu, împreună cu toți colaboratorii/autorii din tot arealul românesc, la fel de frumoși la suflet și chipul de pe el al cuvântului trăit la justa valoare, îi reușește să ne ofere casa celui de-al o sutălea număr al acestei reviste în care se respiră cu aroma florii de busuioc a unei continuu renașteri, prospețimea înălțării fiind sugerată și de reflecția în ea a numărului 100. Îmbietor să-l descoperim ca perfecțiune totală, lucru sugerat de numerologie, vom savura din plăcerea de a ne subordona ideii: omul, a cărui soartă este legată de acest număr, va avea parte de succese în activitate. Le-o dorim cel mai mult - astăzi și întotdeauna - tuturor celor ce se simt parte BOEM@, dar îndeosebi celor cărora le datorăm apariția acestei reviste prestigioase, cu atât mai mult cu cât este vorba de niște colegi merituoși care au grijă de frumos și depun eforturi pentru a-l menține mereu în limitele următorului acrostih: „Belcantou înălțător al melodicității, / O sută de părți se adună-n întreg./ Etern, pe o undă a sacrosanctității / Mister e CUVÂNTUL - într-un acerb / @notimp al trăirii pulsului vieții”.

Lidia Grosu (Chișinău)

Revista literară Boem@ este revista în care trăiesc cuvintele, care unește și leagă pe neobligate poeții, scriitorii și cititorii de o lume miraculoasă. Este uimitor câtă viață literară vie, conține.

Renate Müller (Germania)

Boem@ (100) 6/2017

La mulți ani BOEM@! Felicitări și ȚIE, și întregului colectiv condus de prietenul meu PETRE RĂU! Vă doresc un concubinaj fericit, care să se materializeze în cât mai multe numere, spre mulțumirea tuturor! La mulți ani!

Dumitru Cosma (Petroșani)

Prin cele o sută de numere apărute, revista Boem@ s-a remarcat ca o prezență activă și referențială în viața spirituală a arealului gălățean și a Moldovei de Jos. Diversitatea tematică, calitatea și numărul mare al colaboratorilor care semnează în paginile ei, dau măsura exactă a importanței și oportunității ei în ansamblul spiritualității românești. Aduc felicitări calde d-lui Petre Rău - sufletul acestei inițiative - viață cât mai lungă revistei și celor ce trudesc pentru apariția ei. Păstrați-vă nescăzut entuziasmul și dorința lucrului bine gândit, bine procesat și bine înfăptuit.

Ionel Necula (membru al USR)

Cu toții, cei de la revista Boema, suntem niște boemi desprinși de sumbrul spectacol, aducător de deznădejdi, al lumii fără poezie. Cu adevărat numai visul este al nostru și cine visează dobândește sensurile necesare, ce conduc spre o viață liniștită. „Boema” este un loc unde se visează, la intrarea căruia simți că ai uitat de toate frământările inutile de mai înainte.

Constantin Oancă (membru al USR)

Revista Boem@ ajunsă la al 100-lea număr, grație scriitorului Petre Rău, se remarcă prin echilibru, consistență și, foarte important, poate singura din Galați care încă de la prima ei apariție are o vizibilitate atât on-line, cât și în format tipografic.

Virgil Costiuc (membru al USR)

Revista BOEM@ – ambasadorul românilor de pretutindeni. Cunosci și citești Revista BOEM@ de mai mulți ani, fiind apoi și unul dintre autorii care cu deosebită plăcere a ales anume paginile acestei minunate ediții pentru a publica din propria creație. Revista BOEM@ e platforma de lansare a nenumărate lucrări de diferite genuri și nume atât a autorilor consacrați, cât și autorilor tineri. Analizând atent materialele din prestigioasa publicație, vom constata că e vorba de un adevărat **ambasador mass-media** al poezilor, tinerilor savanți, prozatorilor, exegeților - al oamenilor de cultură, a românilor de pretutindeni. Din 2014 Revista BOEM@ e un partener de nădejde al Festivalului Internațional de Poezie - Renata Verejanu, proiect desfășurat de Academia Europeană a Societății Civile și de Institutului de Filologie al AȘM, proiect la care au participat sute de autori atât din toate județele României, cât și din Canada, Australia, Macedonia, Bulgaria, Italia, Ucraina și toată Moldova, domnul Petre Rău fiind invitat să ne onoreze și să facă parte din Juriul Internațional. Anume în Revista BOEM@ cititorii din România au găsit informație necesară și despre *Congresul Mondial al Eminescologilor*, proiect al academicianului Mihai Cimpoi, și despre alte evenimente desfășurate în Republica Moldova, cum ar fi simpozioane, conferințe, lansări de carte etc. - evenimente care reunesc personalitățile de pe ambele maluri ale Prutului. Poetul Petre Rău, sufletul și editorul acestei publicații de prestigiu, pe drept se poate bucura că revista, în care Domnia Sa își toarnă sufletul și munca inspirată, se află și în casele scriitorilor de la Chișinău, Bălți, Ocnița, Cahul, și în Biblioteca Națională a Moldovei, în multe alte biblioteci universitare, academice dar și cele din localitățile cele mai nordice și sudice ale Moldovei, unde e nespuse de necesar fiecare exemplar. La Mulți Ani, BOEM@, la mulți ani întregii echipe!

Renata Verejanu (Chișinău)

La aniversarea numărului 100 al revistei literare „Boem@”: Felicitări domnului director Petre Rău și redactorilor revistei, cei care au înobilat revista mereu, de o sută de ori! Numere „transfinite” în continuare!

Toader Buhăescu

Boema, pentru gălățeni, reprezintă Steaua Sud-Estului Moldav! Un fel de Corabie, pe coverta căreia au urcat doar mateloți cu experiență: Vrednici slujitori ai artei literare, zămislighi la Dunărea de jos! La proră, scriitorul Petre Rău, o conduce, cu mână forte, spre orizonturi din ce în ce mai limpezi, din ce în ce mai frumoase! Un semn că este gata, în calitate de căpitan, să traverseze lumea! De fapt, la numărul 100, Boema atinge Ecuatorul! De-acum, cap-compas spre Polul Nord al Literaturii Române! Viața lungă, Boema!... Cu sănătate și nesfârșită iubire!

Coriolan Păunescu (membru al USR)

„Boem@” a fost și este un vis frumos. Un vis real, dintre acelea care pot schimba în bine câte ceva din ceea ce nu merge cum ar trebui în această lume, care este și a scriitorilor! Numărul 100 este, desigur, o convenție! În „Upanișade” stă scris: „Ceea ce este nețărmuit aduce fericire. Nu există fericire în micime”. Petre Rău a avut un vis care, ca orice vis care se respectă, nu poate avea... țărni. Nu știu, desigur, dacă „Boema” a adus fericire, dar cu siguranță momente de împlinire, prietenie, da! Să fie acestea nenumărate! La mulți ani și cât mai multe cuvinte potrivite! Pace tuturor!

a.g.secară (membru al USR)

Viață lungă!

V-am descoperit mai întâi în spațiul virtual, la doi sau la trei ani de la apariție, nu mai rețin cu exactitate, dar de atunci v-am urmărit cu un interes vădit, cu atât mai mult cu cât, între timp, am fost primit cu brațele deschise printre colaboratori, publicând fără restricție ceea ce am încredințat redacției. Boem@ e o publicație vie, incitantă de cele mai multe ori, care promovează cu adevărat valorile artistice și, prin prestigiul colaboratorilor și calitatea textelor inserate, menține și întreține gustul pentru lectură. O citești lună de lună cu plăcere și mă bucur că scriitorul Petre Rău, sufletul și animatorul ei, a adunat în jurul său un nucleu de creatori valoroși, menținând un climat propice creației și întărind zicerea *nasc și la Moldova oamenii!* La mulți ani și la cât mai multe apariții! Să rezistați măcar până la numărul 1000!

Cornel Galben, Redactor-șef Televiziunea Literară

Felicitări revistei Boema! Revista de literatură și artă «Boem@» a sprijinit mereu oamenii de cultură și creație, promovând literatura lumii necondiționat și oferind posibilitate tuturor de a se expune. Este o revistă structurată și bine organizată pentru valoroasele ei colaborări fiind binevenită cititorului avid. De la poeți începători la mari poeți români, de la critici literari, traducători la publiciști și prozatori, toți și-au găsit locul în acest locaș al culturii ghidat de scriitorul Petre Rău. Cu ocazia apariției celui de-al o sutălea număr țin să aduc mulțumiri Colegiului de Redacție al Revistei care cu grijă aduce literatura mai aproape de oameni!

Mihai Doloton (Rep. Moldova)

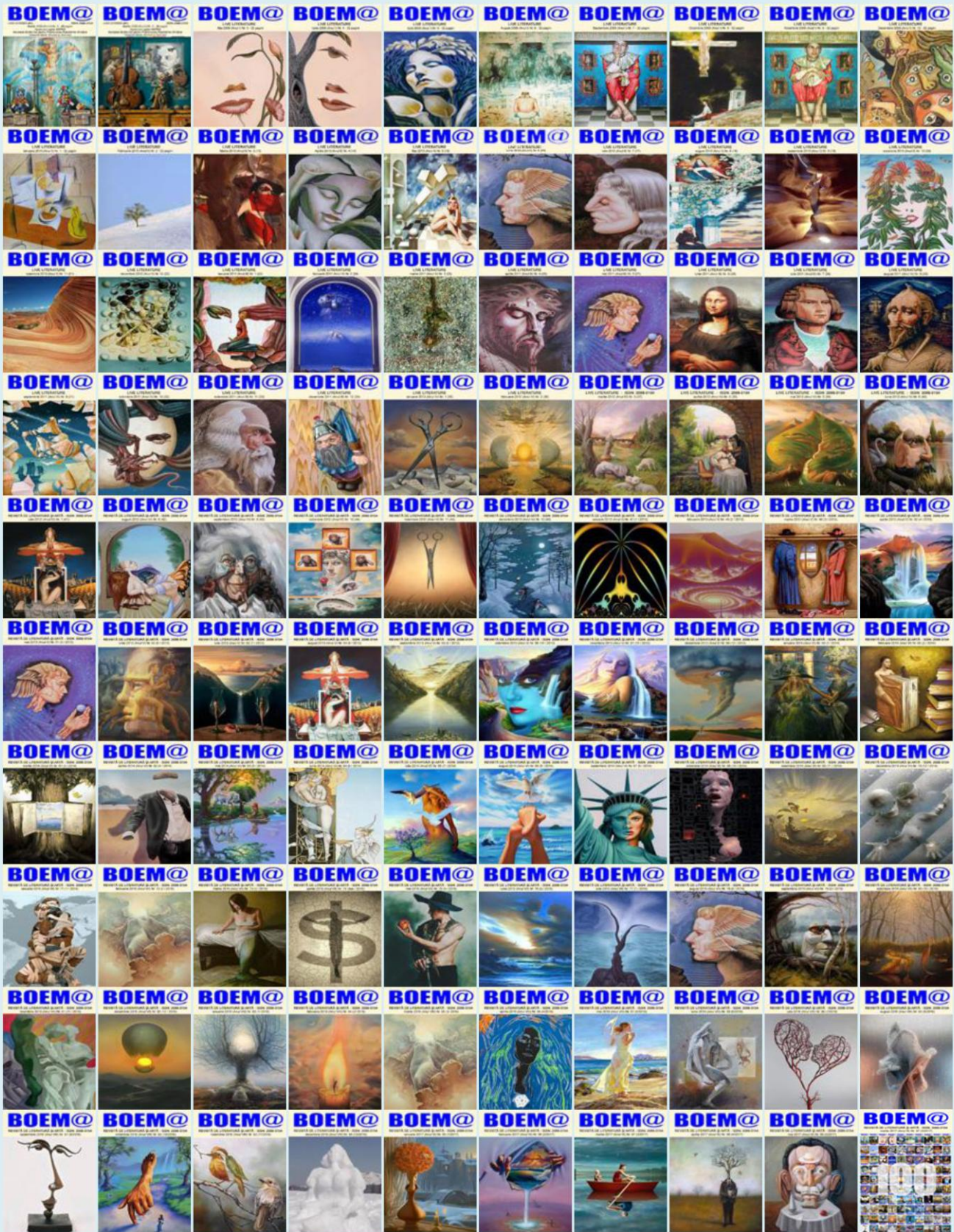
Revista Boem@ e mama mea. Aici am fost publicat prima oară. Aici am învățat să cercetez literatura mai aprofundat. De aici am plecat să public în primele antologii pentru care am primit și premii. Sunt recunoscător colegilor de la revista Boem@ și în special d-lui Petre Rău. Să ne ajute Domnul, ca prin această revistă să crească noi și noi generații de scriitori. La mulți ani, Boem@!

Alexandru Cocetov (Bălți - Rep. Moldova)

Revista literară **BOEM@**

La aniversarea celor 100 de numere (martie 2009 - iunie 2017)

BOEMA

100

www.boema.inforapart.ro